

Jan Padych

Prastará tajemství 6

Hněv předků

JAN PADYCH
Prastará tajemství
Hněv předků
6. díl

šestidílný fantasy román z doby halštatské

(určeno pouze pro dospělé čtenáře)

JAN PADYCH
PRASTARÁ TAJEMSTVÍ
Hněv předků
6. díl

© Nakladatelství DANIEL, 2016

ISBN 978-80-88205-11-1

Obsah

[Jan Padych: Prastará tajemství, 6. díl, Hněv předků](#)

[Rejtrík jmen a názvů](#)

[O knize](#)

[O autorovi](#)

1.

- Rafis -

Neuvěřitelné! stále potřásal hlavou starý šedivec Rafis. Kdyby sám neviděl, neuvěřil by. A to už za svůj život viděl toho opravdu hodně.

Než dorazil do dvorce Velkého Megha, několikrát se zastavil v malých osadách u cest. Vždy sesedl s koně a nechal ho odpočívat a napít se z potůčků, anebo z věder, která mu někdo přinesl od studny.

Když těm dobrým lidem vylíčil, co zažil, zírali na něho, jako by odněkud spadl.

Co? Skendy pobili a rozehnali? K neuvěření! A kdo? Mladí kluci, nedávno ještě děti? Výrostci?

Kdo by tomu jen tak uvěřil. Vždyť i jemu se to zdálo jako podivné šálení. Dobře ví, že přicházejí všelijaké vidiny, avšak on nepil žádný nápoj, uvařený v zázračném kotlíku. Ani žádný opojný kvas.

Co viděl, byla pravda. A ti lidé to nakonec přijali, jak to podal.

Avšak nejpodstatnější bude, jak jeho zprávu přijme vůdce dhurgisů. Z toho měl Rafis největší obavy. Aby se příliš neptal. A aby příliš nepátral. Ještě by mohl Rafise nařknout ze zbabělosti, že utekl z boje. Ale vždyť uteklo i několik Skendů, pokud ví. Kdo se tam zrovna v tu chvíli naskytl, snadno pochopí. Síla, která vycházela z mladých bojovníků, porážela už na dálku. Co se vlastně stalo? Co poráželo tolik obávané skendské jezdce? Řev, anebo zuřivost? Řev, mnohokrát hroznější, než zvířecí. Nejspíš všechno dohromady. Ale kde se to v nich vzalo? Od Matvalise by nic podobného nečekal. Spíše chytrý boj s rozmyslem.

A jak to, že Gudmegis zůstával pořád v klidu na hradbě a jenom pozoroval, co se děje? Že by všechno způsobil svatý muž, který stál vedle něho? Dějí se zázraky.

Když potom vjel do dvorce Velkého Megha a seskočil s koně před dhurgisem Chubisem, který mu zrovna vyšel naproti z mužského domu, vylíčil všechno, jak si předtím usmyslel.

Dhurgis Chubis ho z ničeho nenařkl. Spíše naslouchal s očima i ústy široce dokořán. Skoro s ním zatřáslo, když se dozvěděl o Gudmegisovi.

„Takže on se přece jenom vrátil,“ rozhlédl se Chubis po dhurgisech kolem sebe. „On to opravdu přežil. Ten strašný oheň.“

„Klidně odpřisáhnou, že to byl on,“ stál na svém Rafis. „Viděl jsem ho v Molbeře bojovat. Sice jenom z dálky, ale opravdu jsem ho poznal.“

„Ale pověděl jsi nám, že tady nebojoval,“ vmísil se jeden ze starších dhurgisů. „Nevíš proč?“

„Bojovali jiní,“ uvědomil si Rafis velmi dobře, že nesmí udělat chybu. Nikdo z nich ho nesmí spojovat s Gudmegisem. Raději už moc nemluvil. Jenom opakoval, co už řekl předtím.

Dhurgis Chubis rozhodl, že spolu zajdou za svatým mužem Mendhisem Menslachem, přímo do jeho ohrady. Ukázal Rafisovi, aby ho následoval.

Prošli mezi prázdnými ohradami až na samý konec areálu, kde v kmetově posvátném okrsku stály dřevěné sloupy, zapravené do hlíny. Uvnitř nejvyšší, kolem dokola nižší, různých velikostí. Mendhise Menslacha zastihli v přítmí dřevěné chaty, kde ležel na lavici, přikrytý vlněnými dekami. Sotva se posadil, aby se mohl napít vody z dřevěné misky.

Churavý kmet pozorně vyslechl Rafise a pak se zeptal: „Byl tam přítomný některý svatý muž?“

„Někdo takový stál vedle Gudmegise,“ přikývl Rafis. Tohle by si zatajit nedovolil. Co kdyby to potvrdili Skendové, kteří uprchli.

„Tak to byl určitě Mendhis Deruchis,“ vydal ze sebe s námahou nemocný starý muž.

„Víme, že mezi nimi je,“ přidal se Chubis. „Ale co nám povíš o tom podivném boji.“

Svatý muž si opět lehnul, upravil na sobě přikrývku a otočil se k nim zády.

„To se hněvají předkové,“ stačil říct, než se ozvalo jeho zprvu slabé chrápání a hlasité dýchání usínajícího.

Oba ještě způsobně čekali. Sami se spícího neodvážili probudit. Dokonce ani dhurgis Chubis, zrovna nejmocnější muž v celé krajině.

2.

- *Gudmegis* -

Takové rozpačité setkání dvou přátel na život a na smrt. Objali se velmi pevně, ale vzájemně se pak prohlíželi, jako by se viděli poprvé v životě.

Matvalis ještě celý roztřesený, jak se ho ta zvláštní síla pořád ještě držela, i když už z té podivné drsnosti a hrozivých šklebů nezůstalo ani nejmenší. A Gudmegis? Zaráželo ho, že v průběhu boje zůstával stále v poklidu. Ostatní bojovali, anebo se boje zúčastnili z dálky, stříleli z luků a praků, házeli kameny a kusy dřeva. A on? Nic. Vůbec nic. Ani když pohlédl k nebi do světla. Opravdu nic. Jen stál nehybně vedle Mendhise Deruchise a stejně jako on sledoval, co se děje.

Něco se změnilo. U jednoho i u druhého. Mohlo by se zdát, že stejná síla přešla z jednoho na druhého. Oba cítili, že to tak není. Tady se dělo něco, čemu obyčejný člověk nemůže rozumět.

A Mendhis Deruchis? Ten se jenom usmíval. Všechno mu vychází. Akorát už podle všeho nemůže počítat s Gudmegisem a s jeho zázračnou palicí. Ani nepočítá, jak je vidět. Má dost jiných skvělých bojovníků. Stačilo jednou dvakrát ukázat kus dřeva. Jako by se pomátli. Bojovali až k neuvěření. A ti druzí? Matvalis a jeho strážci ohňů? Co k nim říct? Ještě podivnější, než to, co se ještě nedávno dělo s ním. Když rozbíjel hlavy nepřátelům. Bezpochyby velká tajemství. Z pradávných dob. Hodně stará a zapomenutá. Avšak někteří si je dokáží připomenout.

3.

- *Matvalis* -

Také Matvalise ovládaly zcela jiné pocity, než kdykoliv předtím. Na sobě poznával, že se toho opravdu hodně změnilo. Stával se někým úplně jiným. V docela krátké chvíli. Jako na povel. Někoho neznámého. Někoho neviditelného. Nesmírně mocného. A určitě nejde o žádného člověka. Nýbrž o nějakou mocnou bytost. Snad je to právě ta samá moc, která předtím ovládala Gudmegise. Snad ano, snad ne. On sám to neví. Určitě to ví Selis Godchalis od Býčí jeskyně. On to určitě ví. Také Mendhis Deruchis, ale jeho se ptát nehodlá. Jemu je bližší Selis Godchalis. Svatý muž, který si před časem smísil krev s ním a s jeho druhy. Se strážci ohňů.

A co ho přímo děsí?

Když přestává myslet jako člověk. Stává se jiným tvorem. Jako v některých zkazkách. Prostě najednou ho to nutí klesnout na kolena a dál jít po čtyřech. A přitom se mu chce hrozně rvát. Vydávat ze sebe nelidský řev. Něco podobného slyšel opravdu jenom ve zkazkách. Tam je toho víc. Ale nic takového se nestává obyčejným lidem, pokud si dobře pamatuje.

Jedná se asi jenom o chvilkové nálady. Jeho ale děsí. No, ale pokud to patří ke způsobu boje, proč ne. Zatím se mu nic špatného nedělo. Všechno zvládl. A také s oběma kamarádkami se dokázal potěšit, jako kdykoliv předtím.

Důležité je, že se naučil bojovat. Až neuvěřitelně.

A má k sobě skvělé bojovníky. Jsou na tom stejně jako on.

Jsou neporazitelní.

Napřed Skendy vyděsili, vzápětí pobili ty, kteří včas neutekli. A mají dva zajaté. Skendové. Praví Skendové. Čistokrevní, ze stepi. Budou upáleni v ohnivém býku. Jako nebezpeční lupiči. Jsou snad Skendové něco jiného, než lupiči?

4.

- Krogala -

Celá výprava jí připadá nekonečná. A jí opravdu je zle, stále víc a víc. Měla zůstat ve dvorci. Ale mohla? Její vůle není důležitá. Kdo ona vlastně je? Jenom žena Velkého Megha. A zde, v úplně cizí krajině, se už ani nehodí nazývat ho Velkým Meghem, když mu tam nic nepatří. Takže jenom Lemote Alkonis. Jemu zde patří jenom ona, jeho Atreisové se svými muži a také to, co si vydobyl drancováním. A to si s sebou veze na pěti vozech. Někteří jeho Atreisové mají vozů víc, plně naložených. Což on raději nevidí, nebo nechce vidět. Aby se třeba neužíral závistí.

Ohromné průvody a houfy postupují dál a dál. Vzadu za sebou nechávají spáleniště a spousty pobitých nepřátel. Opravdu jsou to nepřátelé? Ona vidí většinou starce, ženy a děti. Jenom málo mužů. Jako by tam skoro žádní nežili. Kam se poděli?

Nejvyšší vůdcové už před časem přišli na to, že nemohou živit zajatce. S průvody, které odeslali, odjelo také poměrně hodně bojovníků jako doprovod. A ti beztak zůstanou doma, ve svých klanech. Vždyť proč by se měli vracet? Stále postupující a drancující houfy už stejně nedostihnou. Určitě zůstanou doma. Z dovezené kořisti jim něco připadne a zle se jim nepovede.

A co ti, kteří postupují dál? Plení, zabíjejí, berou si kořist, cennosti, jídlo, zvířata. A stará vědma, Furka Marmaha. Pořád mluví, občas také vykřikuje. Že to s nimi nakonec dopadne špatně. Vůdci to ale vidí jinak. Jinak to vidí také jejich oblíbení svatí muži, které zahrnují značnými dary. Vděčně pak za to udílejí samé příznivé věštby. Nejoblíbenější z nich je Zarnagdak Avras, který o Furce Marmaze začíná hovořit nepříznivě, což se dosud nestávalo. Mocní mají na zřeteli, co tvrdil kupec Odujis před dobytím Molbery. Vždyť stále se k nim přidávají místní velmoži se svými skupinami bojovníků. Často bojují proti těm, kteří hovoří stejnou řečí. A bývají stejně krutí, jako cizinci zdaleka. Někdy i krutější.

A velcí vůdcové se radují, když nechají povraždit nějaké bezmocné lidi, které stejně nemohou odvléct. Skalpů jim přibývá, uřezané hlavy bez nich pak nechávají odhazovat co nejdál od cesty, aby je potom na zpáteční cestě nestrašily. Zdá se, že krutost je snad jedinou zálibou mocných. I těch, kteří se podle všeho touží vlichotit do jejich přízně.

Scholtové a Skendové zapalují, co jen můžou. Oheň si přivezli ze svých stepí. Co shoří jejich ohněm, jako by obětovali svým předkům. Vlastně jim takto přímo obětují. Takto se i předkové stávají vítězi a úspěšnými kořistníky. A ona vidí, že opravdu pořád zakládají požáry.

A její muž? Její Pán? Lemote Alkonis? Nedávno odeslal holuba se značkou Atreise Chardegise, který zahynul v boji. Zdá se, že brzy odešle další zprávy. Dva Atreisové jsou zranění a nikdo neví, jak dlouho přežijí. Ani dva Mendhisové, které si vzali na cesty a které ona zatím viděla jen z dálky a letmo, to nevědí. Stále se na to ptají bohů, ale bezvýsledně. A posílat zraněné domů? Už není jak.

Ona dobře ví, že teď už by se Lemote Alkonis také rád vrátil. Z jeho mužů, i z mužstva jeho Atreisů, už padlo dost. Ani nebyl čas je náležitě pohřbít. Některé vytáhli do korun stromů a tam uvázali. Jenom se za ně přimluvili, když se nakrátko rozestavili kolem stromu. Anebo je uložili do nehlubokých jam a na ně navršili kameny a kusy dřeva. Jenom chvíli nad nimi postáli. Ale opravdu jenom na nezbytnou dobu. A už pokračovali v cestě. Za obyčejné lidi nebude nikdo posílat zprávy domů. A že jim hrozí, že jejich duše zůstanou v cizí nepřátelské krajině? Že se nevrátí? Obyčejných škoda není. Alespoň si to tak všichni pořád opakují, no, jenom ti nejvýznamnější. Zato obyčejní reptají, což ona opravdu slyšela nejednou, na vlastní uši. Že mrtvé měli aspoň spálit, aby rychle odešli nahoru a nezůstali tam, kde jejich ostatky může někdo zhanobit. Avšak naštěstí vždy jen zůstalo u reptání, zcela neškodného. Docela chápe, jak rebelové uvažují. Pořád chovají naději, že zůstanou naživu a ještě jim připadne kus kořisti po mrtvých. Avšak stále je bojovníků nesmírně hodně. A pořád ještě, jak se nechali slyšet nejvyšší vůdcové, je kořisti málo. Proto je třeba jít dál a nezdržovat. Sebe, ani ostatní.

Naposledy Lemote Alkonis přišel a řekl jí, že výprava se rozdělí. Někteří potáhnou dál na západ. Jiní na půlnoc. Ale hlavní proud, ten nejpočetnější, půjde na půlnoční západ. A v tom hlavním proudu bude i Lemote Alkonis se všemi svými Atreisy a ozbrojenci. Tudíž i ona má svůj směr určený.

Co jí zbývá? Nic nenadělá. I kdyby kdovíjak chtěla. Kdo je ona? Jenom ženou svého muže. Svého Pána.

Ještě, že se jí ozývá on. Její hrdina. Vždyť ona na něho také myslí. A ne málo.

5.

- Rafis -

Ovistra přiběhla celá vyděšená: „Rafisi! Rafisi! Neviděl jsi Gougu? A Bhela?“

„Neviděl,“ vytušil už, co se mohlo stát. „Od večera jsem je neviděl.“

„Víc mladých se ztratilo,“ opřela se o jeho hrud' a zahleděla se mu do očí. Věděl, čeho se zalekla. Avšak jenom přikývl.

Položila si hlavu na jeho rameno: „Myslíš, že utekli za těmi?“

Nemusela dopovědět. Co jí měl říct? Zrovna v tu chvíli? Ani on by nezůstal. Ale kvůli ní...

Odvedl ji do světnice, zvedl ji v náruči a posadil si ji na klín.

„Asi bychom taky měli.“

Prudce sebou trhla: „Ani nápad! Tady jsem doma!“

Pohládl ji po vlasech a sklonil její hlavinku opět na své rameno.

No jo, no jo. Co teď? Lidé z dvorce utíkají, hlavně mladí. Zato ale přicházejí úplně jiní. Z Chubisova klanu, i z Rivakisova. Ti, co se bojí Gudmegise i Matvalise. A jistě oprávněně. Své důvody mají, o tom on nepochybuje.

„Rafisi! No tak! Chlape!“ zaznělo zvenku.

Poznal hlas dhurgise Chubise. A uvědomil si. Vždyť mají spolu jet do tábora Skendů.

Zvedl Ovistru na rukách a posadil ji na tvrdou lavici: „Nic nevíme! Vůbec nic.“

Vyběhl ze světnice za vůdcem dhurgisů. Venku čekala skupinka jezdců s koněm pro něho.

Chubis ukázal na volného koně. Rafis se rozběhl a vyšvihl se na koňský hřbet. A ještě než stačil koně popohnat, slyšel Chubise, jak se ho ptá: „V noci zmizelo několik lidí, hlavně mladých. Nevíš něco?“

„Nevím vůbec nic, Chubisi,“ opáčil Rafis. Ale sám o sobě si pomyslel své. Také by zmizel, kdyby to šlo.

6.

- *Matvalis* -

Dělalo mu moc dobře, když u sebe měl opět své milé dívky, jako kdysi v lesní osadě vojáků. Keslina i Bebelá s ním trávil veškerý čas. Keslina dokonce začala u otcova lůžka trávit méně času, než předtím. A stalo se, čeho se obávala. Otec skonal, zrovna se obě válely na jednom lůžku s Matvalisem.

To za ní přiběhla jedna starší příbuzná s pláčem a vyrušila je, zrovna když nehybně odpočívali. A přesně v ten samý den odpoledne přiletěli do boudy u Býčí jeskyně dva holubi se značkami dvou padlých Atreisů.

Selis Godchalis, když se dozvěděl také o skonu Atreise Glankise, rozhodl o společné tryzně v Býčí jeskyni, kde bude Atreis Glankis pohřben s tělem a ti dva Atreisové bez těla.

Nějací lidé se obrátili na Selise Godchalise s dotazem, proč se posledně, při tryzně Atreise Chardegise, nekonala žádná pořádná hostina, ani závody, zápasy, ba ani soutěže, na což jsou lidé zvyklí, když jde o úctu k natolik významným mužům. Selis Godchalis odpovídal velmi stručně: „Tady se nejedná o tryzny, na jaké jste zvyklí.“ A víc o tom nehodlal s nikým jednat.

Matvalis dorazil k Býčí jeskyni nejenom se svými strážci ohňů, nýbrž i se dvěma skendskými zajatci, aby je předal jako budoucí oběť k upálení v hořícím býku. Oba zajatci byli sice zranění, ale do velkého svátku určitě vydrží. Když zajatce předával mužům od svaté jeskyně, Selis Godchalis se usmíval. Jeho úsměv vyjádřil vše: vidíš, věřil jsem, že dokážete zajmout dva Skendy.

Ohromný průvod přivedl sedm dobrovolných obětí. Dívky, dospělé ženy i jednoho chlapce. Přivedli je spoutané. Mrtvé tělo Atreise Glankise vezli na čtyřkolovém voze. Tělo pak muži odnesli do síně a upravili tak, aby vyhlíželo, že sedí se skloněnou hlavou. Namísto dvou Atreisů, zahynulých v daleké cizině, pokládali na prach a kamennou suť jejich oblíbené nádoby a nože, které předtím užívali nejraději. I další předměty. Také jejich oblíbené

pokrmy s nádobím. Samozřejmě chystali k obětování i zvířata, která s sebou přihnali, nebo přivezli na vozech.

Matvalis všechno sledoval. Chtěl u toho být, jako u toho byl předtím Gudmegis. V temném plášti s kapucí, s tváří zamazanou popelem, s rozměklým voskem v uších. Všechno sledoval skrze rozevřené prsty rukou, které držel před očima.

Viděl i to, jak ženy i muži pokládají na zem drobné dárky a odcházejí. Také viděl, jak se zvedly dosud posedávající postavy, které odhodily pláště a obnažily zbraně, které se v záři plamenů blyštely, jako by házely blesky. Samí noví, kteří touží napodobit Matvalise a jeho strážce ohňů. Zhlédl vedle sebe i jiné stojící postavy v temných pláštích. Určitě je ani neviděl přicházet. Museli se objevit zčistajasna. Jako nějací svědkové odjinud.

Mladí se zbraněmi, kteří povstali a odhodili pláště, zuřivě řáli do stojících i ležících obětí. A on nic neslyšel. Ale cítil něco. Takové zvláštní to bylo. Nějaká nesmírná síla. Začalo ho to ovládat. Už se nebránil. Serval kapuci i celý plášť a pohodil ho někam za sebe. Už nehleděl přes prsty. Naopak, urputně si vyrýval vosk z uší. Slyšel šílený řev a pískot. Ale i všelijaké výkřiky, dokonce i radostné. To, jak ještě křičeli dobíjení a jak si to užívali ti, kteří do nich sekali a vráželi zbraně.

Už věděl, kde je jeho místo. On je přece...

Je dravec! A ještě k tomu jaký!

7.

- Krogala -

A ona už ani nesleduje boj, třebaže jiné ženy to zřejmě ještě pořád vzrušuje. Hlavně Dheilanu. Avšak i ona pochopila a zbytečně ji netahá ze stanu ven, aby se podívala, jak skvěle si vede její Velký vůdce zástupů a stád.

Ačkoliv je kolem ní neustále tolik lidí, zůstává skoro pořád sama. Jenom ona a její děti, které se ještě nenarodily, ačkoliv už jejich čas bezpochyby nastává. Ale ona si je jistá, že zatím na svět nepřijdou. Jako by je sama držela v sobě. Aby vyšly na svět, až bude klidněji. Viděla je ve snu. Byly přesně takové, jak o nich mluvila vědma Furka Marmaha. Anebo snad Bokerta? Ona by spíš souhlasila s tím, že Bokerta. Je sice hodně daleko, avšak to přece u takových osob podle všeho nic neznamena. U Bokerty určitě ne. Vždyť ta podoba! Ne vždycky, ale aspoň občas. I ten hlas. I jazyk. Jako by za ní opravdu přicházela Bokerta. Vždyť Furka Marmaha mluví jenom scholtským jazykem. Tak jak to, že slyší Bokertu hovořit svojí rodnou řečí?

8.

- *Gudmegis* -

Kmet Mendhis Deruchis vyzval Gudmegise a několik vybraných bojovníků, aby ho následovali k Býčí jeskyni. Postupovali opatrně, aby náhodou nenarazili na dhurgise nebo Skendy. Ale i kdyby se tak neukrývali, nikoho z nepřátel po cestě nepotkali. Nejspíš se dhurgisové i Skendové neukazují jen tak. Vždyť teď už ani Skendů není v krajině tolik. A dhurgisů je sotva, aby dokázali uhájit dvorec, a to ještě kdo ví. Bez pomoci pastevců a dalších by se obrana jistě neobešla. Dalo se tedy pochopit, že vůdce Chubis nehodlá své dhurgisy posílat ven z dvorce. Avšak kdo se na to má spoléhat? Proto Mendhis Deruchis s sebou vzal Gudmegise a několik nejschopnějších. A Gudmegis se jeho rozhodnutí vůbec nedivil, obzvláště, když se dozvěděl, o co jde.

A nedivil se ani tehdy, když na místě zastihl Matvalise a jeho druhy, jejichž počet se značně rozrostl. Většinou o mladé lidi, mladíky a dívky. Avšak uviděl i několik značně dospělých mužů. Mezi nimi dva starší.

Ani neměl kdy se s Matvalisem pořádně přivítat. Mendhis Deruchis ho s jeho bojovníky poslal do svahu nad údolí.

Gudmegis zavedl své druhy do svahu, kde je rozmístil do rojnice. Z výšky pozorovali, co se děje dole. V průběhu dne přijelo několik skupin jezdců a vozů. Přijeli od západu a zřejmě z daleka, což se dalo usuzovat podle odění a zbraní. Mezi hosty se snadno dalo rozeznat několik důstojně vyhlížejících kmetů, nesporně svatých mužů. Určitě přijeli na nějakou důležitou poradu, mýnil Gudmegis.

Chtěl si je prohlédnout a vzdálil se od svých bojovníků. Prodíral se hustými křovinami.

Vtom zaslechl vraní krákání. Docela blízko. Uvědomil si, že zrovna takový zvuk se nazývá vraní písní.

Ohlédl se. Žádného ptáka nezahlédl.

Zato z křoví vyšla nějaká stará žena. Vlasy šedivé, na temném plášti samé štrápce, návazy a cinkající přívěšky. A oči, ty přece zná.

A ten úsměv.

Bokerta!

Poznal vědmu, ani nemusel vzpomínat.

Takže opravdu vraní píseň? Ta když zazní, může jít o něco důležitého.

Ale co tam Bokerta dělá?

Zrovna tam.

„Divíš se, Gudmegisi sun Berghu, že jsem to zrovna já,“ hleděla na něho vědma svým nezaměnitelným úsměvem. „A že zrovna tady.“

„Divím se, tetičko Bokerto,“ přikývnul, „opravdu bych tě tady nečekal.“

Mávla dlaní s dlouhými prsty.

„Kdybys věděl, Gudmegisi, co vědí jenom někteří svatí, vůbec by ses nad tím nepozastavil. Tady je totiž výjimečné místo. Tady se děje to, či ono. Jedno i druhé. Tady je místo, které si tvůj Dvojhlavý nesmírně oblíbil. Muž zde není jen mužem, žena ženou. Je zde nebe i podzemí. Světlo i tma. Ale také denní měsíc. A hlavně noční slunce. Říká ti to něco, Gudmegisi sun Berghu? Noční slunce.“

Samozřejmě přikývnul. Bodejt' by nevěděl. Noční slunce, přece úplněk! Celý měsíc na nočním nebi.

„Tak věz, hrdino Gudmegisi sun Berghu, že právě noční slunce má ohromnou sílu. Hlavně tady, u svaté jeskyně. Při nočním slunci můžeš k sobě přivolat tu, na kterou myslíš. A jednou budete spolu všichni čtyři.“

„Všichni čtyři?“ podivil se.

O čem to hovoří? Proč čtyři? Kdo ještě?

„No, Gudmegisi, hrdino,“ nejspíš se jeho rozpaky hodně bavila. „Tvoji Krogale se narodí tvoje děti. Dvojčata, abys věděl. A ty moc dobře víš, která to jsou.“

„Dukana a Burkis,“ vydechl šeptem.

Jak se tak usmívala, jemu se zdálo, že si z něho spíš utahuje. Jenom nechápal, proč.

Někde poblíž zakrákaly vrány, muselo se jich slétnout silné hejno.

Ohlédl se. Žádnou vránu neviděl.

Už nespatrił ani Bokertu, i když se ohlížel sem tam a ještě obešel houštiny všude dokola.

Prostě zmizela. Jako by ulétla. Nebo se rozplynula.

A to všechno, co mu pověděla? Jako by opravdu slyšel vraní píseň. Něco, co nelze pochopit jen tak, normálním rozumem. Tak je to ve zkazkách. Vrány zpívají své písně těm, které bohyně volají k sobě, anebo za nimi samy přicházejí. A vždycky je to něco, co v jednom životě nikdo nepochopí. Nikdo z obyčejných lidí. Ale vraní písně také nemusí být pravé. Třeba jde jenom o podivné šálení. I to se stává. Zkazky jsou plné podobných bludů, které člověka zmatou.

9.

- Gudmegis -

Svatí muži ze západu odjeli, odváželi si klece s holuby. Zřejmě je od Selise Godchalise obdrželi darem. Gudmegis přemítal o Bokertiných slovech. Takže noční slunce může pomoci. A bude mít Krogalu u sebe. Ale co to dále slibovala? Vždyť to byla jenom vraní píseň. Může věřit a nemusí. Třeba to ani nebyla Bokerta. Nějaký přízrak, který povstal z hejna vran. Nic vážného.

Ale aspoň naděje.

Že se s Krogalou ještě setkají. Že se mu vrátí. A že se vrátí k němu.

Ale ty řeči o dvojčatech. O Dukaně a Burkisovi.

Opravdu jenom vraní bláboly, nic víc, nic míň.

Jenom takové krá! krá! krá!

To se jistě proměnila nějaká místní moc, vzala na sebe podobu vědmy Bokerty a utahovala si z něho.

A noční slunce? Takových zkazek už slyšel. Noční slunce je víc, než když se vysloví úplněk. Je víc, než když se vysloví denní měsíc. Vždyť noční slunce svoji skutečnou moc a sílu ukrývá. A pokud má něco opravdu pomoci, bude to jenom díky této síle. A proč se mu ukázala právě Bokerta? Odpověď je jednoduchá. Protože on na Krogalu stále myslí a ona na něho, což on cítí a poznává sám na sobě. Chtěl by mít Krogalu zpátky. A jenom pro sebe. Asi proto ho vrány zapletly do jedné ze svých písní. Za pokus to ale určitě stojí. Udělá, co bude moci. Snad se mu to podaří. I když vraním písním není radno vždycky věřit. On bude vzývat noční slunce a nikoliv úplněk, a za ním samozřejmě bohyni, o které mu před časem pověděla Bokerta, a která mu už pomohla. A jistě pomůže znovu.

Z úvah ho náhle vyrušil Mendhis Deruchis.

„Musíme rychle odejít,“ ukázal svatý muž berlou k východu.

To Gudmegisovi příliš nesesedělo: „My jsme přece přišli od poledne.“

„Přišli jsme sice z poledního směru,“ ztišil se kmet. „Ale zrovna musíme jít tam.“

Nic už nenamítal. Vyzval bojovníky a vydali se na cestu. Kráčeli k východu a Gudmegis přitom uvažoval, zda svatému muži poví o té zvláštní vraní písni. Nejvíc se zalekl toho, že kmet se mu vysměje a on pak neudělá, co mu navrhl zjev staré vědmy. A tím by se připravil o naději. Což v žádném případě nechce.

10.

- Rafis -

Toho dne se před mužským domem dhurgis Chubis vyptával šedivého Rafise na Gogu a Bhela, kteří zmizeli s několika dalšími mladými.

„Jak to, že jsi mi nic neřekl!“ vztekal se Chubis. „Já ti tolik věřil!“

„Bhel není můj pokrevní. Jenom jsme spolu přišli z daleka,“ hájil se Rafis. „A právě Bhel určitě donutil Gogu, aby s ním utekla.“

Snažil se přesvědčit Chubise, aby nepodezíral ani jeho, ani Ovistru. Oni dva přece za nic nemohou. O rozhodnutí těch dvou přece nic nevěděli. Určitě to zatajili. Ze strachu. Aby to Rafis neprozradil právě jemu, vůdci dhurgisů.

„No dobrá,“ opáčil Chubis, nejspíš dobře si vědomý, že bez Rafise se nedokáže domluvit se Skendy. Nanejvýš tak posuňkovou řečí, ale tím by jenom ztratil na vážnosti. „Dosud jsi mě nezklamal.“

To by Rafis určitě nechtěl. Zklamat vůdce dhurgisů, to by pro něho nedopadlo dobře.

„Ale jestli se dozvím, že ten Bhel je s Matvalisem, pak se tě budu hodně ptát,“ procedil Chubis skrze zuby, což se Rafisovi vůbec nelíbilo. Znovu proto uvažoval, jak přesvědčit Ovistru, aby spolu utekli.

Dhurgisové otevřeli bránu a do dvorce vjela dvojice umouněných kovářů na voze, taženém starým koněm s olezlou srstí. Chubis k nim hbitě přispěchal a nahlédl na korbu vozu.

„Jak to, že mi nevezete železo?“ rozhorlil se.

„Ale Velký Megh zde není,“ opovážil se jeden z kovářů.

„Ale, jako by tu byl!“ křiknul po něm Chubis a vytasil dýku.

Kováři jen přikyvovali, aby ho nepohoršili ještě víc.

„Tak vyřidte hlavnímu kováři Gludisovi, že tady chci železo, které patří Velkému Meghovi. A vyřidte to samé i Selisovi Godchalisovi! Ať si nic nenechávají pro sebe. Ani pro kupce. Jinak se budu zlobit! Hodně zlobit!“

Kovářům nezbylo, než horlivě přikyvovat.

A šedivec Rafis? Byl rád, že vůdce dhurgisů už nemluví o Bhelově útěku.

11.

- Gudmegis -

„Povídám vám všem,“ zastavil se kmet Mendhis Deruchis nad mírným svahem. „A všichni se připravte, že můžete uvidět něco, co jste ještě neviděli.“

Co takového? mínil Gudmegis. Ale zvykl si, že se mu prozatím vždy vyplatilo brát vážně kmetova slova.

Dobrá tedy, připravíme se.

Sestoupili do nížiny a ještě putovali dál, až zřetelně rozeznali horské vrchy. Dorazili do dvorce, v němž některé domácí slyšeli hovořit úplně jinou řečí, než na jakou byli zvyklí. Zato více jich hovořilo jazykem, kterému dobře rozuměli.

Tam se potom rozesadili na dřevěné lavice i do pošlapané trávy, zatímco Mendhis Deruchis odešel někam ven z dvorce s několika místními muži.

Gudmegis přijal keramickou misku s mlékem a ještě teplé moučné placky. Při jídle se ohlížel po děvčatech. Několik jich se mu zalíbilo okamžitě. Asi to bylo tím, že mu většinou někoho připomněly. Koho dobře znal. Jedna hodně připomínala Krogalu, ale byla víc při těle. Druhá jako Dukana, avšak vlasy měla černé. Nejvíc se mu líbila ta, která se nosila jako Vekvera, i když vlasy měla také úplně jiné, ale štíhlou pružnou postavu a tvář viděl stejnou. Až se podivil, jak je to možné.

Samosebou také ostatní bojovníci se ohlíželi hlavně po dívkách. Docela by se jim tam zamlouvalo. Asi by rádi zůstali déle. Možná i napořád. Avšak tato nálada jim vydržela sotva do noci.

12.

- Gudmegis -

Šílený výkřik ze tmy.

To některá z žen. Jako by ji párali.

A znovu a znovu. Řev a pištění.

Gudmegis potmě nahmatal palici. Vmžiku stál na nohách.

Něco se rozsvítilo. Napřed jiskry, potom plamínek, který se rozrostl. A už svítily lampičky a kahany všude kolem.

Bylo vidět všelijaké míhající se stíny. To se lidé sbíhali k jedné z chat. Kdosi tam vběhl a rozsvítil postupně několik lamp, až se uvnitř rozjasnilo.

Zevnitř vyvedli ženu, ještě přes její tělo v orvané košili přehodili hrubý plášť.

Žena se snažila uklidnit. Zprvu jí to moc nešlo. Ale pak začala pomalu dýchat a její oči už nehleděly s takovým děsem.

Gudmegis pochopil, že tu ženu přepadlo něco strašlivého.

„Byl to on,“ vzlykala. „Atreis Charkonis.“

Atreis? podivil se Gudmegis. Proč zrovna Atreis? Velmož?

„Opravdu, byl to on,“ opakovala celá vyděšená a rozkašlala se.

„Nikdy to nepřestane,“ zašeptal někdo nablízku.

„Toho nás nikdo nezbaví,“ dodala jakási žena.

Ozvaly se i hlasy v řeči, které on nerozuměl.

„Křičel na mě,“ opět zavzlykala napadená, „že tady je ten, co ho zabil.“

„Kdo je tady?“ ozval se rázný hlas Mendhise Deruchise. „O kom to mluví?“

„Zabil ho ten hrdina od Molbery, ten Gudmegis sun Bergh,“ ozval se někdo.

„Ale ten tady přece nemůže být,“ dodal jiný hlas. „Zůstal v Molbeře.“

„Ale Atreis Charkonis ví, že Gudmegis je tady!“ nedala se žena, napadená přízrakem. „Znám ho a věřím mu, že se neplete.“

Co? až ztuhnul Gudmegis. Mrtvý ho poznal.

Nic neprozradil ani kmet Mendhis Deruchis, ani nikdo z těch, se kterými tam přišel. Ale mrtvý ho opravdu poznal.

„A já si myslím,“ vystoupil do světla ohňů jeden z místních mužů. „Že Gudmegis sun Bergh je ten mladý, který přišel s palicí na rameni. Přesně takovou měl v Molbeře.“

A muž ukázal přímo na Gudmegise.

Všichni se po něm ohlédli.

A on? Sevřel palici a zahleděl se do plamínků lamp a kahanů. Žádná síla nepřicházela. Ani žádný řev shůry. A palice byla tvrdá a těžká. Nesmírně tvrdá a těžká.

„Ano, já jsem Gudmegis sun Bergh,“ vykročil proti muži, který na něho ukázal. „Ale nejsem žádný vrah, bylo to v boji, ve válce.“

Ale to už se místní muži začali rozbíhat, vbíhali do domů a chat a vycházeli se zbraněmi i s docela obyčejnými holemi.

V tu chvíli se před své lidi s Gudmegisem v čele postavil kmet Mendhis Deruchis a zvedl nad hlavu berlu s nákončím ve tvaru slunečního terče. A udělal moc dobře.

13.

- Gudmegis -

Dvorec opustili okamžitě. Za tmy. Obyvatelé je ještě vyprovodili kus cesty, výhrůžně přitom mávali zbraněmi a holemi. Vykřikovali přitom, aby se nikdo neodvážil vrátit, jinak dopadne zle.

Až za světla zastavili a sedli si do trávy pod nízkým vrchem. Daleko za hranicemi klanu, odkud je doslova vyhnali.

Někteří ještě dávali pozor, jestli se za nimi někdo přece jenom nevydal. Ale na nikoho nepřišli. To se ví. Krevní msta zavazuje pokrevní příbuzné. Hlavně přímé potomky, syny. Ale bývají výjimky. Zvyky jsou různé. Při zabití v boji se krevní msta většinou nežádá. Ale člověk nikdy neví. A povídá se všelicos.

Tam na tom místě pak Mendhis Deruchis teprve sdělil Gudmegisovi i ostatním, co se ještě večer dozvěděl od nejpřednějších mužů z toho klanu. Atreis Charkonis byl původně věrným spojencem molberského vůdce Pote Meitise. Avšak se spoustou dalších Atreisů se přidal ke skendskému velkému vůdci Sikelovi. Jeho zálibou byly hody, při nichž jedl maso malých děvčátek a chlapců. Pokud žádné dítě nedokázali chytit nikde na cestě, pak si je získával od kupců výměnou za ovce. Jedl maso dětí a pil jejich krev. Charkonisovo tělo přivezli od Molbery spolu se dvěma dalšími zabitými, z nichž jednoho měl na svědomí rovněž Gudmegis. Odbyla se slavná tryzna se závody a zápasy a dlouho se nic nedělo. Až nedávno. Několik mladých žen si stěžovalo, že jim chodí pít krev. Měly na krku ranky po jeho zubech, špičácích. Proto vyslali dva muže za Selisem Godchalisem k Býčí jeskyni. A ten jim poslal toho, koho sám považoval za schopného je toho zla zbavit. A když to dopadlo, jak to dopadlo, pokrčil rozpačitě rameny svatý muž, pak ať se starají dál. On jim už brzy mohl odlehčit. A jak? Dal by vykopat Atreisovo tělo a nějak ho zneschopnit. Třeba probodením zahroceným kulem, anebo zatížením balvanem, k tomu ještě rozrušením těla. Ale nic z toho nemusí pomoci, ještě se může přitížit všem, kdo se o zneškodnění postarali. Je třeba

použít mocné talismany a amulety. Způsoby na to jsou, jenom je třeba je znát.

V tu chvíli se Mendhis Deruchis rozpovídal ještě o jednom zadání, které v té krajině měl. V širokém okolí byly znesvěceny mohyly významných mužů. Neznámí narušitelé nevzali žádné zlato, stříbro, kovové nádoby, zbraně, ani žádné jiné předměty, nýbrž si odnesli jenom lebky. Snadno se dalo uhádnout, na co je použili. Buďto je ukryli ve svých obydlích jako mocnou ochranu svých rodin. Anebo z nich nadělali amulety. Ve vypátrání narušitelů jim Mendhis Deruchis už nepomůže. Buďto si poradí sami, anebo se obrátí na někoho jiného.

A tehdy si Gudmegis připomněl, co ho zajímalo především. Nejen to, že mrtvé je třeba odeslat pryč, aby neškodili. Pro něho je důležitější, jak zajistit, aby se živí dokázali vracet z dalekých cest. Dokonce i z daleké ciziny. Hlavně aby se mu Krogala vrátila zpátky. Každopádně se bude snažit. Už ví, co udělá, až nastane úplněk. Noční slunce.

14.

- Gudmegis -

A vtom se křoví otevřelo a mezi odpočívající bojovníky vkročila neznámá dívka v zeleném vlněném oděvu s krátkou sukni, přes plece luk a za pasem sekeru a zahnutý nůž.

Všichni sebou škubli. Včetně Mendhise Deruchise, který rychle sáhl po ležící berle. Překvapený byl i Gudmegis. A ne málo.

Dívka nedávala najevo žádný strach. Jenom naznačila, že ačkoliv má u sebe zbraně, ruce má volné.

„Jsem Godoja,“ pronesla trochu třáslavým hlasem. „Chci s vámi odejít a zůstat mezi těmi, kdo mě budou potřebovat.“

Godoja znamená hadí vejce, uvědomil si Gudmegis. Nějaká lesní holka?

„Kdo jsi a odkud přicházíš?“ oslovil ji Mendhis Deruchis, sotva se postavil a opřel se o berlu.

Ohlédla se kolem sebe a neviděla žádný zájem o nepřátelství. Vypadalo to, že se všem bojovníkům i kmetovi zalíbila na první pohled.

„Stydím se za svůj klan, odkud vás vyhnali,“ pronesla a Gudmegis si uvědomil, že už ji možná někde viděl. Anebo zase je tady nějaká ta podoba, akorát neví, s kým ji porovnat.

„Snad tě neposlali, abychom se vrátili,“ zůstal kmet opřený o berlu a zkoumavě si dívku prohlížel, jako by se mu na ní něco náhle znelíbilo.

„Nikdo mě neposlal, sama jsem se rozhodla,“ pohodila hlavou. „Ale nejsem žádná taková, která běhá za chlapy. A varuji vás všechny, každého zabiju, kdo se mě dotkne.“

„Všechny nás nezabiješ!“ rozřehtal se jeden z ležících bojovníků. Avšak kmet ho ihned zpražil ostrým pohledem.

„Dávám ti slovo, Godajo, že se tě tady z těchto mužů nikdo ani nedotkne, pokud sama nebudeš chtít,“ poněkud se kmet umírnil. „Ale pochop nás, vždyť se nestává jen tak, že děvče jako ty přijde za samými muži.“

„Děvče jako já!“ zasmála se trpce. „Co vy víte o dívkách, jako jsem já? Nic o nich nevíte! Vůbec nic. Co mají za život, co po nich kdo chce. A co si všechno musí vytrpět. Ale já jsem Godoja a kdo si na mě dovolí, toho podříznu. Já to umím!“

Mlčeli všichni, i kmet. Mlčel i Gudmegis. Dobře ví, že děvčata to opravdu nemají lehké. Obzvlášť pohledné, jako je zrovna Godoja.

„Nemám otce ani matku,“ nechala se slyšet. „A strýcové mi vybrali za muže jednoho hlupáka a ještě k tomu škaredého a slabého. Mysleli si, že když mě provdají za takového, budou mít zálsk na mě oni sami. A já, než bych některého z nich podřezala, raději od nich odcházím. Než takový život.“

„Jsi hodně upřímná, Godoyo,“ potřásl hlavou kmet. „Dobrá, můžeš být s námi, pokud budeš chtít. A také můžeš od nás hned odejít, pokud budeš chtít. Jsi pod mojí záštitou.“

Poděkovala kmetovi a poděkování mlčením poslala dlaněmi někam ve směru, odkud přišla.

Poklekla do trávy a usedla, všichni na ní mohli oči nechat.

I Gudmegis, k němuž vyslala několik nesmělých pohledů, když pokaždé cudně sklopila oči.

Jak je možné, že ji v té osadě neviděl? Všímal si jiných, ale jí si nevšiml. Věděl by to.

A najednou se mu začalo škytat. Poměrně dost silně. Moc dobře věděl, kdo na něho myslí. Přestal sledovat tu dívku a úporně soustředil myšlenky na Krogalu. Udělá všechno pro to, aby ji měl zpátky. Co nejdříve.

15.

- *Matvalis* -

Procitl za tmy, na lůžku mezi oběma děvčaty. Celý zpocený, hlavně vyděšený. Posadil se velmi opatrně, aby nevzbudil ani jednu, ani druhou. Moc rád by ještě usnul, ale nemůže. On, Matvalis, bude muset k mohylám předků.

Musí tam zajít. Přišli za ním, jako už tolikrát. Hleděli na něho, smutní a zklamaní. On sám cítí, že opravdu zklamal. Z celé rodiny zůstal naživu sám, vlastně z celého klanu přežila snad jen hrstka lidí. Mezi nimi vůbec nikdo, s kým by mohl počítat pro svůj boj. A on sám? Dosud neudělal, co měl udělat. Že jako mstitel zabil tři dhurgisy? Vždyť karatelů, kteří vypálili jeho rodný dvorec a vyvraždili jeho nejbližší příbuzné, bylo podstatně víc. A také se nedokázal postarat o hroby svých blízkých. To je zlé. Hodně zlé. Ani jednou tam nezašel, aby přinesl vodu a jídlo. Jsou zklamaní. Oprávněně.

Brzy ráno vyzval Keslinu i Bebelu, aby ho následovaly. Selisovi Godchalisovi jenom vzkázal, že musel odejít, ale jenom na krátkou dobu.

Ještě toho rána pak spolu s oběma kamarádkami sledovali z křoví, jak z dvorce Velkého Megha pastýři vyháněli stáda zvířat na pastviny a muži a ženy vycházeli s různým nářadím za svými povinnostmi.

Dvorec pak obešli ze značné vzdálenosti, vždy tak, aby ho měli na dohled. Všichni tři žasli nad jeho rozlohou. Spíše jim připomínal hradisko, než dvorec. A to se podivily i obě dívky, které tam ještě nedávno pobývaly, ovšem zevnitř toho moc neviděly. Velký Megh má opravdu řádně opevněné sídlo. A značně rozlehlé.

Opatrně pak pokračovali v cestě. Až tam, kde se Matvalis narodil a kde žil do určité doby.

Z dálky se pak ohlížel po místě, kde spolu s otcem zahrabali poklad. Nikoho neviděl poblíž a on se tam raději ani nijak nehrnul. Poklad je přece skvěle ukrytý v zemi a nikdo z živých o něm neví, jedině on sám.

A pak z patričné vzdálenosti a hodně trpělivě hleděli všichni tři na pohřebiště klanu. Kopečky mohyl, na vršcích vztyčené sloupky s vyřezanými i barevnými značkami. Tam leží, zrovna tam, říkal si pořád a vzpomínal.

Když se pak dlouho nikde nic nepohnulo, chtěl rozhrnout křoví a vyjít na vyšlapanou pěšinu.

Vtom se ale v dálce ukázala čtveřice jezdců a za nimi kráčelo pět mužů se sekerami, holemi a luky.

Poznal, že to není nikdo z blízkého klanu. Zato mezi jezdci rozeznal jednoho z bývalých vojků, který patřil k nejbližším přátelům velitele Rivakise, přesně toho darebáka, který přichystal ty podivné léčky na Tekase, tedy na Gudmegise. A pak ještě mezi jezdci rozeznal Varmekise. Vůdce vojků, který na něho poslal dhurgisy, když se chystal zapálit strážní oheň. Nepochybně to byl on. Teď je to víc než zřejmé.

Tak je to tedy.

Stále hlídají. Čekají na něho, aby ho dopadli. Chtějí využít jeho slabost. Jeho volání vlastní krve a kosti. Výčitky, přicházející k němu z jiného světa. Ale jeho nedostanou. Takto by to měli příliš jednoduché. Tu radost jim nedopřeje. I když moc dobře ví, co dále uvidí ve snech.

16.

- Krogala -

Pocítila nával jeho myšlenek. Rozškytala se hodně, až jí bylo nepříjemné, že se po ní všechny tři scholtské ženy tak dívají. Kdo by nevěděl, co škytání znamená? Ženy to vědí asi lépe, než muži. Ale hlavně, že žádná z těch tří neví, o koho se jedná. Asi by se jim stěží mohla svěřit s tím samým, co před časem vyjevila svaté Alchavtle. Že stále myslí na jednoho z úhlavních nepřátel a že s ním prožila něco úžasného. Ony mají zrovna jiné zájmy, než ji sledovat. Pořád si štěbetají, co jim zase přibylo kořisti, jaké nádherné a cenné věci, hlavně zlaté, z jantaru, ze stříbra. Nesmírně rády si zkoušejí ozdoby, které patřily ženám z vypleněných hradišť a dvorců.

Ona se od nich tolik liší!

Ji nezajímají ozdoby, ani hromady zlata, jantaru a stříbra. Řetězy, náramky, nožní kruhy, spony, prsteny.

Uvažuje úplně jinak.

Nejraději by se už vrátila zpět.

Do dvorce. Ještě raději však do stepi.

Ráda by porodila alespoň pod pevnou střechou. A ne za jízdy, ve stanu na voze.

A ještě něco by ráda.

Touží být zase s ním. Ukázat mu jejich společné děti. Ať je zrovna on zvedne ze země, třeba i někdy později. Ale ať to udělá. Jako otec. Jako pravý otec. Jako syn předchozího Lemote Alkonise, který byl skutečným Velkým Meghem. Takovým, který za svoji zemi opravdu bojoval a čestně padl. Takový je právě on, jeho pravý syn. Gudmegis sun Bergh. Skutečný Lemote Alkonis.

A zatímco takto uvažovala a ohlížela se po krajině s kopci a hustými lesy, dobře slyšela, jak scholtské ženy hovoří o vědmě Furce Marmaze.

„Falešná prorokyně, ať si dá pozor,“ rozhorlila se jedna z nich.

„Takové u nás upalují na jedoucím voze,“ dodala druhá. „Připomíná to i velký svatý muž Zarnagdak Avras.“

„Čeká ji to, dokud nepřestane s tím strašením,“ přidala se třetí. „Pověděl mi to můj muž a ten to musí vědět.“

Takže vědma Furka Marmaha. Je v nebezpečí! zhrozila se Krogala.

Je pravda, že jí nic nevychází. Žádné předpovědi. Prostě nic z toho, co vyřkne. Kdekdo se cítí špatně, sotva ji uvidí. Natož aby ji slyšeli. Nejen Scholtové, ale i Skendové. I otec, Konugu Arvis, se vyjádřil, že ji měli dávno vyhnat. Anebo ji na výpravu neměli vůbec vzít. Že všechny jenom děsí pomatenými bláboly.

Skutečně, vědma Furka Marmaha se hodně mýlí. Naproti tomu se vůbec nemýlí svatí muži, kteří dobře věděli, jak všechno proběhne hladce. A opravdu tomu tak je. Vždyť často se do boje nezapletou žádní Skendové, ani Scholtové. To nejhorší obstarají horliví spojenci. A nepřátelé? Jen málo z nich umí pořádně bojovat. To jsou ti k boji dobře vycvičení. Mají na těle samé tetování. A ti ostatní? Bez tetování? Když z dálky řvou a vriskají, zdají se neohrožení. Avšak odhazují zbraně, sotva dojde ke střetu. Skutečných bojovníků je u nich čím dál tím méně. Zato je nesmírně mnoho těch, kteří bojovat vůbec neumí. Těch bez tetování.

Pravdu měl kupec Odujis, když o tom hovořil ještě u Molbery. Zato vědma Furka Marmaha? Nejspíš ji čeká hodně trudná sudba. Škoda jí. Vždyť je v celé výpravě pro Krogalu nejbližší duší. Nikoho jiného nemá, kdo by s ní trávil tolik času a byl k ní tak pozorný. Staré Furky Marmahy je jí opravdu líto. Popravdě, kromě ní má jenom svoji kobylku. Jenom té se může svěřit zcela. Když k ní hovoří, má pocit, že přes její věrné zvířecí oči všechno vyslovené, ale i to, co jen cítí a nestačí vyslovit, odchází někam jinam, hodně daleko. K někomu, kdo ji takto přímo vnímá. Ano. Je si jistá.

Velká Matička Machkaba rozumí všemu. A všem.

A ví, jak to udělat, aby rozuměla.

Dobře to ví.

17.

- Krogala -

Když se výprava na sklonku dne utábořila, zněly odevšad oslavné písně a výkřiky se smíchem. Vůbec se jí to nelíbilo. Raději by odpočívala v úplném klidu, když už vůz se stanem stál nehybně.

Řev, zpěvy, smích i ojedinělé výkřiky. Tolik radosti.

A bojovníci se už dlouho tak nezasmáli. Už nesmírně dlouho neměli tak skvělou náladu. Někteří se dávali do tance a jiní jim k tomu tloukli do štítů a řinčeli čímkoliv železným.

Podle toho, co zaslechla, toho dne dorazili k hradišti s nesmírně vysokými hradbami nad prudkými srázy. Vypadalo to na svízelný boj. Avšak několik nových spojenců zrovna z té krajiny zašlo za skendským Velkým vůdcem, Chonši Konugu Sikelou, a navrhlo mu, aby nenápadně, velkým obloukem, poslal jezdce z druhé strany. Stalo se. Byl tam jen mírný svah, žádné hradby, neboť je dosud nestačili vybudovat. A obránci? Náhle vyděšení jako malé děti. Začali utíkat, kudy jen mohli. I skrz rozestupy mezi útočícími jezdci. Někteří seskakovali z hradeb a lámali si hnáty a rozbíjeli hlavy. A ti, kterým se poštěstilo uniknout? Ani vystřelené šípy je nedostihly, jak rychle upalovali, smáli se muži v táboře.

Zrovna v takové chvíli k ní do stanu vešla vědma Furka Marmaha. Mávala dlaněmi ven ke všem těm rozjařeným mužům a znechuceně zasyčela: „Ať se tolik neradují! Nemají proč.“

Krogale jí opět zabylo líto. Tím spíš, že si zřejmě pořád neuvědomuje, co ji čeká.

To, co všechny falešné proroky a prorokyně u Scholtů.

18.

- Rafis -

Trochu měl snahu se vyhýbat vůdci dhurgisů Chubisovi, avšak ten si ho vždycky našel. Hlavně když do dvorce přijeli Skendové z tábora a potřebovali se domluvit.

Vůbec nemělo smysl, aby se Rafis jakkoliv ukrýval. To by se pak Chubis mohl dohodnout s tou čarodějnící Kerchepou. Kdyby ho vůdce dhurgisů nepotřeboval, zase by se o něho staral protivný Serchis od Lemoty Gedurchy a chtěl by ho pořád něčím zaměstnávat.

Všimal si, že Skendové jsou stále nervóznější. Porážka, při které ztratili několik mužů najednou, do nich vnesla značný neklid, zřetelnou nejistotu. Vždyť si předtím tolik věřili.

Nějakou dobu měl Rafis obavy, zda ho Skendové nenařknou, že se při boji zachoval jinak, než by měl, že spíše stranil nepříteli. Avšak nic podobného se nestalo. Na nic takového nepřišel. Mohl zůstat v klidu. Zatím. Dhurgis Chubis ho pořád potřebuje a snad se to hned tak nezmění. Skendové proti němu také nic nemají, zdá se.

A tehdy se roznesla zpráva, které napřed nikdo nechtěl uvěřit. Lemota Gedurcha se rozhodla odejít z dvorce na svatý vrch žen a vezme s sebou všechny svoje družky. Takže odejde i skendská čarodějnice Kerchepa, uvědomil si Rafis. Proto už nehrozí, že by si Chubis vybral ji a ne jeho.

A ten protivný Serchis, který by kdekoho jenom nutil něco dělat?

Příčiní se sám! Co jiného mu zbude?

Lemota Gedurcha neměla daleko ke splnění svých rozhodnutí. Ještě toho dne začali muži a ženy nakládat na vozy všelijaké věci včetně nádob. Průvody pak doprovázely skupinky dhurgisů, kteří se při odjezdu vždy usmívali společně se svým vůdcem Chubisem. Co lepšího si zrovna mohli přát?

19.

- Krogala -

Poprvé uviděla něco takového. Ohromné hradiště na jezeře. Celé na kůlech, čnicí mírně nad hladinou, podlahy z kůlů, stejně tak hradby, nad nimiž vyčnívají střechy. Rojilo se to tam muži, výhrůžně zvedajícími zbraně. Jejich řev doléhal jako vzdálená bouře.

Celá hejna a rojnice šípů se zvedaly, létaly sem tam, mýjely se ve vzduchu. Útočníci, pár Skendů, hlavně však spojenci. Zdá se, že mnoho místních. Zrovna našli na prámy z pokácených a odvětvených stromů, narychlo postahovaných houžvemi. Bylo zřejmé, že dobře opevněné hradiště na rozlehlém jezeře nelze jinak dobýt, než po vodě. Jak jinak? Pěšky, ani na koních, se tam nikdo nedostane. A plavat? Svlečení? To není jen tak.

Prámy, obsazené bojovníky, se odrážejí od břehu. Šípy, vystřelené z hradiště, většinou míjí, anebo se zarývají do nastavených štítů. Jenom dva muži s výkřiky padají do vody. Jsou to spojenci, Krogala ani neví, odkud jsou. Snad z těch, kteří se k výpravě přidali později.

Pomalou ale jistě se prámy blíží k hradbám. Množství šípů, vystřelovaných z břehu, se snáší na obránce. Výkřiky a kletby zanikají ve vřavě jiných hlasů.

Prámy už skoro přirážejí k hradbám, avšak ona se už dál nehodlá dívat. Zastřela vchod stanu a položila se do měkkých podušek. Zatoužila myslet na něco úplně jiného. Na něco hezkého.

20.

- Gudmegis -

Překvapilo ho, že dívka Godoja, která se k nim přidala, s nimi pořád zůstávala. Vždyť měla možnost odejít k lidem Selise Godchalise, nebo třeba ke kovářům. Zůstávala mezi jeho bojovníky a měl ji každou chvíli na očích, třebaže to nechtěl ani on a určitě to nechtěla ani ona. Obzvlášť když se pořád tvářila tak nedůtklivě. Klidně si s někým pohovořila. Avšak pokaždé dbala na patričnou vzdálenost a nepřipustila, aby se jí kdokoliv dotýkal. Třeba jenom bezděky.

Gudmegis si ji příliš ani neprohlížel. Raději pokaždé odvrátil zrak, aby ji nějak nepohoršil. A také se na ni nechtěl dívat. V hlavě přece nosil jenom jednu jedinou osobu.

A co se týká Godoji? Vůbec mu nevadí. Ona vlastně nevadí vůbec nikomu. Sama si mezi nimi vytvořila svůj vlastní prostor a nikdo se neodvážil jí ho narušit.

Všiml si, že nevadila ani Mendhisovi Deruchisovi. Ten se akorát na ni občas zahleděl a jako by se někoho ptal. Někoho neviditelného. Zdálo se, že odpovědi nedostával. Jeho otázky se nejspíš ani netýkaly Godoji. Spíše nějakých velkých tajemství, které se moudrý stařec stále snaží pochopit. Tak to viděl Gudmegis. On se také vynasnaží rozlousknout velké tajemství. Udělá, co bude v jeho silách, aby se mu vrátila Krogala. Aby mu jenom neposílala své myšlenky. Aby se s ní opět setkal. S takovou, jak ji zná. Aby se jí mohl dotýkat. A ona jeho.

Právě proto, když se ještě zastavili u Býčí jeskyně, rozhlížel se Gudmegis, kde by našel vhodné místo. Pro vzývání nočního slunce. A našel je. Akorát si bude muset počkat několik dní. Na to místo se určitě vrátí.

21.

- *Gudmegis* -

Když potom den úplňku nadešel, Gudmegis se úplně sám vydal z dvorce Atreise Glankise k Býčí jeskyni. Tam se staval pro Matvalise a požádal ho, aby se zúčastnil jeho obřadu. Matvalis rád souhlasil, což na něm viděl. Vyšli nad jeskyni a v místě, kde je nikdo nemohl pozorovat a sami odtud měli skvělý výhled na nebe, očistili zem a rozestavili kameny, z nichž každý pojmenovali. Než sami uznali tu správnou chvíli, seděli mlčky na kamenech a pozorovali oblohu s krásně kulatým a jasně vyzařujícím nebeským kolem a temnými mraky, které, všelijak světlem vykreslované, tvořily úchvatné obrazy všelijakých tvorů i nestvůr, postupujících nebem jako stádo zvířat a mizejících někde v temnotách.

Až nadešla ta správná chvíle, postavil se napřed Gudmegis a paže pozvedl k nebi. Svoji prosbu vyslovil ke Schalmě, Stříbrné panně. Po něm povstal Matvalis a oslovil Dvojhlavého.

Noční slunce jim k tomu mlčky svítilo a nebem táhla další stáda podivných bytostí.

22.

- Krogala -

Zrovna v té chvíli také Krogala vzhlížela k úplňkovému nebi. Nesmírně si přála, aby její děti, až se narodí, byly v naprostém pořádku. Hlavně zdravé. A ona ať se opět shledá se svým hrdinou ze snů. Prosila matičku Machkabu, které se kdysi zaslíbila.

Všimla si, že víc lidí v táboře vzhlízí k úplňkovému nebi. Dokonce i hrubí bojovníci. Co si každý z nich přeje? To ji příliš nezajímá. Jejich přání jsou jiná. Ona svá už vyslovila. Velmi úpěnlivě. A poslala je nahoru.

Toho dne, sotva začali stavět tábor, přišel za ní otec, Konugu Arvis. Nechal se prý slyšet velký vůdce Scholtů Ambust Manmar, že změnil názor. Na velkou výpravu vytáhli s tím, že se z ní vrátí s ohromnou kořistí. Ale to chce změnit. Není prý špatné dobýt velká území a zůstat a vládnout. V krajinách, kterými táhnou, je nesmírné množství lidí, kteří budou pracovat pro své nové a mnohem mocnější vládce. Od té chvíle, jak prohlásil, nechce, aby lidé byli zabíjeni jen tak, z rozmaru jako dosud. Škoda každé ruky, každé nohy. Velký Ambust Manmar se přikloní k tomu, aby zůstali ti, kteří chtějí zůstat. Ostatní se klidně mohou vrátit, ale nikoliv s veškerou kořistí, kterou si dobyli. Něco z ní budou muset ponechat. Těm, kteří se rozhodnou zůstat. Ale zatím ještě je čas na konečná rozhodnutí. Svě si mají říct i další nejvyšší vůdci. Hlavně vůdce Skendů, Chonši Konugu Sikela.

To ji dost vyděsilo. Ona chce zpátky! Svě děti v této zemi nechce vychovávat.

Ona ví, koho touží mít nablízku.

Proto se obrací na Převelikou Matičku Machkabu.

23.

- Rafis -

Blížil se den velkého svátku, kdy u Býčí jeskyně dojde k upálení dvou zlosynů v proutěném býku. Rafis si sliboval, že spolu s Ovistrou tam zajdou a třeba se aspoň takto setká s Gudmegisem, anebo také s Matvalisem. A když bude opravdu štěstí přát, pak on aspoň uvidí Bhela a Ovistra svoji dcerku. A ostatní lidé z dvorce třeba také potkají své blízké, kteří postupně utekli. Sice nikdo neví, kam všichni utíkali, avšak on si je jistý, že právě Gudmegis a Matvalis o nich budou moc dobře vědět, pokud ovšem nejsou přímo s nimi. Snadno přesvědčil Ovistru, aby tam s ním šla.

Jenomže dhurgis Chubis rozhodl, že z dvorce Velkého Megha na slavnost nepůjde nikdo. Vyhlásil to hned poté, co za ním přijel mladý jezdec s nepatrným tetováním na pažích. Rafis zaslechl jméno toho mladíka. Varmekis. Údajně bývalý vůdce vojáků, mladých lupičů. Slyšel to od dhurgisů, když nenápadně vyslechl jejich rozhovor.

Dhurgis Chubis s mladým vůdcem lupičů hovořil na schodech domu. A potom, když jezdec odjel, hlasitě se rozkřičel, že ho museli slyšet hodně daleko. Pokud někdo neuposlechne, ať se pak nediví. Jeho výhrůžka na lidi zapůsobila. Hleděli na sebe s rozpaky a beztak si říkali, nebo spíše si jenom mysleli, že by se už konečně měl Velký Megh vrátit.

24.

- Gudmegis -

Na velké slavnosti se Gudmegis cítil úplně jinak, než před rokem. Už nepřišel jako syn významného Atreise. Teď se pohyboval po svazích a dával pozor, stejně jako bojovníci a stejně jako Matvalis a jeho strážci ohňů. Mezi bojovníky zahlédl ještě další mladé lidi, i starší. Zahlédl je z dálky, jak procházejí mezi křovinami a stromy. Chvilí měl pocit, že vidí i Bhela, kterého poznal u Molbery. Vedle toho mladého se stále držela útlá dívenka v jeho věku. Všiml si, že chvíli se drželi za ruce, většinou ale šli každý sám. Připomněl si Krogalu. Kde asi může zrovna být?

A vtom se před něho postavila dívka. Pozorně se na ni zahleděl.

Godoja. Ta, co se přidala nedávno.

Podívala se na něho úplně bez zájmu. Jako by tam ani nestál. Avšak kdyby nějaký zájem projevila, on by se stejně držel zpátky. Určitě by její náklonnost neopětoval. Dobře, že je taková, jaká je. Alespoň se vůči ní nemusí cítit provinile. Vždyť ona stejně nemá zájem.

Předpokládal, že slavnosti se zúčastní velké zástupy, jaké tam viděl před rokem. Dostavila se však jen hrstka lidí, kteří se podle všeho moc necítili. Svaté místo a svatá oběť je určitě zlákal, avšak Gudmegis měl dojem, že se ohlíželi víc po skalní stěně a vchodu do jeskyně, než po velké konstrukci proutěného býka. Beztak kvůli tomu, co se tam děje v poslední době. Něco, co se tam předtím nikdy nedělo. Něco jiného. Velmi neobvyklého.

Obřad proběhl. Několik mužů přivedlo dva zlosyny, dlouhovlasé a vousaté, s rukama spoutanýma vzadu. A s roubíky v ústech, aby nikdo nerozeznal, co by chtěli vyřvávat. Třeba kým ve skutečnosti jsou. Hnusně se po všech dívali, nejhnusněji po těch, kteří do nich strkali, aby šli. Muži pak zlosyny násilím vtáhli do břicha obří býčí figury a tam je připoutali k něčemu pevnějšímu, aby se hned nepropadli dolů.

Selis Godchalis předstoupil s dalšími svatými muži, v temně modrém splývavém rouchu a s malými růžky na zlaté přilbě. Na hrdle měl nákrčník

z krouceného železného prutu. Třímá svoji pověstnou berlu s bronzovým býčkem. Svatý prorok pronesl řeč, které Gudmegis z dálky nerozuměl. Zazněly i zpěvy. Potom ti samí muži, kteří přivedli dvojici zlosynů, zapálili pochodně a jimi pak přenesli ohně pod proutěného býka. Obří figura se vzňala. Zevnitř se ozývaly výkřiky bolesti a děsu. Všichni, co přihlíželi, se mohli cítit spokojeni.

Hořící býk řval. Dobré znamení!

25.

- *Matvalis* -

Matvalis přece jenom neudržel své tajemství před Keslinou a Bebelou. Avšak jim se nelíbilo, že při úplňku nevzýval některou bohyni, nýbrž jenom Dvojhlavého. Při veškeré úctě, samozřejmě. Ale tak se to přece nedělá. Dvojhlavý je sice spojený se sluncem, ale noční slunce je přece měsíc, tak či tak. A když, tak měl raději vzývat některou z bohyní, které vyznávají ženy na svém svatém vrchu. To by se slušelo.

Zanechal je u ohniště, kde si povídaly s nějakou dívkou a mladíky, a šel si lehnout. Na lůžku úporně myslel na svatý vrch žen. Každý ví, kde se nachází, třebaže žádný muž tam nemá co pohledávat. A jak se mu tak oči samy zavíraly, skoro vlastní silou, najednou ho ovládl pocit, že se vznáší a odlétá někam pryč. Ale vůbec ne ven. Ani nahoru, ani dolů. Nýbrž dovnitř. Cítil, jak mizí sám v sobě. V jakémsi ohromném prostoru. A náhle začíná v přítmí rozeznávat. Kopec s dávno rozpadlými a zasypanými hradbami a příkopy. I s obrysy dávno zaniklých obydlí. Přiblížil se dolů a co vidí? Vyhaslé ohniště, kamenné i dřevěné lavice a sedátka na mírném svahu. Nahoře, pod košatou lípou, malá chata. Dveře dokořán. Cítil, že se snáší dolů pod lípu a před chatu. Všude kolem temno, ale ne úplně, vše prosvítíl jakýsi stříbrný jas, i když měsíc na obloze nikde neviděl, když vězel beztak ukrytý pod hustými mračny.

Nahlédl dovnitř. Na lůžku seděla mladá žena v košili, spíše ještě dívka. Vlasy světlé, spuštěné na záda přes ramena. Na hrudi jantarový náhrdelník s medvědí drápem. Moc hezká dívka. A vůbec se nezalekla, i když ji překvapil. Příjemně se usmála:

„Jsem Vekvera. Přišel jsi za mnou? Hledáš mě?“

„Hledám někoho, kdo mi poradí,“ prohlížel si ji.

To jméno! řekl si. Přece ví, o koho jde. Všichni o ní mluvili. Když s Velkým Meghem...

„Jsem Matvalis,“ na oplátku se představil také on.

„Vím, kdo jsi, Matvalisi, všude tě hledají,“ zahleděla se mu do očí. „Takže chápu, co tě trápí. Pomůžu ti. V mé náruči našli radost i takoví, kteří nežijí s námi na zemi. Oni ti poradí, když je požádám. Ale napřed, milý Matvalisi, ukonejši moji touhu. Potom ti pomůžu. Moje náruč je žhavá.“

Byla moc krásná. Nádherná!

Vůbec se nemusel k ničemu nutit. Její náruč opravdu hrála, že by tomu ani neveril. A její kůže, kterou hladil pod košilí, ho rozpálila, že hořel stejně jako ona.

Ještě kopl do dveří, až se otočily a zavřely. Ani pak neviděl žádnou tmou. Viděl jenom ji.

Zvláštní, pomyslel si. Co je to za děvče?

Ta síla, která z ní vycházela. Ten žár!

Usedli vedle sebe na lůžko, ulehli. Když v tom...

Něco podivného jím zatřáslo: „Matvalisi, probud' se!“

To mu zblízka do očí křičel dívčí hlas.

„No, co je!“ prudce ze sebe setřásl Keslinu, svoji přítelkyni.

Zatímco Bebelá držela nad ním hořící kahan.

„Byl jsi úplně jako mrtvý, Matvalisi,“ s úlevou si oddechla Keslina.

A on? Šel na něho vztek. Ale ovládl se.

26.

- *Matvalis* -

Pořád přemýšlel, co to vlastně bylo. Sen nebo skutečnost?

Vekvera byla úplně jako skutečná. Tak neuvěřitelně ženská, tak žhavá... Ale co když to opravdu bylo jen šálení. Takové věci se stávají.

Škoda, že ho probudily. Ale co kdyby zůstal tam, ve snu? V jiném světě? To se stává. Zkazky jsou plné všelijakých příběhů. On jich zná! Už jich slyšel tolik.

A protože by to nebyl on, tak se rozhodl to ještě zkusit. Pokud to ovšem půjde.

Večer opět nechal Keslinu s Bebelou u ohně. Vykládaly si se dvěma ženami, žijícími mezi kováři. Měly si co říct. On je nechal, ať se vypovídají.

Šel si lehnout, stejně jako minule. Naprosto stejně. Dělo se s ním úplně to samé. I to, jak mu zvláštní síla přitlačila oční víčka a on se vznesl, ani nahoru, ani dolů. Do sebe, někam hluboko dovnitř. Věděl přesně, co chce.

A také se tam ocitl. Na svahu pod mohutnou lípou. Před toutéž chatou. Chtěl dovnitř, avšak dveře se otočily a někdo stanul nad prahem. Ne však Vekvera. Někdo úplně jiný. Jakási žena, vysoká, docela pohledná, i když trochu starší. Avšak začínala se měnit. A jak! V ukrutnou grimasu s nesmírně zlým pohledem. A na hlavě se jí něco hýbalo. Něco živého. Všelijak propletení hadi. Opravdu, hadi. Zprvu maličcí, ale nějak podivně narůstali. Oči té zlé ženy zrudly, jako by z nich začal sršet oheň. A podobné ohňové plamínky vycházejí z těch rostoucích hadů.

Vylekal se, odskočil. Zlý pohled ohnivých očí neustával. Šel z nich děs, který ho posedl spolu s nezvladatelným třesem. Celý trnul, skoro až zkameněl.

Musel hned pryč. Co nejdál z toho místa. Něco ohromně silného zatáhlo a on se velmi rychle ocitl jinde.

Probral se na svém lůžku. V chatrči nikdo nebyl. Vyhlédl ven. Obě jeho přítelkyně stále seděly u ohně a hovořily se ženami od kovářů.

Co se s ním děje? To není normální!

On ví, že v něm i kolem něho nastaly a nastávají podivné změny. Od té chvíle, když jim Selis Godchalis začal vařit podivné nápoje. Co je vařil a míchal v tom svém kotlíku.

Pořád se třese. Nic takového už nechce zažít znovu. I kdyby to měl být jenom obyčejný sen, ze kterého se dá snadno probudit.

27.

- Gudmegis -

Ještě než se vypravili do dvorce Atreise Glankise, přišel mezi ně Selis Godchalis, aby se rozloučil. Především se svým dlouholetým přítelem Mendhisem Deruchisem. Zároveň mu přinesl proutěnou klec s dvojicí holubů a váček s krmením. Oba pak dlouze hovořili o věcech, kterým beztak rozuměli jen oni dva, když poblíž nebyl žádný svatý muž.

Najednou se Mendhis Deruchis obrátil na dívku, která se k nim nedávno přidala.

„Godojo, chceš odejít s námi, anebo bys raději zůstala tady?“ vlídně se otázal svatý kmet. „Tady by tě rádi přivítali.“

„Chci s vámi,“ mrkla dívka po očku na Gudmegise. „Pokud to nikomu nevadí. Hlavně Gudmegisovi.“

„Mně?“ podivil se Gudmegis. „Mně vůbec nevadí, že jsi s námi.“

Muži a mladíci se rozesmáli. Že nevadí? Vždyť je hezká, tak jaképak nevadí.

Avšak on se nehodlal takto domlouvat. Ať odejde s nimi, pokud chce. Ale proč takové řeči? Hodně ho překvapila.

Všichni se usmívali. I oba kmetové. Jen ona hleděla do země, snad aby přečkala trapnou chvíli.

28.

- Rafis -

Dhurgis Chubis se velmi čile vyptával několika lidí, kteří přišli z okolních osad. Někteří z nich se zúčastnili obětování zlosynů v hořícím býku. Ti také viděli, koho tam obětovali. Viděli, avšak nevědí, o koho se jedná. Oba lumpové byli nevysocí, měli delší vlasy a vousy. To mohl být kdekdo.

Selis Godchalis dal předtím rozhlásit, že jde o dva nebezpečné lupiče, dopadené při činu, když se pokusili loupit. Nikdo ale nevěděl, koho chtěli oloupit.

O Chubisových pochybách se dozvídal i šedivý Rafis. Všechno mu pověděla vdova Ovistra, sotva něco zaslechla od sousedek.

Rafise napadlo, že Chubis pojal podezření. Tehdy, po boji. Nějak podivně zmizeli dva Skendové. Jejich těla nikdo nenašel, proto mohli zůstat naživu.

Ale pokud si Rafis uvědomil, dhurgis Chubis nezašel tak daleko, že by svá podezření sdělil Skendům. A přitom do dvorce jezdívají dost často. Jenomže proutěný býk vzplanul až nyní. A popis těch dvou odsouzenců rozhodně neseděl na dva mladíky, které před časem poslali z dvorce Selisovi Godchalisovi, aby sami nemuseli živit dva darmožrouty.

Rafis pochopil, že dhurgis Chubis nejenom nechce nic vyvolat, ale ani nehodlá posílat své muže nikam, aby mu třeba nepochyběli, kdyby bylo nejhůř. Bez dhurgisů by vůbec nic neznamenal.

29.

- Krogala -

Z ničeho nic se objevila Dheilana. Přešla z koně na vůz a vešla do stanu. Musela se přidržovat, aby nespadla, protože vůz drkotal po značně hrbolaté cestě.

„Milá sestřičko,“ objala ji Dheilana, jako by se měly kdovíjak rády. „Slyšela jsi už?“

„Nevím, co jsem měla slyšet,“ opět se Krogala usadila v měkkých polštářích a pokrývkách.

„Velký vůdce Scholtů chce zůstat v této krajině.“

Zůstat? naoko se vyděsila Krogala: „On to opravdu chce?“

Krogala to jen zašeptala. A třebaže se to už předtím dozvěděla od otce, pomalu se jí zmocňovala úzkost.

Avšak Dheilana zářila radostí: „A náš velký Sikela souhlasí!“ Krásná tvář se rozplývala vizí svojí vlastní budoucí slávy. „A já se stanu jeho ženou.“

To zřejmě své ženy nechá ve stepi, domyslela si Krogala. Raději to ani nevslovila. Aby třeba nepřivolala...

„Necháme si postavit velká hradiště,“ oči se krásce skoro až svítily. „Už teď jsme nejmocnější. A budeme! A já se moc těším.“

Dokázala ji pochopit. Kdyby se vrátila zpět do stepi, manželky velkého vůdce by se jí mohly nějak pomstít. Stačí, když se vrátí do svého klanu a všichni si o ní budou myslet totéž, co Krogala. Dheilana není nic víc, než souložnice velmi mocného muže. Jednou se jí nabaží. Určitě se to stane. Ona by jí to přála hned. Ale proč by jí něco takového povídala? Nebo aspoň naznačila? Vždyť ví, jak je nebezpečná. Raději souhlasně přikyvuje a tu mrchu beztak těší, jak dokázala zlomit její hrdost. Ale ať se neplete, ta holka.

Dheilana se vyprávěla. Ty její představy! Bude z ní nesmírně mocná žena, jako by už nebyla. Bude ženou velkého vůdce, tou ještě není. A snad ani nebude. No ale raději přikyvuje a nedává na sobě znát, co si opravdu myslí. Nehodlá si zadělávat na kdovíjaké potíže. Jako by už neměla

problémů dost. Sama se sebou. Děti tam uvnitř jako by se obě snažily dostat ven, tak to někdy vypadá. Avšak ona často prosí matičku Machkabu, aby porod ještě zadržela. Tam nikde na cestě rodit nechce. Ta představa. Ale co když to tak přece jenom dopadne? Co když se výprava opravdu nevrátí? Co když zůstanou?

Zvenčí se do stanu donesl nějaký pokřik. Takový zvláštní. Opravdu neobvyklý. Jakési zděšení, či co.

První vyhlédla ze stanu Dheilana, vedle ní se do vchodu vtlačila Krogala.

Venku se zastavil jezdec na koni. Její bratr Ormagh. V ruce držel za vlasy krvavou lidskou hlavu.

A ona tu hlavu poznává. Moc dobře si pamatuje, komu patřila.

„Kupec Odujis!“ vykřikl Ormagh. „Je to kupec Odujis! Zabili ho! Hlavu nám hodili pod nohy!“

Opravdu, je to Odujis. Ona si tu tvář pamatuje, i když si spíše pamatuje to vyzařující sebevědomí a ne takovou ztrápenost. U Molbery ten člověk tvrdil, že výprava bude úspěšná. A vysvětloval, proč je o tom přesvědčený. Měl pravdu. Výprava úspěšná určitě je. Pro Odujise však příliš úspěšně nedopadla.

30.

- Krogala -

Na druhý den se dostavila další rána. Ještě děsivější. Cesta, ušlapaná dobyt看kem a uježděná vozy po celé dlouhé věky, vedla podél břehu prudce tekoucího potoka. Najednou se ozval svistot, zvuk, který se nedá zaměnit s ničím jiným na světě. Přiletěla rojnice šípů. Několik jezdců spadlo s koní, ještě se na zemi svíjeli. Brzy poté ale něco zasvištělo trochu jinak. Nezvykle dlouhý a hrubý šíp projel tělem Velkého vůdce Scholtů, Ambusta Manmara, a srazil ho s koně, jako když sfoukne velkou mouchu. Tak to připadalo kvůli tomu slavnému oděvu ze samých lidských skalpů se zastřiženými vlasy. Ohromný šíp nebyl vystřelen z obyčejného luku, nýbrž z takového, který se natahuje rukama a nohama zároveň. Trefa byla úplně přesná. Krogala vše viděla sice ze značné dálky, ale zřetelně.

Vzápětí zazněl další svistot a další jezdci popadali s koní. Padali i koně. Bylo zřejmé, že na protějším břehu se ukrývají nepřátelé, kteří se nezalekli velkého množství bojovníků.

Zaznělo několik píšťalek a bubnů. Přijížděli jezdci a hnali koně do potoka. Avšak značně silný proud jich několik vzal s sebou, nebo stáhl do vody, a jezdci a koně měli co dělat, aby se vydrápali zpět na břeh.

Ještě několik šípů přilétlo, ne příliš přesných. Zdálo se, že zákeřníci se rychle vzdálili.

Vzápětí se do vody vrhlo několik pěších, kteří částečně přebrodivili, částečně přeplavali na druhou stranu. Z protějščího břehu pak ukazovali, že tam nikoho nenašli.

Krogala se hlavně ohlížela po otci a bratrech. Všichni tři v pořádku. Oddychla si.

S Velkým vůdcem Scholtů, Ambustem Manmarem, to vypadalo hodně špatně. Jeho ozbrojenci ho odnesli mezi vozy, volali pak na všelijaké zvědavce, že je to zlé.

Takže nejvyšší z nejvyšších už nezůstal mezi živými. Odešel okamžitě. Velký šíp ho proklál se stejnou krutostí, jakou se vyznačoval on sám. A co Krogala? Pozorovala gesta všech těch mužů, která znamenala, že se stalo něco nedobrého, temného. Pro ni však zasvítla určitá naděje.

31.

- Krogala -

Ještě se ani nesešli nejvyšší vůdcové, ba ani nestačili postavit tábor a rozestavět hlídky, když se Krogala dozvěděla od otce, že se stalo něco, co ani on, ani ostatní z vůdců, nedokážou pochopit. Úplně na opačné straně zaútočili na výpravu tři šílení muži. Vůbec se nechovali jako lidé. Mladé muže spíše připomínali jen vzhledem, avšak rozum jako by měli zvířecí, krutý, jaký mívají dravci. Ovšem bez toho, co je u zvířat běžné, bez jakékoliv opatrnosti. Takhle přece bojují zvířata jenom tehdy, když je lovci zaženou do úzkých. Avšak oni přiběhli sami, stříleli šípy, které nikoho nezasáhly, házeli oštěpy mimo cíle. Ale zato v přímém střetu se zdálo, že jsou k nepřekonání. Zprvu ani nešlo je zranit. Pobili několik spojenců, každý zabil a zranil nejméně tři až čtyři protivníky, než sám podlehl, ovšem až po několika zásazích šípy a sekerami, z nichž každý by musel skolit normálního dospělého muže. A co překvapilo nejvíc? Žádné tetování, neměli na sobě opravdu žádné. Kromě malých značek, které neznamenal nic, žádnou proslulost, zasvěcení, prostě nic. Tedy žádní osvědčení bojovníci. Zřejmě obyčejní zemědělci. Otec to nedokázal pochopit. A nejen on.

„S takovými se bojovat nedá,“ řekl, když seskakoval z jejího vozu. „Ještě, že byli jen tři. Že jich není víc.“

32.

- Krogala -

Velcí vůdcové se nakonec sešli k velké poradě. Hned poté, když aspoň malou tryznou uctili skon nejvyššího ze svého středu, slavného Ambusta Manmara.

Muži Manmarova klanu Goarů se zároveň ujali jeho pohřbu. O průběhu se Krogala dozvěděla od tří scholtských žen.

Bojovníci se rozjeli do širého okolí, kde pochytili osm mužů. Ty potom přiměli, aby vykopali čtyři různé jámy, značně od sebe vzdálené. Do jedné uložili ostatky mrtvého vůdce, do další mrtvé bojovníky, postřílené u potoka. Do třetí jámy ukryli poklad, který s sebou Velký vůdce Ambust Manmar vozil všude s sebou. Z toho pokladu Krogala viděla nádhernou zlatou rybu, která měla sloužit jako puklice na bojový štít, avšak nikdy na žádném štítu nebyla a v přímém boji už vůbec ne. Do čtvrté jámy Goarové naházeli všech osm pochytaných, které pobili, aby nemohli prozradit místa s pohřbeným vůdcem i s jeho nesmírně vzácným pokladem.

Tehdy se jí scholtské ženy zeptaly, zda neví, kam zmizela vědma Furka Marmaha. Úplně se ztratila. Kdosi ji viděl odcházet společně s jakousi neznámou stařenou, která se pořád divně usmívala. Nikdo ji neznal.

Jestli to je pravda, pomyslela si Krogala, pak Furka Marmaha dobře ví, co jí hrozí. Asi je dobré, že se svému trestu vyhnula. Krogala však tím pádem zůstala úplně sama. Vždyť Furka Marmaha byla kolikrát jedinou duší, která s ní trávila čas. Krogala si toho nesmírně cenila.

Další zprávu přinesl otec, Konugu Arvis, sotva skončila porada všech nejvyšších. Vůdcové se rozhodli pro okamžitý návrat.

Lepší zprávu ani nemohla obdržet.

Takže Velká Matička Machkaba její prosby vyslyšela.

A ona se setká. S kým asi?

33.

- Rafis -

Do dvorce přijeli lidé, které šedivý Rafis dobře znal. Šlo o muže od Atreise Grozdise, jeho dobrodince. Chtěl se s nimi přivítat s úsměvem, avšak tvářili se nesmírně ponuře, až ho to zaráželo. Pozdravili ho, avšak úsměv neopětovali. Namísto toho jeden z nich zašel před dům Velkého Megha a požádal dhurgise, postávajícího na schodech, aby zavolal Chubise.

Vůdce dhurgisů se objevil brzy, avšak nejevil žádné nadšení. Nejspíš neměl náladu na obyčejné návštěvy. Avšak sotva se dozvěděl, proč přijeli, ukázal jim na dům, kde přebývala většina rukojmí.

Vešli dovnitř a zanedlouho vynášeli všelijaké věci, hlavně dívčí oděvy. S nimi vyšla nehezká Angua. Za ruku ji vedl jeden z mužů. Rafis si všiml, že je úplně bledá. Oči vykulené, hledí jen před sebe. Jako by nevěřila, kde zrovna je. A co s ní bude.

V tu chvíli pochopil i on. Že přiletěl další holub se zprávou. Že Atreis Grozdis, její otec, už není mezi živými. A jak se tak na ni dívá, i na ty, kteří jí pomáhají na vůz. Tato nehezká dcera kdysi velmi významného muže byla určitě vybrána. Aby svého otce doprovázela na jeho cestě.

Když ji Rafis poprvé uviděl, byla zaslíbená Velkému Meghovi jako budoucí nevěsta. Stala se ale rukojmím. Ještě víc jí deptala její sestřenka Vekvera, která se zavrtala pod příkrývky Velkého Megha. A teď?

34.

- *Matvalis* -

Před tryznou Atreise Grozdise a dalších dvou Atreisů se Matvalis rozhodl, že zůstane venku, anebo hned odejde. Každopádně se tryzny chtěly zúčastnit Keslina s Bebelou. Obě toužily stát se bojovnicemi, stejně jako Matvalis a jeho strážci ohňů. Nic jim nevymlouval. Vždyť ví, co to s člověkem udělá, jaké to je. Avšak on má své vlastní důvody. Touží se něco dozvědět. O sobě samém. Což je pro něho nesmírně důležité. Ovšem kdyby zrovna hrozil boj, neváhal by se aspoň napít nápoje z kotlíku Selise Godchalise. Zrovna se nezdá, že by se schylovalo k boji. On má své důvody.

A jak tak stál před jeskyní s oběma přítelkyněmi, zpozoroval, že z dálky se blíží houf lidí. Většinou mladí, skoro výrostci, i děvčata mezi nimi. Také několik dospělých mužů. Pochopil, že jde o ty, kteří chtějí napodobit jeho strážce ohňů. Mezi nimi i jeho samotného.

„Matvalis!“ zaslechl povědomý hlas, sotva se houf přiblížil.

Poznal, kdo vyslovil jeho jméno. Jeden z mladých. Bhel. Ten, který přišel z Molbery. Spolu s Gudmegisem. S nimi tehdy přišel i šedivý stařík, čilý a příjemný.

On se s Bhelem kdovíjak nezná, ale rád si s ním promluví. Snad se už naučil zdejší řeč. Času budou mít habaděj. Bhel přece přichází, aby se stal jedním z jeho strážců ohňů. Aspoň to tak vypadá. A že se dosud nepotkali? Svátí muži tyto lidi připravují na skrytém místě. Teprve pak je čeká nápoj ze zázračného kotlíku Selise Godchalise. I to ostatní.

Ještě sledoval, jak budoucí strážci ohňů vstupují do potoka a brodí se ke vchodu. Za Bhelem se těsně držela útlá dívenka. Asi jsou si ti dva blízcí, pomyslel si. Chtějí zřejmě spolu dýchat. Jako jedna bytost. Jako jedno jediné dravé zvíře. Proč ne?

Dovnitř šly i obě jeho přítelkyně. On zůstal venku.

Ještě tam čekal, než začaly přijíždět vozy a jezdci. Za nimi přicházely zástupy lidí. Vedli s sebou i několik zvířat, aby je při tryzně obětovali. A těch

všelijakých věcí, které vezli a nesli. Snadno poznal i ty, kteří se vypravili na svoji poslední cestu. Všiml si hlavně nehezky mladé dívky, její oděv s širokým pásem ze samých malinkých kroužků z bronzu svědčil o velmi znamenitém původu.

Chvíli ji sledoval, jaká je nemotorná. Jako by ani nedokázala sama slézt z vozu, natož seskočit a jít. Asi ji odjakživa nosili. Ale ona zase až takové nemehlo nebude, uvědomil si. Spíše si uvědomuje, co ji čeká. Ale to, co tam zažije jako svoje poslední chvíle, určitě překoná všechno její očekávání. Je mu jí líto, ale co se dá dělat.

Raději se vzdálil a jeskyni sledoval ze značné vzdálenosti. Ze svahu, odkud skála připomínala býčí hlavu. Pozoroval ruch před jeskyní. I potom, když úplně všichni vešli dovnitř a pak se většina ocitla venku a jen několik zůstalo uvnitř.

Ještě za světla se z nitra jeskyně rozléhaly výkřiky, samý děs a hrůza. A pak za tmy ještě stále něco zaznívalo. Už ne tolik děsu a hrůzy. Spíše jakýsi lomoz, i když výkřiky slyšel stále. Hodně připomínaly řev divokých zvířat, když zuří medvěd, anebo vlk.

A skalní okno svítilo do temné noci. Jako by z dálky hleděl na nějakou ohromnou pec, v níž se něco peče, taví a takto mění svoji podstatu. Což se neobejde bez ukrutné bolesti. Také on se mění. Nějak tak podobně. Určitě uvnitř se už proměnil. A dojde ještě i na další proměny. To už není jen pouhé tušení.

35.

- Rafis -

Další lidé zmizeli z dvorce. Nejenom mladí, ale i dospělí, muži i ženy. Když se to dhurgis Chubis dozvěděl, začal se rozkřikovat před mužským domem. Ať každý, kdo chce, uteče, jestli má kam utéct. Hlavně ať se pořádně ukryjí a už se nikdy nevrací. On nikoho nepřijme zpátky. On, Chubis, je zrovna nejmocnějším mužem celé krajiny. Tak ať si to všichni uvědomují.

Rafis ho předtím sledoval u ohrad, jak si vede s dýkami proti dvěma dhurgisům se sekerami a noži.

Kdekdo se dal slyšet, že Chubis už se cítí jako Velký Megh. Zřejmě ani nepočítá s tím, že by se Lemote Alkonis vrátil. Je pravda, že Chubis nikdy předtím necvičil se dvěma protivníky najednou. Až teď. Jako by přejal zvyk po Lemote Alkonisovi.

Ale to, čím Chubis vyhrožoval, vrtalo hlavou Rafisovi už dříve. Vlastně má pravdu vůdce dhurgisů. Až se velká výprava bude vracet, určitě se zdrží v této krajině. A těm, kteří povstali proti dhurgisům, tím pádem i proti Velkému Meghovi, nelze závidět. Tak vysoké hory nikde poblíž nejsou. Asi utečou hodně daleko.

Až se Skendové vrátí.

36.

- Gudmegis -

Slova vůdce dhurgisů Chubise se donesla i do dvorce Atreise Glankise, kde už nějaký čas pobývali Mendhis Deruchis, Gudmegis a jejich bojovníci. Tak se stalo, že bojovníci se hned z rána srotili před Atreisovým domem, odkud napřed vyšel podstatně mladší bratr zesnulého Atreise Glankise, hned se ale zase schoval. Zato se venku objevili Mendhis Deruchis a Gudmegis.

„Co bude, až se Skendové vrátí?“ ozval se jeden z bojovníků. „Co nám povíš, Mendhisi Deruchisi? A co ty, Gudmegisi sun Berghu?“

Svatý kmet se nenechal vyvést z míry. Zvedl berlu, aby ukázal, že přebírá slovo.

„Muži a ženy,“ opřel berlu zase o zem. „Všichni přece víme, co chceme. Svoji krajinu ubránit před lupiči!“

„Ale co když nás napadnou?“ přidal se další z bojovníků.

„Jak povídám, budeme se bránit,“ trval kmet na svém. „Vždyť ani nevíme, jestli se opravdu vrátí. A když se budou vracet, jestli se u nás zastaví. To nikdo neví.“

Jeho slova příliš nepřesvědčila, což Gudmegis moc dobře viděl.

Avšak starý kmet ještě nedomluvil: „Snad si nemyslíte, že se tady budou zdržovat. Povezou mnoho kořisti. Plné vozy zlata. Plno jantaru! A dalších cenností! Povedou zástupy otroků. Poženou stáda zvířat. Tak proč by se zdržovali zrovna u nás? Budou pospíchat domů!“ A kromě toho dodal, že Lemote Alkonis už mnoho bojovníků nemá. Je známo, jak to Skendové dělají. Do boje posílají napřed spojence a teprve až je dobojováno, převezmou útok. Lemote Alkonis nebude těžký nepřítel. Je třeba vzít rozum do hrsti.

Gudmegis na těch mužích a ženách viděl, že moudrý kmet jejich pochybnosti zcela nepřekonal. Zrovna by asi potřeboval svůj zázračný kus

dřeva. Tu třísku, jejíž pomocí před časem dokázal rozhodnout boj. Avšak nevypadalo to, že by se zrovna hodlal uchýlit k podobné lsti.

„No, jestli toužíte stát se otroky, pak vyčkávejte a bojte se,“ dostával se Mendhis Deruchis do ráže. „Ale těm, kteří chtějí zůstat svobodní, tady povídám. Na rovinách se Skendům nikdo nevyrovná, my se jim postavíme v kopcích. Tam vybudujeme hradiska! Co klan, to nové hradisko! Žádné osady, ani dvorce. Hradiska! S dobrým opevněním! A že tady všude lidé žijí v rovinách? Ať si v rovinách zůstanou přísluhovači Skendů! Anebo ti, kteří se chtějí stát otroky! Kdo se jimi stát nechtějí, přestěhují se!“

Bojovníci už vcelku souhlasili a nereptali. Zato lidé z dvorce, kteří se mezitím přiblížili, hleděli se značnými rozpaky. Velmi rozpačitě se zatvářil i nový Atreis, který zrovna vyšel z domu a všechno slyšel.

„Muži a ženy, nejsou to jen má slova, kterými bych vás chtěl nějak uchlácholit,“ ohlédl se kmet po Atreisovi a pak se zase obrátil opět k bojovníkům. „Takto rozhodli svatí mužové na sněmu. A tak se stane. Víme, že nejmocnější muži této země nás všechny vydali Skendům, aby z nás postupně nadělali otroky. Naši krajinu si vezmeme zpátky! A začneme hned!“

Gudmegis zahlédl mezi bojovníky i Godoju, která se k nim nedávno přidala. Dívala se na něho, naprosto klidná. Na rozdíl od těch, vedle nichž stála. Jako by se jí netýkalo nic z toho, co zrovna slyší.

37.

- Gudmegis -

Když pak oba s Mendhisem Deruchisem vešli do jizby a nikdo jiný nebyl nablízku, podivil se Gudmegis, že se mu kmet dosud o rozhodnutí svatých mužů stavět opevnění nezmínil.

„Protože je to předčasné,“ usedl kmet na tvrdou lavici. „A hlavně musíme počkat na zprávy ze západu. Nejenom na ty, které přinášejí zvěsti o skonu významných Atreisů.“

„Rozumím, Mendhisi, rozumím,“ připomněl si Gudmegis, že svatí muži ze západu si odváželi i klece s holuby. Takže Selis Godchalis od Býčí jeskyně se dozví, kdy se výprava bude vracet. A snad se dozví i víc.

„Jak už jsem řekl, Gudmegisi,“ opřel se kmet rukama o lavici. „Skendové se tady u nás nezdrží. Ale to tvrdím já. Zato Selis Godchalis tvrdí, že se vůbec nevrátí. Ani Lemote Alkonis, ani nikdo ze Skendů.“

„Rozumím,“ mínil Gudmegis šeptem. „Selis Godchalis je přece prorok a zná budoucnost.“

Jenomže svatý kmet odmítavě potřásal hlavou: „Tady se nedá věštit. Tady spolu bojují mnozí, nejenom lidé. Mocné bohy mají Skendové, Scholtové i jejich spojenci. Mocné bohy mají i ti, kteří brání svoji zemi a své životy. Velkou moc mají i mrtví předkové. Ten boj není jenom tady, na zemi, mezi živými. A ještě něco ti povím. Bůh Deitarés nespádl z nebe v té soše. On tady byl odjakživa, jenom na něho všichni zapomněli. Tedy skoro všichni. A nejenom tady. I tam, na západě i na půlnoci, na poledni. Jenom ho znali všude poněkud jinak. Pod jinými jmény. A v jiné podobě. Někde jako jelena, jinde kance, vlka. Co když si na něho teď vzpomenou? Dokážeš si to představit? A oni si už vzpomínají. Připomněl jim ho Selis Godchalis, když přijeli moudří svatí muži ze západu. Deitarés znovu ožívá, anebo se jen probouzí. Je to strašný nepřítel. Sám jsi poznal jeho sílu, Gudmegisi sun Berghu.“

„Tak proto se prorok od svaté jeskyně domnívá?“

„Přesně tak, Gudmegisi sun Berghu, přesně tak.“

„A čeká na zprávy.“

„Čekáme všichni.“

„Ale stejně,“ Gudmegisovi to přece jenom nedá. „Tolik skvělých bojovníků a že by se nikdo z nich nevrátil?“

„Gudmegisi, já tvrdím, že se vrátí, ale že Skendové a Scholtové se u nás nezastaví. Budou mít jiné starosti.“

„Jiné starosti?“

„Úplně jiné, ti povídám, takže oni k nám určitě zase přijdou, ale až na jaře, ale to už nebudou loupit v nížinách, protože my zatím vybudujeme hradiska. Celou dlouhou řadu hradisek, dobře opevněných. Jenom ještě čekáme na zprávy. A podle toho se všechno teprve rozhodne, Gudmegisi sun Berghu. Takže proto jsem nechtěl nic říkat předem. Ale když se mě tady lidé zeptali přímo, musel jsem jim aspoň naznačit, že uvažujeme dál. A že naši krajinu určitě nezachrání ti, kteří ji zradili.“

Ještě toho večera Mendhis rozhodl, že spolu s Gudmegisem a třemi bojovníky půjdou vyhlédnout první vhodné místo, které označí.

Hned ráno Mendhis vybral tři bojovníky. Přihlásila se i dívka Godoja, která se k nim přidala nedávno. Zůstala však zklamaná, neboť Mendhis ji odmítl. Když pak odcházeli, Godoja se schválně odvrátila a dívala se jinam.

Gudmegisovi to nedalo. Sotva vyšli z dvorce, přišel k Mendhisovi blíž a zeptal se ho, proč ji odmítl.

„Já opravdu nevím, co si o ní mám myslet,“ kmet se ani nezastavil a kráčel dál. „Ona skrývá nějaké tajemství.“

„Tajemství? Jaké tajemství?“

„Ona je jako úplněk. Takové noční slunce. Ukazuje málo světla. Ale skrývá velkou sílu.“

Velkou sílu? diví se Gudmegis.

„Ale ty, Gudmegisi,“ dodal svatý muž, „máš sílu mnohem větší, abys věděl.“

Takže Godoja, noční slunce. Skrývající sílu.

38.

- Krogala -

Stalo se něco děsivého. Zrovna když projížděli pod lesnatými vrchy, najednou se rozlehl ohlušující praskot dřeva a s ním i hrubé tlučení. Z obou stran. Stromy se lámaly, napřed shora, v pádu strhávaly ty, které rostly níže. Mnoho jezdců se tak ocitlo v příšerné pasti. Stromy na ně padaly a strhávaly je dolů, nebo přímo je stloukly i s koňmi. Přes hrozný praskot a dunění ani nebylo slyšet výkřiky lidí a zvířat. Jako by les obživnul a vrhal se na ně.

Viděla to z dálky, ale jí se zdálo, že sama na sobě cítí údery. A jenom se držela za vypouklé břicho, aby náhodou.

Něco takového? Kdo by se nadál. Ale to ještě nebylo všechno. Shora se mezi roztřesenými větvemi prodírali ozbrojení muži, kteří to náhle ztichlé ovzduší naplnili svým řevem. Ale jakým! To jako by řvali medvědi, vlci, tuři.

Ti muži! Na pohled obyčejní oráči a pastevci. Bez viditelných znamení bojovníků. Přiskakovali a přibíhali k pobitým jezdcům. Hledali, kdo z nich je dosud naživu. Ubíjeli je sekerami i kladivy. Shýbali se k nim dolů, podřezávali jim hrdla.

Ze Skendů, které viděla poblíž, se nikdo nedokázal hned vzpamatovat. Spíše je ochrnula jakási hrůza. Ani otec, Konugu Arvis, nic neřekl. Ani nikomu nic nepřikázal. Jenom na to hleděl, ztuhlý jako kámen. A Karmegh a Ormagh? Zírali stejně, jako jejich otec.

Až pak se někteří ze Skendů vzpamatovali. Pohnali koně podél vozů. Avšak bránily jim spadlé stromy svými kmeny i větvemi. Několik jezdců vystřelilo šípy. Vyletělo i několik oštěpů. Všechny mimo. Střelci jako by zapomněli, jak se to dělá.

Útočníci nezůstali dlouho na očích. Učinili, co chtěli. Vybíhali do svahů a proplétali se velmi hbitě. Jako by ani neznali únavu. Vylétlo za nimi několik šípů. Střely zalétly příliš daleko. Anebo skončily hodně blízko.

Těch, kteří takto zahynuli, napočítali příliš mnoho. Na to, aby to mohli považovat za běžné ztráty. Vždyť Skendové nejsou zvyklí na ztráty. A na takové už vůbec ne. Což určitě nelze tvrdit o spojencích. Ale zde, pod stromy a pod ranami seker a kladiv, i pod noži, jich najednou zahynulo, jako při památné bitvě, ke které došlo hodně dávno.

Krogala se rozhlížela, až zahlédla i Velkého vůdce, Chonši Konugu Sikelu. Napřed bezděčně tisknul k sobě Dheilanu, když společně hleděli na tu hrůzu. Pak ale se nejspíš vzpamatoval a skoro ji od sebe odstrčil. Potom vykročil ke svému koni. Ale nohy ho jaksi příliš neposlouchaly. Téměř se škobrtнул a málem spadl. Ale udržel se, možná díky tomu, že jeden z jeho blízkých bojovníků přiskočil a chytil ho za paži.

Podél vozů přijížděli jezdcí odněkud ze zadu. Mezi nimi i přední Scholtové z klanu Goarů. Zírali na tu hrůzu stejně. Přihnal se i Lemote Alkonis se svými nejbližšími. Krogaly si ani nevšiml, což ji vůbec nepřekvapilo. Spíše hleděl s hrůzou dopředu. Mezi vrchy s polehlými stromy.

Ani Krogala nedokázala pochopit, co se vlastně stalo. Tady už začalo jít o něco úplně jiného, než o nějakou vysněnou úspěšnou výpravu. Také o něco jiného, než jsou pouhé lovecké zábavy, jak před časem vykřikovali a chvástali se. Jistě bylo snadnější rozhodnout o návratu, než ho uskutečnit. Nejspíš je najednou opustilo veškeré štěstí, které se výpravy dosud jakžtakž drželo. Všichni bohové a jiní ochránci na výpravu najednou zanevřeli. Dokonce jako by se proti nim vydali do boje. I stromy na ně začaly padat, což dosud nezažili.

Pohladila návaz na své ruce. Je v tom naděje, že jedna tvář bohyně vyjadřuje vlídnost, druhá zlost. Vždyť obě tváře jedno jsou. A bohyně je stále s ní. Ona to cítí. A také často cítí myšlenky, které jí on posílá z ohromné dálky. A ona je opětuje. Radostně a vděčně.

39.

- Gudmegis -

Mendhis Deruchis přesně věděl, co chce. Vyhlédl vrch, který čněl nad nížinou. Za ním se zvedaly další vrchy až do dálky. Tam půjdeme, ukázal berlou. Stoupali tedy na vrch. Nahoře svatý kmet chodil tam i zpět, odevšad hleděl na krajinu i za sebe. Docela se mu zalíbilo u pramínku, z něhož vyvěrala voda s tichým zurčením a od něho stékala ze svahu nehluboká strouha.

„Sbírejte kameny,“ obrátil se ke svým průvodcům. „Postavíme kamenné strážce.“

Sám pak z prsti sebral i vyloupil několik kamenů, akorát do dlaně, a navršil z nich malou hromádku na dobře viditelném místě.

„Tady bude brána,“ rozhodl a kráčel dál, zatímco ostatní sbírali kameny.

Takto Mendhis Deruchis označil několik míst. Prostor samotný kdovíjak nepůsobil rozlohou, avšak stačilo si představit navršené valy a na nich palisády. Třeba i příkopy. Dobré opevnění! usoudil Gudmegis. Přesně, jak o tom hovořil kmet. Přístup pro jezdce docela svízelný. A pěšáci se poněkud zadýchají, než vylezou. Jezdci a vozy dojedou akorát po cestě, která se teprve upraví.

„Tady bude místo pro klan, ve kterém ses narodil,“ pohlédl na něho Mendhis Deruchis.

Cítil se trochu zaskočený. Klan, ve kterém se narodil. Jako Tekas, nikoliv jako Gudmegis. Když tam byl naposledy, skrýval se před všemi. Zvláštní, jak se odcizil. Okolnosti, válka, nepřátelství.

Takto uvažoval, když se vraceli ke svým. Moc rád by zase uviděl matku. I ostatní.

Ve dvorci cvičili bojovníci, nejenom aby nevyšli ze cviku, ale také aby se naučili něco nového. Jeden z mužů zrovna vyzval dívku Godoju, aby si to rozdala s ním. Ohlédla se po Gudmegisovi a přivázala si proutěný štít. Sekerou zamávala hodně zlehka, až to svištělo. Dala najevo svoji sílu.

Zdalo se, že bojovník svoji soupeřku šetří, spíše podceňuje. Rány, kterými častoval její štít, se rozhodně nezdály natolik rázné jako její údery a seky. Také u toho tolik neskákal a nesnažil se ani jinak. Jeho úmysly se projevily brzy. Když odrazil její štít stranou a vykroutil jí z ruky sekeru. Chytil ji u pasu a druhou rukou jezdil po jejím těle, hlavně po nadrech a zajel i pod krátkou sukni. Muži, postávající kolem, se rozřehtali. Tehdy si ona hbitě odvázá štít, vykroutila se mu a kolenem ho kopla do rozkroku, až se bolestí sehnul. Kopala do něho a bila ho pěstmi. Smích ustal, dokonce se několik mužů snažilo ji od něho oddělit. Avšak pokaždé vykřikla: „Nesahejte na mě!“ Což stačilo, aby přestali.

Docela se unavila, zato opovázlivec stále ležel na ušlapané hlíně. Po výsměchu ani sebemenší známka.

Ani se před všemi nehodlala upravovat, šla směrem ke Gudmegisovi. Když byla na krok, zastavila, aniž na něho pohlédla: „Jenom ty se mě můžeš dotýkat, ale jenom když budeme sami.“

Obešla ho a zamířila do domu, ve kterém přespávala.

Samozřejmě pochopil, jak by ne. Určitě by to s ní bylo skvělé. Ale to není tak jednoduché. Vždyť to nádherné tělíčko, kterého by se tolik chtěl dotýkat, je někde hodně daleko. Avšak dává o sobě vědět velmi často.

40.

- *Matvalis* -

Další těžká noc. Matvalis je opět nešťastný. Pořád se mu ukazují. Hlavně otec. Vyčítá, že nejedná jako jeho vlastní syn. Měl se přece pomstít. A kolik zabil dhurgisů? Jenom tři. Víc nedokázal. Otcí je to málo. I těm ostatním, hlavně otcí. Ten se mu ukazuje nejčastěji a sám. A této noci ještě přitvrdil. Z pokladu si nesmí vzít vůbec nic, pokud nenaplní svoji synovskou povinnost.

Co teď? Jak to má udělat?

Nepožene přece své lidi proti dobře opevněnému dvorci. Na to jich má pořád ještě málo. Kdo ví, jak by se zachovali, kdyby poručil. Mezi novými strážci jsou takoví, kteří odtamtud utekli a ve dvorci mají své příbuzné, sousedy, přátele.

Zanechal na lůžku obě spící přítelkyně. Potichu se oblékl. Vzal si zbraně a vyšel do mlhavého jitra. Trochu poprchávalo, avšak on to nijak zvlášť nevnímal. Mávnul na pozdrav bdícímu strážci, zachumlanému do deky a dřepícímu u skomírajícího ohně.

Určil si směr a šel. Když uviděl hradby dvorce Velkého Megha, už dávno mlhy opadly, jenom deštík několikrát zesílil a zeslábl. Trochu ho otřepala zima, což mu nijak nevadilo.

Procházel mezi křovinami a pořád hleděl k hradbě. Sem tam nahoře stál některý z dhurgisů. Rozeznal, že mají oštěpy i luky a toulce s opeřenými šípy. Na tu vzdálenost by mohl některého z nich sestřelit, samozřejmě při troše štěstí, když zrovna nefoukne vítr. Avšak i kdyby se netrefil, hodně by sám sebe ohrozil. Na takové riziko si netroufne. Daleko by jezdcům neunikl. Spíše by přivítal, kdyby některý z dhurgisů zabloudil mezi křoviny. Třeba i dva, kdyby neměli luky. To už by mohl s otcem hovořit o své synovské cti. Kdyby aspoň jeden přišel, kdyby se zatoulal.

Něco se pohnulo. Docela nedaleko. Hbitě se přihrčil, sňal si luk z plecí a založil šíp.

Že by přece jenom?

Ukázala se postava, ne však mužská. Nějaká žena v sukni, nesoucí na zádech krosnu. Ani si nevšiml, jestli je stará nebo mladá. Šátek na hlavě to neumožnil.

Žena s krosnou se chovala podivně na to, že patří ke zdejším.

Zpoza křoví hleděla na hradbu. Určitě sledovala nahoře stojícího dhurgise. Zjevně vyčkávala. A pak, když se dhurgis pohnul a zmizel, zřejmě sestoupil někam dolů, žena se rozběhla k hradbě, kde hmatem hledala jakési místo. Našla, sundala ze zad krosnu a vzala ji do rukou. Natlačila se do jakési mezery mezi kůly a Matvalis už ji neviděl. Ani nerozeznal žádnou mezeru.

Takže je tam nějaký průchod. Určitě tajný, podle toho, co zrovna uviděl. Toho by měli využít. Sice ho zrovna nic nenapadá, ale na něco určitě přijde. Kdyby někteří z jeho lidí nepocházeli odtud, věděl by hned, co udělat. Ale on na něco přijde.

41.

- Krogala -

Po hrůze, která nastala, když na skendské jezdce spadl les ze dvou protilehlých svahů, se nějak vytratila část spojeneckých posil, zejména těch, kteří to neměli daleko domů. Zřejmě využili zmatku a odtáhli i své vozy s kořistí.

Sám Velký vůdce, Chonši Konugu Sikela, pak nemohl v noci ani usnout. Nepomohlo ani, že se Dheilana všemožně snažila. A zdálo se, že se nějak zmenšil. Určitě aspoň o půl hlavy. Předtím chodil docela vzpřímeně. Teď jako by na sobě nesl ohromnou tíhu. O nic lépe nevyhlížel ani její otec, Konugu Arvis. Ani její bratři. Něco takového určitě nečekali. Jako by se les vrhl na lidi. Tak to vypadalo i znělo s tím praskotem a lomozem. Moc strašidelně. Tohle by si nikdo nevymyslel. Ani to, jak všichni ti jindy tolik chrabří bojovníci zůstali civět, jak sami zdřevněli a zkameněli, anebo jako by namísto těch pohybujiících se stromů vrostli svými kořeny do hlíny.

Ono to s těmi útočícími stromy nebylo až tak zázračné, jak se potom začalo mluvit. Ale pro lidi ze stepí to tak opravdu vypadalo. Je totiž hodně starým zvykem začínat mýcením strání, dokonce i rovin tak, že se stromy naseknou a po několika letech stačí do takto načatých stromů zatlačit někde nahoře a pak to jde samo, jeden strom padá na druhý a ten zase na další, a spadne všechno. Zákeřníci si vybrali přesně dobu, když mezi takovými stráněmi projíždělo množství skendských jezdců.

Hrozně nebezpečné je také zdolávání vodních toků, hlavně těch větších. Vždycky to všechny zdrží. Hlavně tam, kde je nutno se nějak přeplavit a stavět pramy, když třeba stromy jsou daleko a je nutné je smýkat. A nepřátelé? Vždycky využijí chvíle, když to nejvíc zasáhne. Vynořují se z vody a strílejí, anebo přímo strhávají bojovníky z prámů. Nemluvě o tom, kolik utopili těch, co se snažili přeplavat. Oni snad dýchají i pod vodou. Jsou to vůbec lidé?

Krogala se ohlíží po zástupech. Pořád je Skendů ještě hodně. Ale hrozně moc jich zůstalo tam. Pod spadlými stromy. Bylo to tak truchlivé, že se ani nezajímala, co s těly mrtvých. Něco s nimi určitě provedli, ale ona nic neviděla, ani se na nic neptala. Raději se ve svém stanu na voze zachumlala do přikrývek a zabořila se do polštářů. Násilím si připomínala, jak jí bylo s matkou. Moc jí to nešlo. Myšlenky unikaly a míchaly se. Hodně jí pomohlo, že se jí zaškytalo. Ne příliš, jenom mírně. Ale byla za to moc a moc vděčná.

42.

- Krogala -

Zaslechla nějaký řev, až to rvalo uši. Docela zblízka. V hrůze se chtěla ještě víc zamotat do dek a zabořit do polštářů. Ale odhodlala se a vyhlédla jenom škvírou ze stanu.

Odněkud z křovin vyskákali jacísi lidé, kteří se jí zdáli podivní. Tolik zuřivosti neviděla ani u psů, a to je co říct. Útočníků jen několik, jedna slabá rojnice. Ale šířili děs. Křikem i grimasami. Jako by ani nešlo o lidi.

Skendové na koních do nich ťali meči a sekerami, ale jejich rány šly nejspíš mimo a naopak. Jeden jezdec za druhým padali na cestu v krvi. Až salva šípů, vystřelená jezdci, kteří objeli vozy stranou, jich několik zasáhla. Avšak vypadalo to, že jeden šíp nestačil. Vždy musely trefit dva až čtyři, aby útočník padl a znehybněl.

Až popadali všichni útočníci, Skendové se nad nimi postavili a zírali na ně. Viděla, že nechápou, jak takoví obyčejní, vůbec nevypadající nebezpečně, mohli způsobit tolik hrůzy. Pobitých Skendů bylo podstatně víc, o zraněných nemluvě.

Vtom odněkud z dálky něco přilétlo mezi jezdce a plesklo to o hlínu.

Několik jich seskočilo s koní a hleděli, co to je.

Něco jako kus masa.

Uťatá ruka!

Úplně sesmahlá. Upečená na ohni. A ještě k tomu ohryzaná. Byly na ní vidět i rovné řezy. A také se dalo rozeznat i tetování. Několik Skendů se nad tím sehnulo a pak začali vřestět hrůzou:

„Ruka! Skend! Oni nás žerou! Žerou nás!“

Zděšení se šířilo. Rozléhaly se výkřiky v různých jazycích. I v těch, kterým vůbec nerozuměla.

Přihnal se i Lemote Alkonis a spousty dalších. Všichni si prohlíželi padlé útočníky. Neviděli žádné mimořádně udělané siláky. Jenom obyčejné, třeba

i vyhublé, mladíky i dospělé muže. Ani jediného z takových, které by si třeba Lemote Alkonis vybral za dhurgisy.

Moc divné, shodli se všichni. Jako by se tyto končiny rozhodly mstít. Samy po svém. Tolik jim toho způsobili. Těch vypálených osad, dvorců i hradisek. Vyplundrovaná svatá místa, kde vyrabovali poklady. Tolik spálených stromů, keřů i celých lesů. Všude přece žijí kromě lidí a zvířat i jiní obyvatelé. Jejich hranice porušili bezohledným a krutým způsobem. Zdá se, že místní bohové se vzchopili a s nimi další mocné síly.

A Krogala? Moc si přála dojet domů, do dvorce, aby tam porodila. Děsila se, že ji to postihne někde v lesích, třeba za jízdy. Vždyť by kvůli ní průvod určitě nezastavili.

A hlavně pryč od těch podivných lidí. A blíž k němu. Ke svému hrdinovi ze snů.

43.

- Gudmegis -

Muž, který dostal výprask od Godoji, se samozřejmě nevyhnul výsměchu a úšklebkům. Vypadalo to, že by se Godoji rád omluvil. Avšak ona, pokud si Gudmegis všimnul, kolem něho prošla, jako by ho ani neviděla. Zato se ohlížela po Gudmegisovi. Když však vycítila jeho chlad a nezájem, vždycky odešla z jeho dohledu. A on? Rozhodně neměl v úmyslu s ní navázat vztah. Stačí, že se vídají často. Blíže se poznávat nemusejí. Cítil by se provinile. Obzvláště, když se mu často škytá, někdy hodně úporně. Prostě to nejde. Zato ale na Godoju musel myslet stále častěji. Vypadá dobře, bylo by to s ní určitě skvělé. Avšak on zažil něco jiného. Něco nesmírně silného. Godoja je určitě zajímavá, avšak chybí mu na ní něco. To, co nechybí u Krogaly. Přesně to vystihl Mendhis Deruchis, když ji nazval nočním sluncem. Silná určitě je, ale její pohled není ani zčásti tak silný, jako Krogalin. Není tak žádoucí. Netáhne. Ona se sice po něm dívá jako po nikom jiném, ale není v tom ta síla. To třeba Dukana, její oči nesmírně táhly. Plné touhy. Zato Godoja. Nic. Sílu v sobě určitě má, což dokázala, ale navenek moc nevyzařuje. Přesně, jak to řekl svatý kmet. Noční slunce. Ale jeho stejně až natolik nezajímá. A on moc dobře ví, proč.

Hlavní ale bylo, že muži už nereptali. Přijali vysvětlení svatého kmeta. Zřejmě si všichni pořádně uvědomili to hlavní. Že už se dávno rozhodli a nemají možnost vrátit všechno zpátky. Teď už je třeba jenom cvičit se zbraněmi, aby uměli. Nic jiného po nich ani Mendhis Deruchis, ani Gudmegis, nechtějí. Rozhodli se stát bojovníky a to je hlavní.

44.

- Rafis -

Do dvorce přišel potulný pěvec, muž v Rafisově věku. Ale úplně holohlavý. Zpíval o velkých hrdinských činech několika Atreisů, které lidé z dvorce velmi dobře znali, nebo o nich hodně slyšeli. Jeden z nich zabil osm nepřátel, kteří napadli jeho pastýře a hodlali odehnat ohromné stádo krav. Druhý se oženil s vílou a ona ho odvedla k sobě do podzemního světa, odkud se nevrátil. Další Atreis se jednou vypravil na dalekou válečnou výpravu a přivezl si pět vozů plných zlata a jantaru.

Pěvec své zpěvy přednášel u ohně před mužským domem, obklopený obyvateli dvorce. Naslouchali i dhurgisové, avšak jejich vůdce Chubis tam nikde nebyl. Ukázal se až později, když pěvcův strunný nástroj utichl a jeho hlas také.

Tehdy Chubis vyšel z domu Velkého Megha a nebyl sám. Vedle něho kráčela mladá žena, kterou ve dvorci všichni znali. Také Rafis ji znal, ale jenom od vidění. Nikdy s ní nemluvil, jenom věděl, že její muž musel odejít na velkou výpravu s Lemote Alkonisem. Vyznal se v koních, což Velký Megh potřeboval.

Už se spolu s Ovistrou chystali zalehnout, když k nim do jizby vrazila mladá dívka.

„Mendhis Menslach!“ vydýchávala se dívka po úporném běhu. „Je mu zle. Moc zle.“

Ovistra se rychle oblékla a vyběhla ven.

Mendhis Menslach, posadil se Rafis na lůžko. Už dlouho churaví, ale zatím si své povinnosti svatého muže plnil, jak se patří. Ovšem pokud zdraví neslouží, jak má, co s tím? On, Rafis měl zatím vždycky štěstí. Asi to je ten jeho silný kořínek, jak se říká. Ale jemu kdyby něco bylo, nikoho by to až natolik nezajímalo. Kromě Ovistry. A kromě vůdce dhurgisů Chubise. Ten by bez jeho přítomnosti nemohl tak jednoduše hovořit s vůdcem Skendů. Ale nějak by si poradil, třeba posuňky, což sice není pro vůdce nijak

důstojné, ale porozuměli by si. Zato bez Mendhise Menslacha by to bylo horší. On sám nechtěl mít žádného zástupce, ani pomocníka. Se vším si vystačil sám a vždycky dělal, co bylo třeba. Ale pokud se mu hodně přitíží, potom by tam někdo s ním být měl, kdo by se vyznal jako on. Každý přece ví, že v krajině jeskyní jsou žáci mendhisů, kteří tam v tajnosti žijí řadu let a učí se moudrosti nejenom tohoto světa, avšak nikdo z obyčejných lidí to místo nezná, aby tam nikdo nechodil a nerušil. Stačí si vyžádat jednoho adepta, který tam je nejdéle a osvědčil se. Bez svého svatého muže lidé být nemohou. Co si počnou s potížemi, do kterých vidí jenom svatí? A ještě ke všemu Lemota Gedurcha odvedla všechny své vědmy a žádná taková tam nezůstala. Dhurgis Chubis by se měl postarat, aby Mendhis Menslach měl pomocníka. Avšak určitě si netroufne. Až se Velký Megh vrátí z výpravy, mohl by si to vyložit špatně. Třeba že nepočítal s jeho návratem a počínal si jako Velký Megh. A přitom, kdo ochrání lidi z dvorce před nějakým zlem? A nejenom lidi. I zvířata. I pole. Úplně všechno. Kdyby aspoň Lemota Gedurcha poslala své družky, aspoň dvě tři. Ale ona asi moc dobře věděla, co dělá, když odešla na svatý vrch žen a vzala všechny svaté ženy s sebou. Ona v první řadě musela vědět, jak to vypadá s Mendhisem Menslachem.

45.

- *Matvalis* -

Moc dobře věděl, co musí udělat, aby mu otec ve snech tolik nevyčítal. Opět odešel sám. Keslině a Bebele jenom řekl, že ráno se vrátí. Chtěly jít s ním, ale nesouhlasil. To je jenom jeho boj, jeho krevní msta. Nechtěl je do toho zatahovat. Co když to dopadne špatně. A kromě toho. Obě tam pobývaly nějaký čas jako rukojmí. Ohrozily by nejenom sebe, ale i své příbuzné, což on nepřipustí.

Šel za tmy, avšak poradil si. Zase až natolik temná noc nebyla. Jenom musel nějakou dobu hledat místo, odkud posledně viděl neznámou ženu projít skrz hradbu dovnitř dvorce.

Trochu foukal vítr, poněkud studenější. Což jemu nevadilo. Alespoň se nikdo nebude zbytečně toulat nocí. Ale ti, které on potřebuje mít venku, tam určitě budou. Jednoho z nich měl na dohled. Stál na hradbě, do půl těla krytý vrchem palisády. Avšak on potřebuje, ať se ten dhurgis odtud ztratí.

Dočkal se. Strážný zmizel, nejspíš sestoupil dolů.

Matvalis ještě chvíli zůstal a ohlížel se. Nikde nikdo.

Blížil se k hradbě. Skloněný, avšak ohlížel se.

Dostal se až k hrubým kůlům. Hmatal a zkoušel jejich pevnost. Jeden z kůlů se pohnul dovnitř. Nahmatal místo akorát k prolezení. Vstoupil do úzkého průchodu. Po několika krocích uviděl světla ohňů. Z pochodní, vetknutých do stěn domů i do samostatných kůlů.

Vyhlédl do dvorce. V blízkosti stála jakási chata, zevnitř se ozývaly hlasy žen, které spolu rozmlouvaly. Pochopil, že se baví spolu o mužích, svých i cizích. Na hradbách uviděl dvě postavy strážných, nepochybně dhurgisů. Sňal z plece luk, zasadil šíp.

Napjal tětivu, zamířil. Toho prvního trefil přesně, jak mínil. Zasažený strážný jenom něco vyjekl a překotil se někam dolů na zem, až to žuchlo.

Žuchnutí bezpochyby upozornilo dalšího strážného, který se zahleděl do dvorce, aby zjistil, co se stalo. Byl sice dál, než ten první dhurgis, avšak

Matvalis neminul. Jenomže trefený dhurgis něco vypískl a svíjel se na hradbě, odkud spadl dolů až po chvíli.

Dále už Matvalis na nic nečekal. Chatu s hlasy žen obešel a našel průchod. Dostal se ven a rozběhl se ke křovinám. Ve dvorci zatím beztak nikdo nic nezpozoroval. Ubíhal tedy co nejdál, už ani s dechem nestačil, nohy mu trnuly, chytaly ho křeče v lýtkách.

Musel si lehnout a promnul si lýtka. Spokojeně se usmál.

Až se mu ve snu ukáže otec, nebude se před ním cítit tak provinile jako dosud.

Už jich dostal pět.

46.

- Krogala -

Náhle uslyší kroky na voze a zvedne se závěs. Nahlédne jeden z dhurgisů: „Velký Megh! Zmizel nám. Odtáhli ho ptáci.“

Řekl to nejistě, neboť si myslel, že mu nerozumí.

„Co to povídáš?“ vyhrkla celá zděšená, čímž bojovníka překvapila.

Dozvěděla se, co se stalo. Lemote Alkonis jel na koni v čele několika dhurgisů úzkou pěšinou. Vtom se shůry snesl jakýsi přízrak, snad napůl člověk, napůl pták. Vhodil mu na krk smyčku, utáhl a sám zůstal a podlehl několika šípům. Velký Megh se marně vzpíral a škubal sebou. Nic mu nepomohlo. Kdosi neviditelný z lesa táhl provaz nesmírnou silou a rychlostí a smýkal ho po zemi. Lemote Alkonis zmizel svým mužům. Nikde ho nenašli, ani na zemi, ani v korunách stromů. Ztratil se. Co teď? Pravda, příliš daleko do houštin se skoro nikdo neodvážil. Jedině Rivakis. A také se nevrátil.

Dhurgis rozhodil rukama, jak se cítil bezmocný.

Co by? řekla si. Už věděla, co má udělat. Opatrně sestoupila z vozu a šla ke kleci s holuby. Chytila jednoho z nich, vytáhla ho z klece a na nožku mu přivázala proužek kůže. Se značkou Lemote Alkonise.

Dobře věděla, co dělá. A doufala.

Pokud holoubek doletí, bezděky se usmála. Pak za ním někdo odejde. Kéž by to byla ta holka. Ta jeho krasavice. Ať je tam s ním raději ona.

47.

- Gudmegis -

Přiletělo už pět holubů, všichni měli nožky ovázané koženými proužky se značkami významných mužů, což znamenalo jediné.

Gudmegis se už nehodlal zúčastnit žádné tryzny. Ani kdyby si voskem zalepil nejen uši, ale třeba i oči a nos. Nebo i ústa. Nechtěl se dívat, co se při tom děje. Na druhé straně ale byl rád, že přibývá bojovníků, kteří jsou v boji velmi platní. Dokonce snad neporazitelní. Bezpochyby si toho jsou vědomi i dhurgisové. Ale také Skendové. Hlavně oni. Po bitvě jich dost ubylo, zase až tak moc jich v krajině nezůstalo. Akorát tak na obranu tábora, kdyby náhodou.

Mezi novými bojovníky zahlédl i Bhela. Zrovna toho mladého, který ho před rokem, společně s Dukanou a Burkiséem, zavedl do Molbery. A pak společně s Rafiséem přišli do této krajiny. Bhel se pořád držel dívčiny, stejně mladé jako on sám. On za ním ani nešel, co když se spolu nedomluví ani teď. Byla sice naděje, že pokud se Bhel dokáže domluvit s tou dívkou, pak se domluví i s ním. Tak třeba příště.

Náhle se roznesla zpráva, že přiletěl další holub. Gudmegis zaslechl, jak o tom lidé hlasitě hovoří ve dvorci. Selis Godchalis vzkazuje, že Velký Megh, Lemote Alkonis, už není mezi živými.

A brzy nato se rozkřiklo, že k dobrovolnému následování Lemote Alkonise se přihlásila Lemota Gedurcha, jeho matka. Ale také Vekvera, kterou na svatý vrch poslala právě Lemota Gedurcha. Obě se rozhodly okamžitě.

Vekveřino rozhodnutí se Gudmegise hodně dotklo. Ona přece nemusí, není příbuzná. Tak proč? Pokud se sama rozhodla a veřejně to vyhlásila, on s tím nic neudělá. Ani kdyby se jakkoliv snažil. Je to její volba.

Jediné, co mohl, aspoň ji chtěl uvidět.

Počkal na ni před svatou jeskyní, kde se každý mohl snadno ztratit v davu. Avšak on ji uviděl, než s rukama svázanýma nazad vstoupila do vody potoka

u vchodu do jeskyně. Ustrojená jako na slavnost, na oděvu spony, na ruku náramky, na opasku přívěšky, na hrudi jantarový náhrdelník s medvědí drápem. Doprovázela ji svatá žena Tekerma Gerkeringa, vysoká, pohledná, jako vždy nesmírně důstojná.

Také Vekvera ho uviděla a ještě se po něm ohlédla. Zdálo se mu, že se trochu usmála. Ale to se mu spíš zdálo. O žádný opravdový úsměv nešlo.

Až ho přitom zamrazilo na hlavě i v zádech. Když si pomyslel, co ji uvnitř čeká.

Dovnitř se netlačil. To sám v sobě už předem odmítl, i kdyby mu kdokoliv nabídl vosk do uší, nebo temný plášť s kapucí.

Vzápětí před ním prošla i Lemota Gedurcha, rovněž s rukama spoutanýma vzadu.

Určitě ho poznala. Protože se zastavila a pohlédla na něho nenávistně. Viděla ho tehdy jenom jednou, ale poznala ho. Právě tam, před Býčí jeskyní, stejně jako tehdy. To když neopatrně ukázal všem svůj jantarový talisman po svém otci, jejím muži.

Lemota Gedurcha opět nasadila svoji obvyklou masku hrdosti a vkročila do vody potoka u vchodu jeskyně.

Je hrdá, alespoň se tak tváří, pomyslel si, když se mu ztratila z očí ve skalním vchodu.

Ta hrdost ať jí vydrží.

Hlavně tam uvnitř.

48.

- *Matvalis* -

Na tryzně Velkého Megha, Lemote Alkonise, Matvalis chtěl být. Avšak nešlo mu o totéž, co tam lákalo i původní strážce ohňů. Proto sice z ruky Selise Godchalise přijal pohár s nápojem z jeho kotlíku, avšak nenapil se a nenápadně ho vylil pod nohy, do kamenné sutě.

Když Vekveru přivedli dovnitř do jeskynní síně, kde po předchozích tryznách byla nakupená hromada zasypaná sutí a přikrytá dekami, byl zvědavý, jestli ho pozná. Postavil se tak, aby ho nepřehlédla.

Nepřehlédla ho. Podle toho, jak se na něho dívala, určitě ho poznala. Stejně jako poznal on ji. A to ji dosud ještě nepotkal. Uviděl ji až v tom svém zvláštním snu. Tehdy se jí dotýkal. A ona jeho. Její doteky tolik hrály, stejně jako její celé tělo.

Vekveru doprovázela vysoká starší pohledná žena, která mu byla povědomá. Bodejť by ne! Ta podoba! Vždyť to byla ta nestvůra, která ho v jeho snu vyhnala od Vekveřiny chaty. Zprvu pohledná, stejně jako nyní. Ale jak se proměnila! A zrovna v tu chvíli na něho upřela oči. Pozoroval na ní, že se neubrání mírnému úsměšku. Takže i ona si ho pamatuje. To je asi ta nejvýznamnější ze svatého vrchu žen. Přesvatá! Tekerma Gerkeringa.

Potom lidí v jeskynní síni nějak přibývalo, přivedli také Lemotu Gedurchu, nesmírně pyšnou. Ji rovněž nikdy dosud neviděl. Avšak ona se na něho vůbec nepodívala. Jen ho pohrdavě přehlédla, skoro jako by tam ani nestál. Zatímco Vekvera se na něho dívala pořád. Asi se už začala trochu bát. A to ještě beztak neměla tušení, co všechno ji teprve čeká.

Po celou dobu obřadu se zamýšlel v sobě samém. Ničeho kolem sebe si nevšímal. Neviděl, neslyšel. Dokonce ustoupil až ke stěně, kde se mu zdálo, že vedle něho stojí tři temné stíny, nějakí muži s kapucemi na hlavách. Ale když se podíval pozorně, neviděl nikoho. Místo zelo prázdnotou, zatímco skoro všude jinde někdo stál. Akorát strážci ohňů, noví, původní, i ti další, klečeli, sklonění k zemi, zahaleni v temných pláštích s kapucemi.

Vůbec nikam se netlačil, aby lépe viděl. Nestál o to. Přemýšlel o svém otci a o jeho výčitkách. A také o tom, že Vekvera ho určitě poznala. Takže jeho zvláštní noční let na svatý vrch žen nebyl jenom snem. Ani žádným šálením. On se jí skutečně dotýkal a ona jeho. A kdyby ho Keslina s Bebelou tak neomaleně neprobudily, mohl s ní zažít něco úchvatného.

Hlavní je, že ho poznala.

Určitě se nespletl.

Všimnul si, že dva muži v pláštích s kápěmi na hlavách odvedli Vekveru někam z jeho dohledu. S ní odešla i svatá žena, která ji doprovázela.

Většina účastníků obřadu opouštěla síň. Zato zůstávali ti v temných pláštích s kapucemi, stojící i klečící.

Pohroužil se do sebe, přemýšlel o otcových výčitkách. Hlavně těch nejnaléhavějších. Jeho myšlenky byly silnější než to, co se zrovna dělo v jeskyni.

Probralo ho až zoufalé pištění a křik.

To křičela Lemota Gedurcha. I ostatní oběti, ženy i muži. Nedlouho poté, co množství lidí opustilo síň a strážci ohňů i další zahalení povstali, odhalili si hlavy a vrhli se na oběti se sekerami, sekáči a noži. Nikde nespatriil Vekveru, ani svatou ženu, která ji doprovázela.

Viděl hlavně záda těch, kteří sekali, řezali a mlátili. Křik pozvolna utichal. Zahlédl kusy lidských těl, zkrvavělé a některé ještě se škubající.

V tu chvíli v sobě pocítil silné nutkání. Neudržel se. Zavyl jako vlk.

Vydralo se mu to z hrdla jaksi samozřejmě, aniž chtěl.

Ozvala se další zavytí. To odpovídali strážci ohňů.

K němu přiběhly Keslina a Bebela, tváře potřísněné krví, hlavně kolem úst.

Jejich společné vytí přehlušilo všechny ostatní.

49.

- Rafis -

Vůdce dhurgisů Chubis se vztekle hryzal do rtů a zatínal pěsti, kudy chodil. Přišel o dva spolehlivé dhurgisy. V jejich tělech vězely šípky, patřící tomu zlosynovi Matvalisovi. Jenom stále nemohl pochopit, jak to ten lump dokázal. Buďto se skvěle trefil z ohromné dálky, anebo se nějak dostal do dvorce a pak zase zpátky. Spíše předpokládal střelbu z dálky. Vůbec nechtěl připustit, že by se mstitel dostal dovnitř a pak zase ven. Ačkoliv, zase až tak nemožné to není. Vždyť mezi hlídajícími dhurgisy jsou značné vzdálenosti. A možná někteří z nich ani nehlídají, jak by měli. Dosud nikdy se nic nestalo. Až teď. Kdyby měl víc dhurgisů, hlídali by lépe. Avšak má jich málo. A zrovna už zase o dva méně. A ten Matvalis? Viděli ho u Býčí jeskyně. Dva mladíci ho poznali. Jeden s ním pobýval v lesní osadě vojáků. Matvalis tam není sám. Podobných je hodně. Většinou mladí, ale i starší.

Rafis dobře slyšel, o čem spolu hovořili dhurgisové. Hlavně co říkal jejich vůdce Chubis. Byl rád, že nepatřil k těm, kteří se zúčastnili tryzny Velkého Megha a dalších významných Atreisů. Třeba by tam s ním promluvil Matvalis nebo Gudmegis a on by se prozradil, že se s nimi dobře zná.

Sice se z dvorce zúčastnilo jen málo lidí, skutečná hrstka na to, že jde ze značné části o rodný klan Velkého Megha. Ale přesto. Chubis sice nikomu nebránil, avšak nehodlal s nimi poslat ani jediného dhurgise. Chyběl by mu každý muž.

Kdekdo se zamýšlel nad tím, proč se Alkonisovy tryzny nezúčastnil právě jeho největší oblíbenec Chubis. Ani nikdo další z dhurgisů. Což je velmi podivné. Vždyť jde o jeho vlastní bojovníky, o jeho druhy, kteří s ním byli spjati kdejakou přísahou a kdo ví, čím ještě. Ovšem Rafisovi je naprosto jasné, že Chubis sice vystupuje jako neohrožený bojovník. Avšak ve skutečnosti se bojí. S malým doprovodem by z dvorce nevyšel. A kdyby jich vyjelo víc, dvorec by zůstal bez patričné obrany.

A snad ti z dvorce, kteří na tryznu přece jenom šli, nepotkali Gougu a Bhela. To by mu určitě neprospělo. Nejenom jemu. Hlavně vdově Ovistře. A on se o ni bojí. Čím dál víc.

O sebe se tak nebojí, jako o ni.

Ale zatím to nevypadá, že by něco hrozilo. To by se vůdce dhurgisů k němu choval úplně jinak. A také k ní.

Dokáže si to představit.

50.

- *Matvalis* -

Matvalis si zrakem přeměřuje vzdálenost svého úkrytu od hradby dvorce. Tam někde uvnitř se kdysi narodila Lemota Gedurcha, řekl si. Ta, která způsobila tolik zlého.

Temná obloha s černými mračny příliš neumožňuje, aby lépe viděl, avšak na druhé straně je pro útok výhodnější, než kdyby obránci viděli široko daleko. Hlavně, že on vidí dvě siluety strážců. Jeden stojí nad bránou a líně se ohlíží kolem sebe, rukama se opírá o kraj hradby. Druhý se opírá o oštep s hlavou schýlenou, skoro jako by dřímal. Je vidět, že ti uvnitř žádné překvapení nečekají. To by jich na hradbách hlídalo víc, míní Matvalis. Tím lépe.

Naznačil Keslině i Bebele, aby si vzaly na starost vzdálenějšího strážce, že on vyřídí toho nad bránou. Dívky mlčky přikývly a plížily se směrem, který jim naznačil.

Matvalis se ještě ohlédl po svých lidech. V poslední době jich hodně přibylo, dost se jich zúčastnilo tryzen a obětí a Selis Godchalis je posvětil jako předtím strážce ohňů. Muži, starší i mladší, mladíci, ale i několik žen a dívek. Všichni prošli zasvěcením. Všichni jsou kdykoliv připraveni k boji s kýmkoliv. A teď jsou na řadě zrádci národa, kteří se ukrývají v tomto dvorci a domnívají se, že tam jsou v bezpečí. Brzy se ukáže, jak se spletli. Ani to nepotrvá.

Ukázal dozadu za sebe, že se mají připravit, sám se pak plížil dopředu. Přitom si nachystal šíp do luku a natahoval tětivu. Až byl dostatečně blízko, aby trefil, ještě se ohlédl po Keslině a Bebele. Obě zamávaly, že jsou připravené.

Dobře tedy!

Natáhl už doopravdy, zamířil a pustil. Šíp trefil přesně. Do tváře. Muž se mlčky zhroutil. Zato druhý strážce vykřikl, než spadl někam dozadu.

Už nebylo na co čekat. Matvalis se vzpřímil a zamával. Jeho bojovníci se mlčky rozběhli. Někde uvnitř, za hradbou, se rozlehly výkřiky a štěkot psů. Matvalisovi bojovníci přistavovali žebříky, hbitě se šplhali na hradby a seskakovali dolů. Brána se rozevřela, Matvalis zamával sekerou a rozběhl se otevřenou bránou.

Až teď se rozlehl šílený řev útočníků. A z těch, kteří zděšeně vybíhali z domů a chat, se skoro nikdo nebránil. Jen několik mužů se hájilo udatně, avšak brzy jich ubývalo, když padali, zasažení zuřivými ranami útočníků.

Vzplály první střechy, brzy se dalo vidět široko daleko, úplně jako ve dne.

Tak zanikl klan, který, jak se později tradovalo, dal krajině prokletou děvku Lemotu Gedurchu a jejího proradného syna, posledního Velkého Megha.

Ještě než se rozhořel největší dům, Matvalis vtrhl dovnitř. Moc dobře věděl, co chce. Vlčí kůži, která visela nad kamenným oltářem předka, který se proslavil, když v podobě vlka zabíjel nepřátele.

Kůži s kusem lebky strhl ze zdi a ještě včas vyběhl ven. Se vzácnou relikvií v náruči.

51.

- Rafis -

Ve dvorci vládlo zděšení a napětí. Rafis pozoroval, že každým dnem přicházel někdo se zprávou o tom, že vzbouřenců neustále přibývá a soustavně se cvičí k boji. Vede je hrdina Gudmegis sun Bergh. Už jenom jeho jméno děsí všechny Skendy. A nejenom je. Stačí, když to jméno zaslechnou. Síla je hned opustí. A také se hovořilo o Mendhisovi Deruchisovi, že v čele ozbrojeného houfu obchází dvorce a osady a všude hovoří o zrádných velmožích, kteří vydali svůj národ cizím vetřelcům. Nejhorším z nich podle něho byl Velký Megh, Lemote Alkonis. Sám byl zplozen skendským vůdcem a děvkou, kterou lidé omylem považovali za čestnou a statečnou ženu. A dhurgis Chubis? Ten je podle Mendhise Deruchise jenom pohůnkem, který Lemote Alkonisovi lízal paty a teď se přátelí se Skendy proti lidem vlastní krve. O dhurgisech, kteří bývali vzorem pro mnohé mladíky, prý tento svatý muž hovoří také jako o zrádcích. Prý jenom využívali přízně svého patrona, aby se měli dobře a nemuseli těžce pracovat. A přitom jim jejich dobrodinec ani nestál za to, aby se zúčastnili jeho tryzny. Těch několik dhurgisů a Skendů, kteří ještě v krajině zůstali, se brzy dočká spravedlnosti, nechal se slyšet Mendhis Deruchis. A jeho slova určitě nelze brát na lehkou váhu. Každý přece ví, že nejenom muži, ale i ženy za ním odcházejí, aby posílili jeho houfy. A lidé, které přijal, bojují s nadšením a až neuvěřitelně se vyrovnají i zkušeným bojovníkům. A ještě větší hrůza doslova vyvěrá z obzvlášť divokých bojovníků, které vede Matvalis, zákeřný vrah pěti dhurgisů. Se svými zuřícími zabijáky vyhladili klan, ze kterého pocházela Lemota Gedurcha. Hodně se hovořilo také o svatém muži, Selisovi Godchalisovi. To on učinil z obyčejných lidí bojovníky, kteří vítězí díky své neuvěřitelné zuřivosti.

52.

- Krogala -

Z povzdálí sleduje svého otce, Konugu Arvise, i své dva bratry, jak ustaraně hovoří s muži klanu. Velmi dobře rozumí všem těm chrabрым bojovníkům, že jim strach krabatí čela a klidně by se vzdali všech vzácných věcí, kdyby měli jistotu, že si tím zajistí návrat do rodné krajiny. Z celé ohromné výpravy už jich příliš mnoho nezůstalo. A ti, kteří jsou ještě při síle, zvažují, co si odvézt či odnést a co odhodit, nebo ponechat. Z mužů Velkého Megha, Lemote Alkonise, už také skoro nikdo není naživu. Kdo ví, kde je jim konec. A holubí klec už je skoro prázdná. Zůstali dva ptáci, avšak ona už nějaký ten den nezahlédla žádného z Atreisů. A pokud přece některý ještě žije, pak zřejmě změnil svůj šat za plášť obyčejného bojovníka. Zřejmě proto, aby se na něho záludní nepřátelé nezaměřili. Což bylo zřejmé, že především útočili na ty nejproslulejší. Teprve pak mířili na obyčejné bojovníky.

Ona sama už se skoro ani necítí, že by byla úplně naživu. Spíše jako by z ní život pozvolna vyprchával. Je slabá. Šíleně slabá. A přitom by měla být nesmírně silná. Vždyť už to mělo nastat. Díky bohyni však nenastalo. Podle toho poznává, že bohyně je s ní. Stále je s ní.

Ale ona má strach, že se toho nedožije.

Něco jí namlouvá, že nepřezije. A že nepřezijí její dvě mrňátka.

Jediné, co ji těší, jsou vzpomínky na jejího hrdinu. A nejenom vzpomínky. Stále si ho nosí s sebou zároveň s těmi dvojčátky, které má prozatím ještě v sobě a které se občas uvnitř hýbou, a už jim času moc nezbývá a budou muset vyjít ven. A hodně brzy to nastane. Snad ještě ne. A také má svoje představy. A v nich je pořád s ním. Tak jako tehdy, pod svatým vrchem žen.

Vyhledla ze stanu, vůz drkotá na hrbolaté cestě jako vždy. A za vozem její milá kobylka. Zdá se jí nějak příliš smutná. Jistě i jí se to týká. Samé nebezpečí. Nikdo neví, odkud přiletí šíp, kámen, nebo který dávno naseklý strom spadne.

Projíždějí mezi samými kopci s vysokými stromy a hustými křovisky. Když postupovali a vítězili, ani si nevšimla, že je cesta tak nebezpečná. Nikdo z nich si toho nevšimal. Vůdcům to snad dokonce vyhovovalo. Aspoň je domácí neviděli už z daleka. Tak snadno překvapili kdekoho. Teď sami zírají, jak snadno je nepřátelé zabíjejí a oni jsou často bezmocní. Než se vzpamatují, už nikoho nevidí, jenom své umírající. Které pak raději nechají ležet jen tak. Vedle cesty, třeba ve vysoké trávě. Nebo na pokraji houštiny.

V dálce zahlédne Dheilanu, jak na koni projíždí podél průvodu. Avšak náhle se na ni vrhají hned tři nějací divocí lidé. Jejich šílený křik slyší i Krogala. Dheilana se klidně nechá stáhnout s koně, zřejmě si vědoma, že ani ti divocí lidé jí neublíží, když jim vyhoví úplně ve všem. Vůbec se nezachovala jako bojovnice, míní Krogala. Avšak ona se vyzná, stejně, jako se vyznala dosud. A Chonši Konugu Sikela? Sleduje to z patřičné dálky. A vůbec nic nedělá, aby Dheilanu dostal zpátky. Že by mu na ní už nezáleželo? Spíše má strach. Bojí se o sebe. Ten neporazitelný! Velký vůdce, Pán zástupů a stád.

53.

- *Matvalis* -

Selis Godchalis s nesmírnou úctou pohladil chlupy kožešiny, kterou před ním rozestřel Matvalis.

„Velká vzácnost. Dobře, že neshořela a že jsi ji zachránil,“ nešetřil svatý kmet chválou.

Matvalis přišel za kmetem sám, aby si s ním promluvil. To, o čem si s ním chce promluvit, není pro jiné uši. Ani pro jeho přítelkyně, i když je má hodně rád.

Jenomže tady jde o něco jiného.

Něco nesmírně důležitějšího. To se s jejich vztahem nedá srovnat.

„Jdeš na to správně, Matvalisi,“ prohlíží si mudrc kožešinu nadále s velkým zájmem. „Vím, o co ti jde. Máme stejný cíl. Oběma se nám přihodilo to samé.“

„Nerozumím,“ civěl na svatého kmeta, jako by ho uviděl poprvé. „Krevní msta?“

„Přímo krevní msta ne,“ ztišil se prorok. „Ale i tak jim mám co vrátet.“

A tak se Matvalis dozvěděl tajemství svatého kmeta.

„Když Skendové přišli poprvé a když se ta skendská čuba, vdova po starém Lemote Alkonisovi, spustila s nejvyšším ze Skendů, tehdy se proti ní a proti jejímu otci postavilo několik čestných mužů. Mezi nimi i můj otec. V té době jsem byl sice už zde, avšak úplně bezmocný. Raději jsem nikomu neprozradil, co se přihodilo rodině, ve které jsem se narodil. Odvlekli je všechny jako otroky. Jestli ještě někdo z nich žije, nevím.“

Samozřejmě, když se narodil, měl úplně jiné jméno. Nynější jméno přijal až později. Ale jmen měl postupně víc, pokaždé jiné, čímž se vždy také změnil jeho původ. Avšak on nikdy nezapomněl, kdo ho přivedl na svět.

„Žádal jsem kupce Sartakise, aby mi je našel a přivedl zpátky. Nedokázal to.“ Starý prorok si dlaní promnul tvář. „Tam daleko na poledni potřebují otroků stále víc a víc. Kdo ví, co se jim všechno stalo. A ta děvka, Lemota

Gedurcha, porodila Skendovi parchanta. Toho, co nosil jméno Lemote Alkonise neprávem. Nezasloužila si pocty, které si přála získat v této velké tryzně. Nebyla přidána ke svému synovi, ale k Vekveře.“

„Viděl jsem, že Vekveru odvedli nějací muži,“ nedůtklivě vpadl do jeho řeči mladý bojovník. „Co se s ní stalo?“

Selis Godchalis nezakryl údiv: „Tys viděl, jak ji odváděli? No, ona si moc přála zemřít, proto zemřela. Ale jinak, než ostatní. Zemřela pro sebe, ne pro Alkonise. A také se teprve ukáže, co z ní bude. Přimluvila se za ni přesvatá Tekerma Gerkeringa ze svatého vrchu žen. A Lemota Gedurcha byla tudíž odeslána, aby Vekveru doprovázela. A tam, v jiném světě, jí třeba bude sloužit, anebo se v ní úplně rozpustí. Vekveru takto hodně podpoří. Lemota Gedurcha způsobila této zemi hodně špatného. Dostala, co si zasloužila. Ale před námi je velký úkol. Nesmírně vysoké poslání. Vydobýt svobodu. Od Skendů i od zrádných Atreisů.“

Matvalis teprve pochopil: „Takže proto přišel Deitarés. Proto spadla z nebe jeho socha.“

Selis Godchalis však odmítavě potřásl hlavou: „Bůh Deitarés je prastarým bohem našich prapředků. Bůh opravdových bojovníků. Když bylo nejhůř, naši pradědové ho vzývali a ve své svaté zuřivosti se stávali vlky, medvědy a zubry. Když bylo nejhůř. V takovém případě ho nazývali jedním z jeho jmen, Bhurdhed, což, jak víš, znamená totéž, co hněv předků.“

„Rozumím,“ přikývl Matvalis. „On tady vždycky byl.“

„A nejenom tady, Matvalisi,“ ukázal kmet rukama do dálí. „Byl všude. I tam, na západě, i na půlnoci. A teď nedávno se probudil, protože ho všichni moc potřebujeme.“

Tak to tedy je, přehodil si Matvalis kožešinu přes rameno.

Avšak jeho zajímá ještě něco navíc.

Přece to nějak musí jít.

Jenomže odpověď svatého kmeta se mu zdála příliš vyhýbavá.

Že na to každý musí přijít sám? A že se nesmí divit, pokud mu to nevyjde?

Ale on s tím musí něco udělat. Už kvůli otcí.

54.

- Gudmegis -

Zvěst o vybití klanu matky Lemote Alkonise a vypálení dvorce se roznesla po krajině rychlostí blesku. A brzy potom se za Mendhisem Deruchisem dostavilo několik mužů, kteří očekávali, že se stanou Atreisy, pokud se ti, kteří odešli na velkou výpravu, nevrátí, anebo už je zcela jisté, že se nevrátí.

Gudmegis na těch mužích viděl, jak jsou nejistí. Zdá se, že do poslední chvíle vyčkávali, na kterou stranu se přidají. Teď ale některé z nich beztak posedla hrůza. Vždyť vůbec nevědí, co se všechno stane. Velký Megh, Lemote Alkonis, už se nevrátí, což všichni moc dobře vědí. Zato se mohou vrátit někteří Atreisové se svými muži a určitě by se jim nelíbilo, že někdo nepatřičný rozhoduje za ně, i když jde o blízkého příbuzného. A co když se vrátí Skendové?

Na to jim pohotový Mendhis Deruchis odpověděl hned: „Skendové se vrátí, ale až na jaře.“

Zároveň vysvětlil, proč si to myslí. Přitom prohlásil, že klany by se měly, a to hned po sklizni, celé přestěhovat do kopců a tam vybudovat hradiska: „V nížinách se Skendům neubráníme. Ale ubráníme se jim v kopcích za pevnými hradbami.“

Ti muži se docela ošívali. O nějakém stěhování a budování hradisek slyšeli hodně neradi.

„Vždyť se Skendy se přece můžeme dohodnout,“ namítl jeden z nich.

Avšak Mendhis Deruchis na něho ukázal berlou: „Ano, pokud sehneme hlavy a necháme si nasadit ohlávky. A oni si nás odvedou, kam budou chtít. Proč by se s námi chtěli jinak dohodnout?“

Svatý muž stál na svém. Ti muži pak odcházeli celí zplihlí, úplně jako zmoklí.

Sotva se za posledním z nich zavřela brána, kývnul svatý kmet na Gudmegise: „Půjdeme vyhlédnout další místo pro hradisko.“

Na Gudmegisovi bylo, aby vybral několik bojovníků. S nimi i hodně mladého Vediše, který tak šikovně vytáhl z dvorce Velkého Megha svoji sestřenicí Keslinu. Napadlo ho, že tentokrát dovolí dívce Godoji, aby šla s nimi. Vždyť minule se o to tak snažila.

Avšak pořád ji nikde neviděl. Dozvěděl se právě od toho muže, kterého nedávno zmlátila přede všemi, že na ni usedlo prokletí měsíční krve, takže se musela odebrat do ústraní.

Takže nic z toho, řekl si. Žena v té situaci by mohla přinést smůlu.

Měl snahu, ale ta mu nevyšla.

55.

- Krogala -

Kopci a údolími se rozlehl děsivý řev. Něco takového dosud neslyšela. Jako by to řval ohromný netvor. Odněkud, snad z hlubin země. Anebo z nebe. Mnoho medvědů by muselo rvát, aby se to rovnalo té hrůze.

Brzy nato se na několika místech najednou vzňala tráva, ohně se rozrůstaly široko daleko.

Koně se plašili a do toho létaly šípy a kameny. Bojovníci padali. Koně se rozutíkali. A ti zapřažení šileli a motali se všelijak, zbaveni smyslů.

Také ona musela seskočit z vozu, aby ji koně nevyvrátili. Až ji to zabořilo někde uvnitř.

Všude kolem samý dým, úplně temno. Lomoz a křik lidí i zvířat.

Zamířila dopředu, kde tušila otce a bratry. Nikoho z nich nenašla. Kolem hlavy jí svištěly šípy a hučely kameny.

Dobře věděla, že s tím nic nepořídí. A ukrývat se? Kde? Před kým. Vždyť nikoho nevidí.

Už skoro nemůže dýchat.

Vtom něco zasviští hodně blízko. V hrudi jí uvízne šíp, až ji bolest celou ochromila. Z křovin se vyřítí rojnice hrozivě rozlícených mužů, jejich řev je děsivý, avšak ona slyší stále méně. Jako by ji někdo tahal někam pryč. Hluboko dovnitř, do jakýchsi podivných hlubin.

Poslední, co uviděla, byla její kobylka, zírající zděšeně a pokoušející se vzpírat, avšak vůz s ní krutě zmítal za řemeny, na nichž byla uvázaná.

Když se probírala, viděla nad sebou několik žen. Dvě z nich držely na rukách dvě maličká děťátka. Obě se určitě zrovna narodila. Ty ženy se k ní naklonily a ukazovaly jí děti. Úplně nahoučké. Holčička a chlapeček. Opravdu! Obě děti moc krásné, ale ona se roztrásla bolestí. Bolela ji celá hrud. Nemohla ani dýchat. A ještě víc jí bolelo břicho i pod břichem.

Vůbec těm ženám nerozuměla, i když mluvily jedna přes druhou. Viděla potom ještě, jak ty ženy ukázaly obě děti jedné krásné ženě, která se na ně

dívala moc hezky, až dojemně, možná jí tekly slzy. To ona ale nerozeznala. Jenom si uvědomila, že pokud to jsou opravdu její děti, které nosila v sobě, pak jsou opravdu v dobrých rukách. Ta krásně oděná žena pak obě děti, jedno po druhém, pozvedala ke dvěma dřevěným sloupům, na nichž rozeznala hlavy, mužskou a ženskou. Takže ten jejich Dvojhlavý! Mocný bůh. Bezespору ochránce dvojčat. A dvojčátka jsou jeho živým znamením. Ta žena si obě děti odnáší. Už jsou zavinuté do plen. Něžně na ně hledí. Bude jim dobře u té krásné ženy. A ona? Než tu bolest, pak raději pryč. Znovu do sebe, do těch nesmírných hloubek. A najednou vidí před sebou tvář, kterou moc dobře zná.

Bokerta!

Stará dobrá.

„Děvenko,“ povídá hodná stařenka. „Ničeho se neboj, stalo se, co se mělo stát. O dvojčátka bude postaráno dobře. Viděla jsi. A ty jsi jedna z nás.“

Nebojím se, chtěla říct. Ale už nedokázala. Měla pocit, že napravo od ní stojí nějaké temné stíny, něco jako muži s kapucemi. Nebo možná ženy? Podívala se, ale žádné stíny tam nestály.

Náhle však uviděla něco jiného. Podivné světlo, jako když tmou proniká stříbrný svit měsíce. Ocitla se na rozcestí. Stojí tam usměvavá Bokerta, jak ji vždycky znala. Na sobě má šaty se štrápci, ověšené všelijakými amulety a talismany. A na krku... To je přece nákrčník! Přesně takový, jaký se připíná modlám bohů. Takový nosí bohové, anebo ti, kteří mluví s nimi, anebo za ně.

Takže Bokerta...

Vědma se nepřestává usmívat. Nákrčník se přímo blyští jako zrovna naleštěný.

Bokerta se otočí. Vzadu na hlavě však nemá stařecké řídké vlasy. Má tam druhou tvář. Ale úplně jinou. Vůbec ne usměvavou. Nýbrž vykřivenou grimasou vzteku a nenávisti. A místo vlasů má samé hady, vztekle syčící a hrozící kousnutím.

Teď už Krogala ví, s kým se to setkala. Kdo vlastně byla Bokerta, vědma. A zároveň pochopila, kdo jsou její děti, dvojčátka, která zrovna porodila.

Z dálky zaznívá hluk běžícího stáda. Je si jistá, že tam jsou jenom samé kobyly. A že je nevedou žádné divoženky. Všude kolem ní se rozestřela hustá bílá mlha, skrz ni prosvítají první koňské hlavy. Opravdu se nespletla. Samé kobyly a nikdo je nežene. Stádo zastavuje zrovna před ní.

56.

- Gudmegis -

V dálce rozeznil střechy a ohrady rodného dvorce. Tam, kde se narodil pod svým původním jménem Tekas. Moc toho neviděl, bránily mu stromy a křoviny. Avšak poznal naprosto bezchybně, kde je.

Mendhis Deruchis se klidně nechal přesvědčit. Ihned přikývnul.

Zamířili tam. I s bojovníky. Přišli k bráně. Kdysi bývala ve dne vždycky dokořán. Od té doby se hodně změnilo. Avšak muž, hlídající bránu, poznal jeho i svatého kmeta a ihned otevřel.

Vstoupili jen dva. Jejich bojovníci zůstali před bránou. Nechal u nich svoji pověstnou palici.

Před domy a chatami se zastavilo několik lidí, které velmi dobře znal. Viděl na nich rozpaky a nejistotu.

Ve dvorci se čas zastavil. Ostatně nebyl pryč až tak dlouho.

Rok, co to je? Ale změnil se hlavně on. Zatímco jemu se všichni zdáli stejní. Jako předtím.

Před srubový dům vyšla matka, v rukách držela do kruhu ohnutý prut s napletenou vlnou v několika pestrých barvách. Tvářila se hodně přísně, až cize. Skoro jako by ho zahlédla poprvé v životě.

Je krásná! pomyslel si. Vždycky byla. Moc krásná.

Avšak ona si ho znovu prohlížela, jako by ho ani neznala: „Proč přicházíš, Gudmegisi sun Berghu?“

Zprvu nevěděl, co říct.

„Matko,“ začal nejistě. „Chtěl jsem tě vidět.“

Avšak ona nehodlala nic zmírnit: „Tvoje rodina není tady, ale někde na nebi.“

Což rozhodně nečekal. Ohlédl se, jestli alespoň zahlédne některého z bratrů, ale neměl to štěstí.

„Co otec?“ dovolil si ještě říct.

„Míníš Atreise Erchise? Mého muže?“ téměř se ušklíbla. „Nevíme, co s ním je. Žádné zprávy nejsou.“

Mluvila s ním tak podivně. Takhle si to nepředstavoval.

„Já už půjdu,“ ohlédl se po Mendhisovi Deruchisovi, který se moc necítil, stejně jako on.

„Rozumím ti, Gudmegisi sun Berghu,“ obdařila ho opět svým zjevným chladem. „Tady není místo pro slavné hrdiny a významné muže. To víš ty. To vím i já. A také moc dobře vím, že jsi se ukrýval tady u Mendhise Deruchise. Ukrýval ses i před námi. Přede mnou, Gudmegisi sun Berghu. Jsme sice obyčejní lidé, ale nejsme slepí. A nejhoupější také ne.“

Její slova bolela. Což ona určitě chtěla. Byl si jistý, že chtěla. Dobře ji zná.

Vlastně už ani neměl co povědět. Všechno bylo řečeno.

Obrátil se na Mendhise Deruchise. Oba se mlčky shodli, že už by měli jít.

Ještě před bránou se ohlédl. Matčina krásná tvář působila pořád neoblomně a cize. I postoj s rukama v bok.

Avšak její oči náhle pověděly něco jiného.

Usmály se. Trochu zjihle a zasněně.

57.

- Gudmegis -

Mendhis Deruchis tentokrát vyhledal tři vhodná místa pro opevnění. Budou tam skvělá hradiska, opakoval několikrát při zpáteční cestě.

V kopcích se drželi celé tři dny a svatý kmet netajil spokojenost.

Zato Gudmegis, který většinou přemýšlel o matce, spokojený vůbec nebyl. Setkání s ní si představoval úplně jinak. Když byl hodně malý, pořád ho jen hýčkala, což se později změnilo. A teď je úplně cizí. Sice ty její oči mohly něco napovědět, avšak on ji zná. To se jí neodcizil on, to se mu pozvolna odcizovala ona. Jenom vůči němu byla taková. Čím víc vyrůstal, tím se mu takto vzdalovala. Ale on? Proč by si stěžoval? Vždyť by se to nehodilo. Jakési mateřské hýčkání, hlazení, líbání. To je pro mrňata. Pro chlapy určitě ne. A že se tajil i před ní, když pobýval u svatého kmeta? Přece proto, aby na ně všechny neuvrhl hněv Velkého Megha. To se přece dá pochopit. Ona v první řadě by měla pochopit. Ale vždyť on na ně pořád myslel, když tam byl. Tedy skoro pořád.

A teď? Na koho myslí zrovna teď?

Najednou si uvědomil, že už nějak dlouho se mu neškytalo. Vlastně ani předchozího dne. Ba ani předtím.

Stávalo se, že třeba celý den nic. Ale pak...

Jenomže teď opravdu nic. Vůbec nic.

Svěřil se s tím Mendhisovi Deruchisovi, zrovna spolu kráčeli do mírného svahu. Svatý kmet se zastavil a on s ním.

„Gudmegisi sun Berghu,“ kmetova tvář se sraštila. „To nevypadá dobře. Něco se s ní muselo stát. Bojím se, že to nejhorší.“

„Opravdu si to myslíš?“

„Hm,“ kývnul na to kmet. „Ale počkej do příštího večera.“

Tedy čekal. Avšak žádného škytání se nedočkal. Ani ničeho podobného.

Uběhly další tři dny.

A pořád nic.

58.

- Gudmegis -

Ani po třech dnech žádné škytání!

Nic. Vůbec nic. Ani když na ni myslel úporně, ani když své myšlenky potlačil, aby náhodou, kdyby...

Kdekdo zpozoroval, že se s ním něco děje. Chodil mezi nimi bez zájmu, soustředěný jenom na ni.

Zrovna procházel místy, kde bojovníci cvičili se zbraněmi i bez nich. Třeba jenom zápasili, anebo se pokoušeli zvedat jeden druhého a odhazovat co nejdál.

Tehdy k němu přistoupila dívka Godoja. Což znamenalo, že prokletí měsíční krve u ní už pominulo.

„Vím, že jsi mě hledal, Gudmegisi,“ hleděla na něho příjemně. „To víš, já jsem zrovna nemohla.“

Přikývl, chtěl jít dál.

Avšak ona mu zastoupila cestu a vytáhla z pouzdra esovitě zahnutý nůž.

„Zacvičme si spolu, Gudmegisi, hrdino. Braň se, abych ti nepodřízla hrdlo.“

Zamávala mu nablýskaným nožem před očima. S ním to ani nepohlo. I kdyby se ho dotkla ostrím. I kdyby opravdu řízla silněji.

Myšlenky mu odlétaly někam do dálek. Ani nevěděl kam. Neměl ponětí.

Najednou kdosi přiběhl doprostřed, mezi bojovníky.

„Přiletěli holubi!“ vykřikl mladík, který zrovna přiběhl. „Selis Godchalis vzkazuje. Ze západu se nikdo nevrátí! Ani Skendové! Ani nikdo jiný!“

Cože? obrátili se všichni na posla.

„Je to pravda?“ to se první zeptala Godoja, aniž někdo stačil ceknout.

„Je! Je to pravda!“ přikyvoval udýchaný mladík. „Zastavili se tady kováři, ale hned jeli dál, aby donesli zprávu dalším.“

Krogala, uvědomil si Gudmegis. Nevrátí se.

Potvrzeno.

Tak proto.

Godoja upustila nůž na ušlapanou hlínu. Nějak se zakymácela a zdálo se, že se vyvrátí.

Náhle přišla k němu a objala ho. Tvář si opřela o jeho rameno.

Cítil, jak s ní něco škube. Pláč.

Ona v té výpravě určitě někoho měla, napadlo ho. Někoho blízkého. Otce už nemá, takže bratra. Nebo strýce.

A on? Měl tam Krogalu.

Měl, ale už nemá.

Dívčí tělo k němu zrovna přilnulo. Škube s ním pláč, je nesmírně živé. Hodně živé.

Objal ji, pohladil po bocích a po zádech.

Neudělala vůbec nic, i když obavy trochu měl.

V dlaních a prstech, i na hrudi cítil Godojino tělo. Živé, třesoucí se, hřející, pevné.

59.

- *Matvalis* -

Nadešel den úplňku. Matvalis marně čekal na Gudmegise. Nepřišel, ani mu neposlal vzkaz. Na tom však není nic divného, pokud se hrdina z Molbery rozhodl jinak. Když už to pro něho není důležité.

Ještě hodlal promluvit s kmetem Selisem Godchalisem, avšak ten na něho neměl ani trochu čas. Matvalis za ním dokonce zašel do jeskyně a stal se účastníkem zvláštního obřadu.

Prorok Dvojhavého se rozhodl dát v oběť svoji berlu s bronzovým býčkem i svůj kotlík, ve kterém vařil své zvláštní nápoje, které tolik působily. Nejenom na Matvalise, ale i na mnoho dalších. Selis Godchalis dal pokyn svalnatému kováři, kterého předtím pokropil vodou. Kovář těžkým kladivem roztránil berlu a poškodil přitom i sošku býčka. Stejně krutě zabušil i do kotlíku. Svatý kmet potom za tichého odříkávání sebral zbytek sošky a vložil ji do nádoby, uvnitř které předtím zapálil zrní. Nádobku položil na hromadu s množstvím pohřbených. Stejně tak uložil i zprohýbaný kotlík. A ani potom se kmet nehodlal věnovat ničemu, co by ho vyrušilo z hlubokých myšlenek.

Matvalis se tedy rozhodl úplně sám. Počkal do tmy, oblékl se do vlčí kožešiny, ovázal se, aby mu kožešina nepadala. Opásal se, vzal zbraně, avšak luk a toulec s šípy nechal tak. Vydal se na místo, o kterém věděl, že je pro jeho záměr příhodné. Měsíc plul po obloze, sem tam více či méně zastíraný temnými či všelijak projasněnými mračny. Zdálo se, jako by nebe vydávalo několik tónů, které se rychle střídaly. Avšak pokud se zaposlouchal, neslyšel nic, než výrazné šumění okolních lesů a vzdálené hlasy, o nichž nevěděl, zda patří lidem, nebo něčemu z podzemí, či z povětří. Možná zvířatům, ptákům. Kdo ví! On určitě ne. A navíc jeho smysly zabíhají úplně někam jinam.

Hlavně k otci, který se mu zase objevuje a ruší mu spánek. Vždy se raději probudí, než by viděl a naslouchal. Pořád to samé. Nehodný syn. Neví, co se patří.

Ale on přesvědčí. Sebe, hlavně otce. Hodně přemýšlel, jak to udělat. Něco zná ze zkazek, něco už zažil. Něco si domýšlí. Že svatý prorok neví, jak na to? Nebo mu spíš nechce poradit? Nevadí. On to musí udělat. I kdyby...

Prostě musí!

A vyjde to!

Pro jistotu se s prosbou obrátil hned na tři bohy, naposledy na Deitarése.

Mračna zastírala a odkrývala světelný kruh. A on pozvolna cítil, jak mu z rukou a nohou raší srst. Sice nic neviděl, ale cítil. I na hrudi to začalo, i na zádech. Nešlo to sice nahmatat, ale věděl, že proměna už nastala.

Vykročil, aby všechno stihl ještě v noci. Měl chuť běžet po čtyřech, avšak nešlo mu to. Zato se mu ohromně dařilo vytí. Dokonalé vlčí.

Našel místo, které se mu osvědčilo. Hradby dvorce se rýsovaly proti vzdálenému nebi. Zřetelně viděl i dhurgisy, střežící dvorec. Postávali nahoře, zčásti krytí hradbou. Bylo jich víc, než minule. Zřejmě posílili strážce.

Trochu zaváhal, jestli náhodou nehlídají průchod v hradbě, anebo ho zatarasili. Obavy však byly hned tytam, když našel správné místo a prošel. Ocítl se uvnitř. Všude ticho. Všichni spí, kromě strážců. Ani z boudy s kusem červeného plátna se nic neozvalo. Ani hlásek.

Vyhlédl si nejbližšího strážce. On je přece vlk, takže ho sejme vlčím způsobem. Ne šípem z dálky, ale svými zuby a drápy.

Snadno vyhledal místo s připevněným žebříkem. Hrozně moc se mu zachtělo výt, ale udržel se. Teď nesmí.

Nahoře, na plošině, se ocítl za zády strážného. Ani starý, ani mladý. Kožený kabátec měl přepásaný širokým pásem, za kterým z boku čněla sekera a z druhé strany zavěšené pouzdro s nožem. Na kůlu visel luk s toulcem, plným opeřených šípů. Naprosto pohotově, po ruce, kdyby náhodou.

Matvalis se přikrčil, rozhlédl se a pak prudce skočil na strážcova záda. Muž ještě v pádu stačil uchopit jeho kožešinu a Matvalis se neudržel a padal hned za ním. Oba se zřítily do tmy. Matvalis na ruku a úplně ho zkroutila bolest.

Rameno! Vykloubené? Rozdrcené?

Zatím neví. Ale ta bolest! Ta šílená bolest.

Tma ustoupila, když se přiblížily dvě planoucí pochodně.

„To je Matvalis!“ vykřikl jeden z těch dvou mužů s pochodněmi. „Lump a vrah!“

„Rychle všichni sem! Máme vraha!“ vrískal druhý.

Chtěl vyskočit, ale bolest ho vrátila do dřepu. Strážce, kterého srazil z hradby, se začal hýbat, ale podle všeho sám nevěděl, co se děje. A zřejmě měl také dost.

„Poranil se, zlosyn,“ řekl jeden z těch dvou, co přinesli pochodně. „Zlomená hnáta, co?“

Neodpověděl. Pravá ruka šíleně bolí. A levou? Tou nic nezmůže.

Ti dva se k němu přiblížili. Viděl, že jeden z nich se rozesmál. Poznal ho. Žádný dhurgis. Ale Varmekis. Bývalý vůdce vojků, mladých lupičů. Zrovna ten, který ho určitě zradil, když měl zapálit strážní oheň.

„Tak si s ním trochu zašpásujeme,“ prohodil Varmekis se smíchem. „Ještě mu to trošinku dolomíme.“

„Nebo utrháme!“ rozřehal se druhý strážce.

Avšak nestalo se nic z toho, co mínili.

Zasvištěly dva šípy a vetkly se do jejich hrudí. Obě pochodně spadly na hlinu a ještě hořely. Zato jejich nosiči ihned ztuhli na zemi.

„Matvalisi, honem!“ zaslechl Keslinu.

„Rychle, než se všichni přiženou!“ přidala se i Bebela.

Vstal, přemáhal bolest. Už je uviděl a zamířil k nim do tmy.

„Blázníte? Měli jste mě tu nechat!“ obořil se na ně. „Daleko se nedostaneme.“

Keslina vběhla do světla a obě pochodně, jednu po druhé, vhodila na nejbližší střechy, které se rychle vzňaly. Pak ho rychle popadla za zdravou ruku a táhla ho k tajnému průchodu.

Z chaty s červeným plátnem vyběhla jakási žena a rozpřáhla ruce. Dala najevo, že je nepustí dál. Bebela vyskočila a kopancem ji odrazila. Žena narazila hlavou o zeď chaty a zkroutila se na zemi.

Protáhli se průchodem a vyběhli k nejbližším houštinám. Za zády slyšeli sílící a množící se výkřiky.

Kdosi z hradby vykřikl: „Tam utíkají! Mířte přesně! Neutečou!“

Už to vypadalo hodně špatně. Na tu vzdálenost by neměli minout, pokud dovedou. A dhurgisové opravdu dovedou.

Keslina se najednou zastavila, nadechla se a vydala z úst táhlé zavytí. Pak se rozběhla.

Zavytí se ozvalo i před nimi, blízko i daleko. A vytí sílilo a přibývalo.

Několik šípů zasvištělo kolem prchajících, avšak žádný nezasáhl.

Vytí se ozývalo i z ohromné dálky. A vyjících bylo mnoho. Nesmírně mnoho.

Když se zastavili v křoví a dýchali a kašlali, až málem plíce vychrchlali, zaposlouchali se s údivem. Stejně udiveni museli být i ti na hradbách dvorce. Ne-li víc. Za zády jim sice hořely dvě střechy, ale oni stáli bez pohnutí a zírali do tmy.

A to vytí, to nebylo jen tak ledacos. Matvalis pochopil, že Keslina s Bebelou se domluvily se strážci ohňů, starými i úplně novými. On si myslel, že jde na svoji výpravu sám, a zatím...

Znělo to opravdu zvláště. Ani trochu normálně. Vůbec ne lidsky. To jako by zaznívalo z otevřených hrobů, které kdy v celé krajině byly. Nebo jako by se kvůli tomu do jiného světa velmi hlučně vracel ohňový dým, který spaloval těla a mrtvé odesílal na jejich cestu. A také. To se v myslích naslouchajících vracely počátky věků. Když lidé a zvířata byli jedno a totéž. Nekonečné věky se ozvaly. Jakýsi hněv. Nesmírně mocný. A naléhavý.

60.

- Rafis -

Neobvyklá byla tato úplňková noc, mýnil Rafis. Lidé už dávno ulehli a mnozí spali, když se rozkřičeli strážníci. Kdosi také vyřvával, že hoří. Lidé vybíhali, někdo do tmy, jiný do světel požárů. A vtom ten podivný hluk. Vytí jako vlčí. Avšak nešlo o vlky. Což každý poznal. On to poznal hned. Kdyby přece jenom byli ti vlci opravdoví, tolik by neděsili. Ale to vytí! Kdo by se odvážil říct, co to s člověkem udělá. Až to mrazilo někde uvnitř. Celý trnul. A když Rafis vyběhl na hradbu a hleděl, odkud to přichází, neviděl nic než temné křoviny a v dálce lesy. Žádné vlky, žádné lidi. Ani ty, kteří zabili dva strážné a jednoho poranili a utekli. A nejvíc ze všech vypadali vyděšení právě dhurgisové. Hlavně jejich vůdce Chubis. Ten se ani nevztekal, úplně se trásl, jak ho to vzalo. Že by se bál množství nepřátel? Že zaútočí? Asi se opravdu bál. Tak vyděšeného Chubise dosud neviděl. Ale to vytí působilo příšerně. Něco neskutečného. Jako by opravdu přicházelo odněkud z jiného světa.

Hned ráno přijeli do dvorce Skendové. A vyptávali se. Řekl jim jenom to, co chtěl Chubis, aby věděli. Že se jednalo o nějaké vzbuřence, zcela pomatené.

Avšak Skendové, hlavně jejich vůdce, s tím nesouhlasili. Slyšeli to u nich v táboře a už nechtějí déle zůstat. Stejně se už chystali odjet domů do stepi, když věc se má tak, že z velké výpravy se už nikdo nevrátí.

A dhurgis Chubis v tu chvíli prohlásil: „Odjedeme s vámi!“

Dohodli se, že odjedou společně v poledne. Skendové už jsou stejně z části připraveni.

Chubis také řekl, že se do roka vrátí. A s ním přijde spousta bojovníků. Vezme s sebou poklad Velkého Megha a získá silné spojence. To se vůdci Skendů zalíbilo a dodal, že on se svými muži přijede také.

Oba vůdci se spolu dohodli velmi rychle. Už se těšili, že s sebou přivedou nesmírnou sílu jezdců a pěších. A pak bude se vzbuřenci zle.

Rafis překládal jejich řeči a sám se děsil. Nerad by odjel. Hrozně nerad.

Když Skendové odjížděli tryskem přes bránu a vůdce Chubis začal udělovat příkazy dhurgisům i obyčejným lidem, Rafis běžel za vdovou Ovistrou.

„Musíme pryč, rychle,“ objal ji a opakoval jí to do očí. „Jinak mě Chubis přinutí, abych jel s nimi do stepí.“

Nějak se jí nechtělo. Že by opustila svůj domov? V žádném případě. Ona zůstane.

„Tak uteču já a pak přijdu,“ zašeptal jí Rafis do ucha.

„Nikam nepůjdeš!“ ozvalo se rázně.

Avšak neřekla to Ovisra. Za ním stál dhurgis Chubis.

„Rafisi, víš, že tě potřebuji!“

„Vím,“ bylo to jediné, co starý šedivec dokázal říct.

Ovisra ještě za nimi vyběhla ven a koutky úst jí škubaly a slzy stékaly po lících velkými kapkami.

Chubis nechal Rafise připoutat ke sloupu. Takže se díval strídavě na zoufalou Ovistru a na to, jak dhurgisové horlivě nakládají na vozy všelijaké vzácnosti z pokladu Velkého Megha. Nakládali i všechno možné, co se dalo jíst, nebo k přípravě jídel. A také spousty všelijakých věcí, které jim patřily, anebo si je prostě najednou přivlastnili, když se nikdo neodvážil jim cokoli odmítnout.

Rafisovi přetali pouta a donutili ho sednout na jeden z vozů, kde mu dhurgis přivázal ruku ke kolíku.

Když vyjížděl i vůz s Rafisem, vdova Ovisra stále ještě vyhlížela za ním. A stále jí tekly slzy. Ani netušil, že až tolik slz je v člověku. V takové drobné osůbce.

Po chvíli se k nim připojily vozy se stany a skendští jezdcí.

Nehodlal se poddat smutku, ačkoliv mu bylo hrozně. Raději začal uvažovat po svém. Jak byl vždycky zvyklý, když bylo nejhůř. Nakonec ani ve stepi nemusí být tak zle. Nejede tam jako otrok. Teď je z něho někdo jiný. Chubis ho potřebuje. A Chubis má poklad Velkého Megha. A že se do roka vrátí? Do roka se toho může stát! A určitě se stane. A ve stepi, tam to zná. A ví, že spousta žen je bez mužů. Zná skendské ženy. Dobře je zná. Některé znají dobře jeho. Budou tam i vdovy, nesmírně vděčné. On jejich řeč ovládá. Bude se jim dobře rozmlouvat společně pod jednou příkrývkou.

Všude se maso vaří ve vodě. Úplně všude je to stejné. Ale vždyť i Albecha, Krogalina matka, už je podle všeho vdovou.

61.

- Gudmegis -

Ještě před večerem dorazili Gudmegis s Mendhisem Deruchisem a svými bojovníky před bránu dvorce Velkého Megha. Brána byla zavřená a nikdo nehlídal. Také nikdo neotevíral. Mendhis Deruchis poslal mladičkého Vediše a dva mladíky, aby přelezli hradbu. Pomohli si provazem, zachyceným o jeden z vystupujících kůlů. Shora, z hradby pak ukazovali, že nikoho nevidí. Potom otevřeli bránu a první vešli dovnitř Mendhis Deruchis s Gudmegisem.

Na Gudmegise dvorec nijak velkolepě nezapůsobil, i když o něm slyšel toho tolik. Ano, je velmi rozlehlý, mnohem rozlehlejší, než dvorec, které kdy viděl. Avšak ve srovnání s Molberou je to jenom skromný dvorek. Nicméně hradby nejsou nejhorší a dají se hájit, když bude třeba. Jenom si to vyžádá mnoho obránců.

Okamžitě poznal, kde stojí dům, v němž bydlela Krogala. A kde stojí mužský dům, nyní už beztak úplně opuštěný. Vlastně úprkem opuštěný.

Jeho první kroky vedly do domu Velkého Megha. Chtěla tam s ním i dívka Godoja, které nikdo nemohl odepřít odvahu. Ale on jí naznačil, že chce dovnitř úplně sám.

A tak vkročil do domu. Vládla tam tma, takže se vrátil a vyzval muže, aby mu přinesli něco s ohněm. Byla to opět Godoja, kdo se vynasnažil. Vtiskla mu do ruky hliněný kahan s plamínkem. Vděčně přikývl a vstoupil.

Na stěnách a ze stropů visely lampy a kahany. Zapálil kahan, na který zrovna dosáhl. Matné světlo ukázalo, že tam kdosi převrátil, co jen mohl. Lavice, stoličky, Meghovo vyřezávané křeslo. Kráčel dál, i v jedné z dalších světnic všechno zpřeházené. Dveře s důmyslnými závorami vyražené a dokořán. Uprostřed tři pytle se solí, jeden rozpáraný, zřejmě si z něho odebrali na svoji dalekou cestu. Na rozšlapaných rohožích roztroušené malé i větší bronzové kroužky, hlavně ty hodně drobné. Dhurgisové už neměli čas je posbírat, když se jim rozsypaly. Takže tahleta světnice! Zde Velcí

Meghové ukrývali svůj ohromný poklad. Jistě toho měli až po strop. Teď tu zůstala akorát sůl v pytlicích, neboť je dhurgisové nechtěli nakládat na vozy, beztak už přetížené. A pár hrstí rozsypaných kroužků, které Velký Megh ve své velkorysosti rozdával Atreisům podle proslulosti a přízně. Aby sobě nebo blízkým a příznivcům také rozdávali a oni si z nich nechávali zhotovit opasky a široké pásy pro ženy, nebo kroužkovou zbroj pro muže. Ti méně proslulí si je pouze našivali na oděv, aby aspoň trochu vypadali. Tak těchto kroužků tam trochu zůstalo rozsypaných.

Akorát v poslední světnici, kde zažehl tři kahany, našel vše na svém místě. A hned poznal, že tam hodně dlouho nikdo nechodil, ba ani nespál. Závěsy visely na svých místech. I síťové záclony. Lůžko pro dva kdosi pečlivě zastlalo beztak už hodně dávno. Otevřel truhlici, v ní samé oblečení, pro ženy i pro dívky.

Tam spala ona, žena Velkého Megha. Jeho Krogala, jeho víla.

Dotýkal se pokrývek a prohraboval se v truhlicích s jejími šaty. Všechny voněly, stejně jako voněla ona, když se spolu setkali dvakrát. Možná se mu to jenom zdá, vždyť to už dávno mohlo vyčichnout. On ji však cítí.

Zaslechl kroky, žádné hrubé a mocné, nýbrž kroky dívčí.

Vešla Godoja. Vypadala velmi dobře. A kdysi by o ni hned projevil zájem. Jenomže tam v tom lůžku spávala Krogala. A ty šaty i krpce a holínky si brávala na sebe.

„Vždycky jsi nám připomínal, Gudmegisi sun Berghu,“ dost neomaleně vpadla dívka do jeho myšlenek a vzpomínek. „Že máme být pořád ve střehu.“

Vytasila nůž z pouzdra u pasu, jeho esovitě zahnutá čepel až zasvítla.

A přiložila mu ostří nože ke krku.

„Jak by ses ubránil, hrdino?“ hlas se jí trochu přiškrtl.

Neměl náladu na její žerty. Neřekl nic, ani se nepohnul, očima mířil do otevřené truhlice.

Ani příliš nevnímal, že mu utáhla zápěstí do smyčky provazu a vzápětí mu šklubla oběma rukama za jeho záda a také druhé zápěstí mu sevřela smyčka.

Holčička si hraje, pomyslel si. Akorát ho zarazilo, že najednou má ruce spoutané za zády.

„Godojo, opravdu nemám náladu,“ chtěl ji napomenout, ať s tím přestane.

Avšak ona ho porvala za halenu a přiložila ostří zakřiveného nože na jeho krk, hned pod bradu.

„Já také nemám náladu na nějaké hraní, Gudmegisi sun Berghu,“ přiblížila svoji tvář k jeho a on hleděl do očí plných zlosti a hnusu. I ústa se jí zkřivila, což také nečekal.

„Zabil jsi mi otce, hrdino Gudmegisi. A já přísahala, že tě dostanu. Tak proto, abys věděl. Proto jsem tady.“

Úplně ztuhnul. Až celý trnul, když si uvědomil, o co jí jde.

„Všechny holky mi záviděly takového otce,“ zblízka mu dýchala do tváře. „Byla jsem pro něho úžasná a měla jsem se jako nikdo jiný. Nikdo si na mě nedovolil, ať jsem byla malá nebo velká. On měl rád mě a já zase jeho. Ani moji matku tolik nemiloval jako mě, ale závidět mi nesměla. A když přišla zpráva od Molbery, že ho zabil hrdina Gudmegis, všechno pro mě skončilo.“

Ruce mu trnuly a uvědomil si, že už je stejně nebude potřebovat. Tahle Godoja, tohle noční slunce. Mendhis Deruchis měl pravdu, když o ní říkal, že něco skrývá. Škoda jen, že neuhádl.

„Zkus se pohnout a podříznu tě,“ zasyčela vztekem. „Ale stejně tě podříznu, ale ještě chci vidět, jak se třeseš strachem. A slyšet, jak prosíš o život.“

Vtom cosi příšerně zaječelo a zapištělo. Dívkou cosi prudce škublo a ona odpadla a narazila zády a zátylkem o stěnu se závěsem. Její nůž opsal oblouk a znehybněl v protějším rohu pod síťovou záclonou.

Zděšeně se ohlížel, kdo to provedl. Nikoho neviděl, akorát před sedící Godojou se vznášel jakýsi temný obláček, jakoby utkaný z černých provázků a nití, kroutících se do kudrlinek.

Godoja se jevila vyděšená, jak by to do ní nikdy neřekl. Jako by se nad ní někdo skláněl, koho se příšerně bojí.

Ozvalo se plesknutí a hned další. Jako po fackách. Godojina hlava se prudce odvrátila hned na jednu, hned na druhou stranu.

„Zabil mi otce,“ šeptá zděšená Godoja.

Další rány zřejmě dopadaly na Godoju, nejspíš pěstmi, ale i kopance. Škubalo to s ní a trhalo na strany, i nahoru i dolů.

Najednou se Godoja jakoby nějaké ráně vyhnula, vyskočila a hnala se k rozevřeným dveřím a odtud ven.

Chtěl se za ní rozběhnout, ale nemohl. Před ním se vznášel temný obláček.

„Ta už se nevrátí,“ slyšel hodně povědomý hlas. „Buď klidný.“

Avšak nikoho neviděl, jenom rozpouštějící se obláček. Temný, jako ze samých černých pokroucených provázků a nití.

Hned nato se ozvaly kroky. Vešel ten muž, kterého Godoja před časem zmlátila. Přišel se podívat, proč zrovna tak zděšeně utíkala přes bránu ven z dvorce. Gudmegis si nechal přetnout pouta. A Godoju nechal, ať utíká domů. Věděl, že už se nevrátí.

62.

- Gudmegis -

Když Gudmegis opustil muže a ženy, sedící kolem velkých ohňů, šel si lehnout do Krogaliny světnice. Dva zažehnuté kahany, visící od stropu, dávaly světla pramálo, avšak stačilo, aby trefil na lůžko a ještě vsedě prohrábnul truhlici s košilemi a sukněmi, které bezpochyby patřily Krogale, než odjela. Bral do prstů košile i sukně a vždy k nim přivoněl. Cítil tak její tělo, alespoň v představách. Ani nevnímal řeči a zpěvy mužů a žen, které doléhaly zvenčí, spíše se mu jevily jako hluk tekoucí vody, anebo šum korun stromů, provívaných prudším vánkem.

A tehdy zaslechl něco jiného. Něco jako vzdálený dusot kopyt, jako by se odněkud blížilo ohromné stádo koní. A brzy začal vnímat. A v tom skromném svitu se mu zčistajasna ukázaly, napřed jenom hrubé obrysy, hned nato pak celé podoby koní, celého stáda koní, které se řítí směrem k němu. A na hřbetech několika těchto zvířat rozeznal jakési siluety. Spíše ženské, než mužské. Opravdu to byly ženy, spíše dívky, které si jízdu prožívaly velmi divoce a slastně, což poznal podle jejich výkřiků. A brzy rozeznal i Krogalu. Byla jednou z těch divých žen, či spíše dívek. Velmi štíhlá, taková, jak ji znal. A vlasy jí divoce vlály po větru a podle toho, jak se kuň pod ní pohyboval, nahoru a dolů. Stádo probíhalo kolem něho, divoženky pištěly a jenom Krogala zastavila koně a sklouzla z jeho hřbetu. Najednou stála před ním, jak si to pokaždé představoval.

„Gudmegisi sun Berghu,“ milý hlas a milá tvář. „Přišla jsem za tebou, oba víme proč. Tak mě obejmi a učiň, co chceš učinit. Jsem tvoje a ty jsi můj. Oba to víme.“

Chvatně ji objal. Byla to opravdu ona. Žádný přelud, kterým by prošel jako slunečním svitem. Vášnivě se mu přisála na rty. Objímal a hladil ji. Přičichl si. Byla to opravdu ona, jak ji znal.

Vyvrátil ji na lůžko a užíval si jí, stejně jako tehdy. Akorát teď se nemuseli tak ohlížet a bát se. Byla dokonalá, což ho nepřekvapilo. Vždycky si ji tak

představoval a ona snad byla ještě lepší, než z pouhých představ. Cítil z ní sílu a neuvěřitelnou moc. Také z něho vyšlo zrno, jako by ho to trhalo na hadry. Ale necítil bolest, spíše znovu něco úžasného.

A ona potom vstala, úplně nahá, a otočila se na špičce nohy: „Vidíš, Gudmegisi? Předtím jsem nesměla tančit před žádným mužem. Teď můžu.“

Odněkud zvenčí se ozvaly kroky, rázné, bezpochyby mužské. Krogala hbitě posbírala své šaty a přikryla se.

„Neboj se, budu s tebou každou noc, tedy skoro každou,“ usmála se a najednou se celá rozplynula.

Cítil se stísněně.

Hned nato se vztekl. To když do světnice vešel jeden z bojovníků a přinesl mu měděný pohár s kvasem.

„Gudmegisi, jiste ti přijde vhod trochu pití, když se v noci probudíš,“ postavil ten muž pohár na truhlici s Krogalinými šaty.

„Nechci pít!“ odsekl Gudmegis, porval pohár a mrštil jím do kouta, až nádoba několikrát zazvonila a břinkala. „Vícekrát ať sem nikdo nechodí, když jdu spát!“

Muž se rychle vzdálil. A on? Co měl dělat? Zalehnul, ale neusnul. Pořád čekal, až se mu ozve dusot kopyt velkého koňského stáda. A pištění a výskání divoženek.

Odněkud jakoby přilétla slova vědmy Bokerty i Mendhise Deruchise, když se jich ptal na talisman. Oba měli pravdu. Určitě věděli, avšak neprozradili všechno. On je vlastně pravým synem předchozího Velkého Megha. Proto mu přísluší jantarový talisman, jeho osobní znamení. A také mu přísluší to, že spí v tomto domě.

Tohle se jistě pochopit dá. Ale co nedokázal pochopit, bylo, že ta dívka Godoja, která se mu nenápadně vnucovala do přízně, přísahala krevní mstu. A rozhodla se ho zabít. To přece nepřísluší dcerám, ale synům. Odjakživa. Co svět světem stojí.

63.

- *Matvalis* -

Rameno stále bolí, ruku má raději připoutanou k tělu, aby se nehýbala. Jeho však nesrovnatelně víc trápí něco úplně jiného. Kdyby nezasáhly Keslina s Bebelou, dopadlo by to s ním hodně zle. A jeho strážci ohňů, staří i noví, předvedli něco, co dosud nechápe. Avšak určitě to chápe Selis Godchalis, prorok od Býčí jeskyně. Obě přítelkyně se mu svěřily, že si je svatý prorok nechal zavolat a řekl jim, že se o něho dost obává. Matvalis prý je schopný provést něco nepředloženého, tak ať ho neztratí z očí. Svatý kmet zároveň poradil, co mají udělat. A ony to udělaly. A také poradil, co mají udělat strážci ohňů. Také oni udělali, co měli. A on? Matvalis? Jenom zíral, co se to děje.

Kdyby mu jeho milé přítelkyně nepomohly. Zůstal by tam bezmocný. A dhurgisové by mu připravili krutý konec. Takže Selis Godchalis myslel dopředu, co všechno se může přihodit. On vždycky myslí hodně dopředu. Tak snad všechno vyjde, jak má.

Docela ho překvapilo, že z toho vyšel tak úchvatně. Tak velkolepě. Zvlášť když si uvědomil, že u sebe neměl svůj talisman. Zrovna ten, který mu předtím pokaždé pomohl. Talisman, který dostal od starého muže, jemuž, společně s dalšími, rozřezal pouta a naznačil mu, že všichni mužou odejít domů, že jsou volni. Otec se na to sice díval skrz prsty, když by je nejraději vyměnil u kupců za nějaké cenné a užitečné věci, ale podvolil se vůli syna. Talisman mu pomohl, on tomu věří, že zůstal naživu z celé rodiny, z celého klanu. Pomáhal mu i nadále. I tehdy, když ho přepadl dosud nepřemožený stopař Pustakmis. A teď? Nechal ho v trávě, když se omýval vodou před úplňkovým obřadem. A když po něm šli ti dva dhurgisové, ani neměl kdy si na svůj talisman sáhnout. Stejně by ho na svém těle nenašel. Zůstal v trávě nad svatou jeskyní. A proč na svém talismanu tolik lpěl? Přece když neplnil své rodinné povinnosti, nemohl se dovolávat pomoci předků. A Bůžci? Kdo ví, co s nimi všechno dhurgisové udělali, když vypálili otcův dvorec.

Ale uvědomil si jednu věc. Velmi důležitou. Ten jeho talisman byl jenom neživou věcí. Avšak Keslina s Bebelou jsou živé. Velmi živé. Jsou skvělé. To ony jsou jeho talismanem, velmi živým a krásným. Jsou jeho štěstím.

Opravdu velkým štěstím!

Což se ukázalo.

64.

- Gudmegis -

Sněm svatých mužů rozhodl, že bude zapotřebí velkých změn. Lidé opustí dvorce a osady v nížinách a začnou budovat hradiska, avšak na okrajích výšin a nikoliv na rovinách. Jenom tak se podaří ubránit aspoň část krajiny. Takže ještě je třeba ochránit úrodu a sklidit, aby se shromáždily zásoby jídla. Nejenom na zimu, ale i pro celý příští rok, pokud to bude nutné. A proto se svatí muži ujímají dozoru nad vším, co souvisí se situací, která je, i která může nastat.

„Ubráníme se!“ prohlásil Selis Godchalis. „I kdybychom jedli prach s hlínou!“

Několik Mendhisů se vydalo na určené svahy, aby podle znamení a úsudku vybrali místa pro nová hradiska, která by se nějak zvláště neměla vzdálit od původních sídel. Pokud možno vždy na vlastním území klanů, třeba na samém okraji. Sami také vyorali brázdy, kterými určili obvody budoucích hradeb. Za nimi přicházeli první muži, začali hloubit příkopy, kácet stromy, vršit valy a stavět palisády. Vše podle pokynů Mendhisů.

Gudmegis se od Mendhise Deruchise dozvěděl také to, že bezprostředně po odjezdu Lemote Alkonise a jeho Atreisů se Skendy a Scholty na velkou výpravu rozeslal Selis Godchalis posly za významnými svatými muži daleko na západ a půlnoc, varoval je před velkou výpravou a pozval je, aby jim sdělil něco důležitého. Někteří opravdu přijeli, a jak řekl Mendhis Deruchis, dlouhé cesty nelitovali. Selis Godchalis jim totiž připomněl některá velmi stará tajemství. Mezi nimi i to, které se týkalo dávných hrdinů. Někteří vzácní hosté dokonce přihlíželi tryznám velmožů v Býčí jeskyni a viděli na vlastní oči, jak se z obyčejných lidí, do kterých by to nikdo neřekl, stávají strašní dravci a tím zároveň neporazitelní bojovníci. Sami se pro sdílení tajemství nadchli a slíbili, že udělají všechno, aby přes jejich území žádný nepřítel neprošel. Pokud hned projde na západ, nebo na půlnoc a dobude si značnou kořist, potom ale se už zpátky domů nevrátí. A zrovna tehdy se tito

svatí mužové ze západu a půlnoci rozpomněli, že také u nich kdysi byli takoví bohové, jako je Deitarés. Avšak málokde měl býčí podobu, nýbrž někde takový bůh přijal podobu vlka, jinde medvěda, také orla, či jestřába, nebo sovy, na mnoha místech nosil jelení parohy. Obřady byly vždycky tajné, jenom pro kruh zasvěcených bojovníků. Připomínaly se velmi kruté lidské oběti, kdy bojovníci jedli maso obětovaných a pili jejich krev. Avšak žádný z těchto ctihodných svatých nic takového nezažil, jenom to vždy slyšeli vyprávět své učitele a jiné staré moudré muže, kteří shodně hovořili, že tyto věci se děly v nesmírně dávných dobách.

Gudmegis se zamýšlel nad tím, jak ctihodní ze západu a půlnoci sledovali krutosti při tryznách. Také s voskem v uších? Anebo dírkami svých talismanů? Nebo skrz prsty. A co když se sami zúčastnili? Co když sami jedli a pili? V pláštích s kapucemi mohli stát u stěny jako on. Nebo jako ti tři temní svědkové z jiného světa. Ale také mohli i oni shodit své pláště a nablýskanými zbraněmi tnout a bodat a jíst a pít.

Také se od Mendhise Deruchise dozvěděl o Selisovi Godchalisovi. I to, co souviselo s Gudmegisem, i s Eremišem. Selis Godchalis si vybíral mladé muže, ze kterých se rozhodl udělat velké hrdiny. Dosud mu to příliš nevycházelo. Dva mladí nadějní, kteří shodou okolností zrovna pobývali v lesní osadě vojáků, beze stopy zmizeli a nikdo o nich už ani neslyšel. Svatý muž od Býčí jeskyně předtím doufal také v Eremíše, který se však stal dhurgisem, čímž vliv na něho nemohl být uskutečněný naplno. Přesto se Eremiš pokusil zabít Velkého Megha, a to přímo před jeho očima, avšak sám byl zabit. Eremiš ve skutečnosti přísahal na kládu, ze které později kovář Medlegis zhotovil sochu boha Deitarése. Na kládu přísahal i sám Selis Godchalis a řada jiných mužů od Býčí jeskyně. Rozhodně nešlo o obyčejný kus dřeva. Eremišově přísaze přihlížel Selis Godchalis i hlavní kovář Gludis. Proto chtěl Eremiš zabít Lemote Alkonise před jejich očima. Jedině tak lze pochopit zcela nepochopitelné. Že by na Velkého Megha zaútočil jeho vlastní dhurgis, aby ho zabil.

A jak to bylo s Gudmegisem? Také on byl vybrán a věnoval se mu Mendhis Deruchis. Od narození. Stále byl s ním, anebo v jeho blízkosti. Promlouval k němu, když Gudmegis spal. Přípravoval ho na to, že v budoucnu vykoná hodně velkých hrdinských činů a stane se velmi proslulým. Z toho se už něco stalo a zbytek se teprve ještě stane. Právě podle Gudmegise poznal Selis Godchalis, že na svět se chystá přijít bůh

Deitarés. Ten později Gudmegise zčásti opustil a přešel do dřevěné sochy, kterou mu dal zhotovit Selis Godchalis. Proto nešlo o žádný podvod s údajným pádem sochy z nebe. Vždyť Deitarés takto zrovna sestoupil shůry na zem. Šlo jenom o způsob, jak rychle přesvědčit lidi.

A proč vlastně Selis Godchalis tak důkladně tajil jméno nového boha? Aby ho mohl vyzvat proti Lemote Alkonisovi. Kdyby totiž Lemote Alkonis uzavřel smlouvu s bohem Deitarésem, nový bůh by stál na jeho straně a nikoliv na straně Selise Godchalise a nebyl by příznivý jeho plánům. Nejenom Lemote Alkonis, ale i Atreisové poskytovali bohům velké množství darů i obětí, avšak jenom za sebe a své rodiny, zatímco obyčejní lidé si jen mysleli, že dary a oběti jsou i za ně. A proto se velmožům a jejich blízkým tak dařilo a těm ostatním velmi málo, nebo vůbec ne. Avšak i někteří bohové mohou myslet na lidi, jak se Gudmegis sám přesvědčil. Ale přitom se lidem neškrtá, nýbrž dostávají neobyčejnou sílu, jako ji dostával on, ale i jiné dary a dobrodiní.

Gudmegis se Mendhisovi Deruchisovi svěřil, co ho trápí, s čím se jaksí nemůže pořád srovnat. Že Godoja přísahala krevní mstu, že jeho, Gudmegise sun Bergha, zabije za svého otce. Jak je možné, že krevní mstu provádí dcery namísto synů? Na to se Mendhis Deruchis rozhovořil. O tom, že všemu je na vině chamtivost a touha po moci. Tak se mnoho změnilo. Staré pořádky se narušily stejně, jako se narušují hranice. Stávají se všelijaké věci. Třeba mrtví vstupují do světa živých a naopak. A dcery na sebe berou povinnost krevní msty namísto synů.

„Dějí se věci, Gudmegisi sun Berghu,“ uzavřel moudrý kmet svou řeč. „Hodně divných věcí se děje. Ty to ale dobře víš. Stalo se toho u tebe snad málo?“

Co mu na to měl povědět? Stalo se toho opravdu hodně. A děje se pořád.

65.

- Gudmegis -

Brzy se rozkřiklo, že Krogala se vrátila do dvorce, ale ne jako člověk, nýbrž jako bytost nesmírně zlá.

Lidé ji viděli nad kolébkami s kojenci. Nakláněla se nad nimi a prohlížela si maličké děti. Když ji rodiče nebo sourozenci těch dětí vyrušili, zatvářila se příšerně, až se jí všichni zalekli. A ona zatím zmizela, celá se rozplynula. Také několik mužů dusila uprostřed noci a na krku jim zůstaly modré otisky prstů. O těch mužích bylo známo, že se ke svým ženám předtím chovali hodně zle, až krutě. Potom se jejich konání změnilo, nebo alespoň zmírnilo. V noci nejednou probudila a splášila dobytek, ale i koně, až se vzpírali a marně se pokoušeli přeskočit a přelézt ohrady, aby z místa ihned zmizeli. Dvě krávy prý místo mléka dojily krev, jedna dokonce úplně přestala dojit, jako by jí někdo veškeré mléko vypil. Nebylo těžké uhádnout, kdo to měl na svědomí. Měla to být Krogala, tedy její zjev. Začalo se o ní mluvit, že to měla s Lemote Alkonisem hodně těžké a byla z toho nešťastná a s nikým ve dvorci se nesnášela, byla to zatrpklá samotářka, plná nenávisti vůči všem lidem z dvorce, což právě dokazuje. Jenom se všichni moc divili, že pokud zahynula někde daleko na západě, proč se zjevuje zrovna u nich, ve dvorci Velkého Megha. Správně měla zůstat v místě, kde skonala. Tak to přece bývá normální. Tak se o tom hovoří v tolika zkazkách. Tak tedy co ji přitáhlo?

Gudmegis nehodlal nikomu nic vysvětlovat. Jenom se divil, že Mendhis Deruchis, který tyto řeči o zlém zjevu beztak slyší každou chvíli, se ho dosud na nic nezeptal. Spíše Mendhis Deruchis všechno dobře ví a raději mlčí. Určitě nejde jenom o dojem. Je si jistý, že moudrý stařec moc dobře ví, o co jde. Kdo jiný by měl vědět, když ne on. Každopádně je mu bližší Gudmegis, než kdokoliv jiný, ať už z dvorce, nebo odjinud. Tak si to Gudmegis myslí a tak se to nějak samo ukládá. Vždyť by už něco podnikl. Ale napřed by se ho zeptal. A to také neudělal.

Ale když stále myslí na Krogalu a ona k němu přichází v noční temnotě, nikdy na ní nepozoruje nic zlého. K němu je vždycky milá, jak si ji vždycky přál mít. A on je milý k ní a pozorný, takže když se ona rozmluví, on ji pozorně poslouchá. Oběma je jim moc dobře, když jsou spolu. Zatímco když je sám, cítí se nějaký neúplný. A že je na lidi zlá? To on nechce ani slyšet. Ani o tom nehodlá přemýšlet. Tehdy pod svatým vrchem mu řekla, že jenom na něho je hodná, na všechny ostatní zlá. Toho se drží i teď. Ona byla pořád buďto dcerou významného muže, anebo manželkou významného muže. Nic na tom nezměnilo, že byla také bojovnicí, a právě proto měla být na všech mužích nezávislá. Hlavně na otci. Na klanu. Na všech. Vždyť ji provdali, aniž je zajímal její nesouhlas. Nezávislá nikdy nebyla. A teď? Čím je teď? Je už konečně šťastná? Kéž alespoň tehdy, když jsou spolu. To snad opravdu je. Určitě je. Vidí to na ní. Cítí to.

A že se jí lidé bojí? Že dělají všechno, aby se před ní uchránili? Asi to mají marné. Ona podle všeho není jen tak nějaký zjev, který uteče před nožem, vetknutým do veřejí. A už vůbec ji nezažene drmolení všelijakých zaklínacích formulek. Nezapere ani pokropení posvěcenou vodou. Na ni určitě ne. Snad ji trošku uspokojí, pokud jí budou nosit malé dárky na rozcestí, jak se to dělává.

A hlavně, on si přeje, aby všechny nástrahy lidí překonala. A aby mu vydržela. Stále stejná a dokonalá, jak ji poznal.

Když ji poprvé uviděl umývat se v potoce, považoval ji za vílu. Jeho veškeré představy a snění o vílách bohatě překonala. A jí se zase splnily její sny o hrdinovi. A že to všechno se jevilo jako hodně neuvěřitelné? Nestalo se nic, co by už někdy předtím neslyšel ve starých zkazkách. V nich je toho ještě mnohem víc a jsou tam věci ještě podivnější.

V posledních dnech si hodně připomínal slova moudrého Mendhise Deruchise, která od něho kdysi slyšel a rozhodně ne jednou. Mnohokrát! Tehdy o jejich smyslu ani nehodlal přemýšlet. Až nyní. Muselo se stát všechno to, co se stalo. Aby pochopil. Alespoň něco z toho, co se dělo někdy na Počátku Světa. Tehdy ještě lidé k bohům neměli tak daleko jako nyní. Setkávali se s nimi běžně, dokonce spolu někdy žili jako muži se ženami a ženy s muži. Tuto odvěkou pravdu začíná chápat až nyní. Vida, jak rozmanité bývají cesty poznání dobrého i zlého...

Rejstřík

Jména a názvy byly pro potřebu příběhu převzaté a volně upravené z indoevropštiny, což alespoň hodně vzdáleně může připomínat řeč dávného obyvatelstva střední Evropy.

Alchavtla – (bílá kobyla běží stepí) – velekněžka skendské Velké bohyně Machkaby

Ambust Manmar – (skyth. – slavný bijce mužů) – nejvyšší vůdce Scholtů, skythského kmene

Angua – (vůně dobytka) – dcera Atreise Grozdise, původně zaslíbená nevěsta Velkého Megha, později rukojmí ve dvorci Velkého Megha

Atreisové – (otec oráčů) – čestné názvy velmožů, kteří stojí v čele svých klanů

Atreis Erchis – (půdu rozrývající) – nevlastní Tekasův otec, velmož

Atreis Grozdis – (stahující se mraky) – mocný Atreis, otec Anguy, zaslíbené nevěsty Velkého Megha, ze sňatku sešlo

Atreis Chardegis – (přátelské srdce) – první padlý Atreis na tažení, první tryzna v Býčí jeskyni formou kenotafu (tzv. symbolické pohřby bez těla)

Atreis Charkonis – (černý kuň) – Atreis zabitý Gudmegisem v Molbeře

Atreis Glankis – (hlas zrna) – otec Kesliny, Matvalisovy přítelkyně, před tažením organizoval odpor proti Velkému Meghovi, přítel Mendhise Deruchise

Bebela – (silná včela) – Matvalisova přítelkyně z osady vojků, pomohla zachránit Tekase před Rivakisovou lstí

Bhel – (spadlý list) – chlapec z lesní osady u Molbery, doprovází Rafise

Bhurdhed – (hněv předků) – druhé jméno boha Deitárese

Bokerta – (čarující bába) – vědma s nadpřirozenými (až božskými) schopnostmi

Deitarés – (božský tur) – jméno božstva s prvky slunečními

Dheilana – (dítě stepi) – souložnice Velkého vůdce Skendů, velká intrikánka, nenávidí Krogalu

dhurgisové – (druhé ve zbrani) – bojovníci Velkého Megha

Dukana – (dcera kuny) – sestra Burkise, obětována v Molbeře

Eremiš – (jarní spěch) – bojovník, který zradil svého dobrodince Velkého Megha a byl zabitý

Furka Marmaha – (skyth. – hodně vidoucí, ubývající měsíc) – scholtská vědma, varující před tažením na západ

Gludis – (hlubiny otevírající) – hlavní kovář, dohlízející i na těžbu a zpracování rudy v Moravském krasu

Goarové – (skyth. – zloději dobytka) – nejpřednější klan skythského kmene Scholtů

Godoja – (hadí vejce) – dívka z klanu Atreise Charkonise, přidala se ke Gudmegisovým bojovníkům

Gouga – (mluvící jahoda) – dcera vdovy Ovistry, Bhelova milá

Gudmegis sun Bergh – (drtící palice, syn rozbřesku) – hlavní postava příběhu, nové (hrdinské) jméno Tekasovo

Chonši Konugu Sikela – (vůdce nejvyšší zrozený pro boj) – nejvyšší vůdce skendských klanů, nomádů z maďarských stepí

Chubis – (bosý zápasník) – nejvěrnější bojovník Velkého Megha, nechal vybit Matvalisův rodný klan, zastupuje Velkého Megha, který odejel na válečnou výpravu

Karmegh – (zázračný krahujec) – starší Krogalin bratr

Kerchepa – (černý čepec) – skendská čarodějnice, žijící v přízni Lemoty Gedurchy

Keslina – (česání lnu) – Matvalisova přítelkyně z osady vojků, pomohla zachránit Tekase před Rivakisovou lstí

Konugu Arvis – (vůdce, důvěřující orlu) – vůdce klanu nomádů, otec Krogaly

Krogala – (krahujčí hlas) – druhá hlavní postava, dcera skendského vůdce klanu Konugu Arvise a Albechy, manželka Velkého Megha, těhotná s hrdinou Gudmegisem

Lemota Gedurcha – (z hradeb, mocná bojovnice) – matka Velkého Megha, Lemote Alkonise

Lemote Alkonis – (z hradeb, bílý kůň) – Velký Megh, vůdce klanů v okolí dnešního Brna, Krogalin manžel

Machkaba – (kobyli moc) – Velká bohyně, uctívaná kočovnými pastevcí z maďarských stepí

Matvalis – (lovecká palice) – třetí hlavní postava příběhu, syn významného velmože, přítel Gudmegisův (Tekasův), psanec, vůdce strážců ohňů

Megh – (mocný) – titul nejmocnějšího z Atreisů v krajině (*Velký Megh*)

Mendhisové – (moudří) – předchůdci druidů

Mendhis Deruchis – (moudrý, řeč předků) – mudrc, který pečoval o Tekase od jeho narození, projevil schopnosti válečného vůdce

Mendhis Menslach – (moudrý, vzývající měsíc) – nejvyšší z Mendhisů (moudrých), strýc Lemote Alkonise, velmi churavý

Molbera – (*hradiště bojovníků*) – *hradiště Molpír na jz. Slovensku*

Odujis – (hbitý jazyk) – skendský kupec, nabádající k tažení na západ

Ormagh – (zázračný orel) – starší Krogalin bratr, bojovník

Ovistra – (ovčí stráž) – vdova z dvorce Velkého Megha, žije s Rafisem

Pote Meitis – (mocný pán opevnění) – Megh Pote Meitis – Velký vůdce z Molbery (Molpíru), přemožitel Skendů, později zahynul při pádu hradiště Molbera

Pustakmis – (kamenná pěst) – legendární stopař a zápasník, zabitý nejslabším ze strážců ohňů

Rafis – (vzpurný červ) – čtvrtá hlavní postava příběhu, uprchlý skendský otrok, žije s vdovou Ovistou ve dvorci Velkého Megha

Rivakis – (člověk od řeky) – vůdce mladých lupičů, vojáků, věrný Lemote Alkonisovi

Sartakis – (hovořící v běhu) – thrácký kupec, přítel Selise Godchalise, zahynul při cestě na sever

Selis Godchalis – (věstec, hadí hlas) – svatý muž od Býčí jeskyně, zahájil otevřený odboj proti Velkému Meghovi a Skendům

Serchis – (dobytcí strouha) – dozorce prací u Lemote Gedurchy

Schalma – (měsíční panna) – bohyně uctívaná v měsíci

Scholtové – *skythský kmen, zaměřující své výboje na území střední Evropy*

Skendové – (*jízdní lučištníci*) – *název národa kočovných pastevců z maďarských stepí*

Tekas – (zaječí úprk) – hlavní postava příběhu, původní jméno Gudmegise sun Bergha

Tekerma Gerkeringa – (ochránkyně tkaní, obětující v kruhu) – velekněžka ženských kultů ze svatého vrchu žen

Varmekis – (mocná past) – další vůdce vojků po Rivakisovi, zradil Matvalise

Vediš – (zmáčený) – chlapec z klanu Atreise Grozdise, Keslinin příbuzný

Vekvera – (veselá veverka) – původně Tekasova milá, později souložnice

Lemote Alkonise

Velký Megh – (velký mocný) – titul vůdce Atreisů

vojkové – (vlčí srst) – mladí lupiči (obdoba keltské fiany)

Zarnagdak Avras – (skyth. – starý obyčej nebeský kuň) – scholtský svatý muž, schvalující tažení na západ

O knize

Jan Padych: Prastará tajemství 6. díl – Hněv předků

Střední Evropa v 6. století př. n. l. Velmožská vrstva bohatne a ostatní obyvatelstvo chudne. Na hradištích a dvorcích se střídají kupecké karavany, putující po tzv. Jantarové stezce. Kupci přivážejí všelijaké luxusní zboží a odvádějí si zástupy budoucích otroků. Pořádají se nákladné hostiny, hrdinské zpěvy o předcích, velkolepé velmožské pohřby. A tehdy ze stepí od Dunaje i od Černého moře přicházejí loupeživé oddíly i armády velmi bojeschopných jezdců, kočovných pastevců, které zlákala vidina poměrně snadné kořisti. Místní klany a kmeny, ovládané elitními vrstvami bojovníků, a navíc často ještě vnitřně i z vnějšku znesvářené, nemají schopnost patřičně vzdorovat početným a skvěle organizovaným nájezdům. Když navíc ziskuchtiví velmoži se nezřídka přidávají i k drancujícímu nepříteli. A tehdy vezmou věc do rukou moudří svatí muži, kteří si velmi dobře uvědomují příčiny. Připomínají si prastaré bohy, jejichž rituály jsou nesmírně kruté. Avšak účel v jejich očích tyto prostředky posvěcuje. Svá velká tajemství mají i svaté ženy. Také ony dokáží hodně překvapit a zasáhnout do osudů živých i mrtvých.

Hlavní hrdinové románu, okolnostmi vtažení do her mocných, musejí nezřídka podstoupit krutý boj o život a svobodu. Také o svoji čest a hrdost. V příběhu není nouze o hrdinské činy, ani o zradu. Vedle zarytého nepřátelství v něm nalezneme také přátelství na život a na smrt. Rozhodně i lásku, velmi silnou a plnou rozporů. Lásku s poněkud jiným završením, než bývá obvyklé.

Některá místa, kde se odehrává děj tohoto šestidílného příběhu čtyř hlavních postav, velmi připomínají některé významné pravěké lokality z doby halštatské i historické události s nimi spojené (např. Molpír na Slovensku, Býčí skála a Krumlovský les na Moravě, Biskupin v Polsku).

O autorovi

Jan Padych je autorem příběhů z nejstaršího dávnověku i ze současnosti.

Narodil se 8.3.1954 v lázeňském městě Jeseník. Mládí prožil v Havířově, od r. 1989 žije a pracuje v Ostravě. Po absolvování střední ekonomické školy pracoval v obchodních organizacích v kontrolních a řídicích funkcích na krajské i podnikové úrovni. V porevolučních letech působil převážně v pojišťovnictví, v letech 1994-1995 také jako jazykový redaktor v knižním nakladatelství Optys v Opavě. Od r. 2006 pracuje v bezpečnostních agenturách.

Publikovat začal v dospělém věku ojedinělými povídkami a fejetony (hlavně v Čs. rozhlasu). V roce 1988 vyhrál celostátní soutěž GENERACE 88 v oboru próza. Od r. 2001 členem Obce spisovatelů.

V prvních porevolučních letech (1991 – 1992) psal velkoplošné články (eseje) do Ostravského večerníku. Zprvu pod pseudonymem Samuel Dan články („Současný démonismus“, „Padlý anděl Satan“, „Vděk starých bohů“), v nichž uplatnil své znalosti jak z prostředí křesťanských denominací, tak rovněž z okultní literatury. Později (1992 – 1993) vydával články již pod svým jménem a jejich obsah zaměřil především na pravěkou archeologii („Svědectví Býčí skály“, „O bronzových pokladech“, „Mystéria pravěkých nádob“). Následovaly knižní publikace (viz dále).

V roce 2004 společně se synem Danielelem založili nakladatelství (nakl. Daniel Padych), kde vydal román „Bouře ve sklenici piva – pojišťovácký román“. Kniha byla vybrána Českou televizí jako námět k natočení celovečerního filmu „Každý den karneval“ (2005) s Pavlem Zedníčkem v hlavní roli, dále s Jitkou Asterovou, Michalem Dlouhým a dalšími populárními herci. (Scénář k filmu zpracovali Martin Fahrner, Michal Josef Przebinda a Aleš Jurda). Další kniha v tomto rodinném nakladatelství vyšla v r. 2013 elektronicky (na www.padychbooks.com) pod názvem „Pravěké ženy a jejich velké tajemství“.

Jan Padych od mládí tíhnul k nejstarším dějinám a reáliím nejstarších kultur. Velmi se zajímal o starověké dějiny, také o pravěk střední Evropy. Odtud jeho zájem o nejstarší dějiny náboženství, včetně dějin magie a pověr. Vztah k pradávne historii vedl Jana Padycha k samostudiu. Svě vědomosti doplňoval i dlouholetými diskusemi a korespondencí s odborníky. Jedním z nejvýznamnějších byl Profesor Rudolf Mertlík, klasický filolog, spisovatel, básník a překladatel, jeden ze zakladatelů Antické knihovny, se kterým se setkával v letech 1972 – 1985 (antická literatura, dějiny, reálie). Mnoho poznatků získal rovněž od PhDr. Jiřího Pavelčíka, CSc, archeologa a etnografa (1993 – 2009). Také od Mgr. Martina Golce, Ph.D., archeologa a speleologa (2004 – 2008 a v r. 2016).

Knižní publikace

Sibyla a démonismus (1991, vydalo nakl. Petit družstva Sampex Ostrava)

Fotbalový generál (1995, vydalo nakl. Optys v Opavě)

Krysa v hlavě (1996, vydalo nakl. Sena v Ostravě)

Z pravěkých ság – Nesmrtelný (2000, vydalo nakl. Alpress ve Frýdku Místku)

Bouře ve sklenici piva – pojišťovací román (2004, vydalo nakl. Daniel Padych v Ostravě)

Čas vlků (2007, vydalo nakl. Alfa Publishing v Praze)

Pravěké ženy a jejich velké tajemství (2013, vydalo nakl. Daniel Padych v Ostravě)

Filmový námět

Námět celovečerního filmu „Každý den karneval“, natočila Česká televize v r. 2005 podle knihy Jana Padycha: „Bouře ve sklenici piva – pojišťovací román“.

JAN PADYCH

Prastará tajemství

Hněv předků

6. díl

Grafika Daniel Padych
Odpovědný redaktor Daniel Padych
Vydalo Nakladatelství DANIEL,
V. Vlasákové 934/1, Ostrava
roku 2016 jako svou 6. publikaci

ISBN 978-80-88205-11-1

www.padychbooks.com